

Giới thiệu [Lão Cửu Môn] Phiên Ngoại Trần Bì A Tứ

Người dịch: Matcha

Câu chuyện này là phần phiên ngoại của hai nhân vật Trần Bì A Tứ mà chúng ta đã từng biết qua khi đọc truyện Lão Cửu Môn. Liệu giữa hai người họ sẽ có kết thúc như thế nào?

Bạn đang đọc truyện [Lão Cửu Môn] Phiên Ngoại Trần Bì A Tứ được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Sát xuân

Sương mù lảng bâng một lớp trên mặt sông Trường Giang, ánh nắng chiếu xuyên qua làn sương sáng màu bàng bạc. Thấy đám trẻ nít kia chạy tới, Trần Bì đang hứng gió lạnh bên bờ sông bỗng thấy có chút rã rời, hần chỉnh lại cây gậy tre buơng trong tay, rút cổ vào trong lớp áo vải gai, tựa người vào gốc cây, định đánh tiếp một giấc ban này.

Lúc này hần đang nằm mơ, mơ thấy mình ở bờ biển, nhìn thuyền cá trở về. Khi thuyền cá dong buồm trở về chính là chuyện lớn, rất nhiều người đã chết trên biển, cánh đàn bà con gái đứng mãi trên bãi cát chờ thuyền về, có người chờ được, có người lại không. Trần Bì nhìn về mặt của họ. Nhìn nét mặt họ từ hy vọng dần dần chuyển thành tuyệt vọng, mãi cho đến khi ánh tàn dương hắt xuống mặt biển phẳng lặng.

Đám con nít dừng lại bên cạnh hần, tò mò nhìn. Tên ăn mày này đã ngồi đây suốt một ngày rồi, mà vẫn chẳng thấy hần câu được một con cá nào, cả ngày cứ chỉ ngủ rồi lại ngủ, thậm chí còn chẳng buồn nhắc cần câu quá nửa phút. Ăn mày mà không loanh quanh trong phố chợ xin com đã là lười biếng lắm rồi, ngồi bên bờ sông câu cá mà lại còn lười đến thế nữa. Bố mẹ bọn nhóc đã nói với chúng về điều này từ lâu rồi.

Có thằng nhóc gần đó ném đá xuống sông, nhiều cục đá rơi thẳng xuống mặt nước trước mặt Trần Bì. Rồi bọn chúng bắt đầu chạy vòng quanh hần, hát: “Ăn mày lười biếng, cái bụng đói meo, đông xu lẩn xuống sông cái vèo, mẹ ăn mày, bẩn như ma, nước rửa chân, tanh như cá, manh áo trên người rách toí tả, lấy nắp thùng com cúng Phật bà.”

Trần Bì không nổi giận, cư dân sinh sống ven bờ sông khẩu âm hỗn tạp, hần nghe không hiểu lắm. Lũ trẻ nít này đều là con em của những người kéo thuyền ven sông, bỏ chúng nó làm nghề kéo thuyền trên bờ, những người khác trong nhà thì làm nghề cá trên thuyền, cứ thế mà sinh sống, ngày ngày cứ hết lên thuyền lại xuống bờ, đi gây sự ở khắp nơi, làm phiền nhiều người.

Lũ nít ranh thấy Trần Bì không phản ứng gì, bắt đầu nhặt đá ném hần. Trong đó có một đứa chừng tám chín tuổi, ra tay rất ác, hòn đá văng đúng vào đầu Trần Bì, khiến gã đang mơ màng giật nảy mình. Trần Bì quay đầu lại, đám con nít kêu ầm lên rồi chạy biến. Chỉ còn lại một thằng nhóc vẫn còn lơ ngơ tiếp tục ném đá, không để ý đến những đứa khác.

Trần Bì biết thằng nhóc này tên là Xuân Thân, lũ trẻ khác đều gọi nó là “Thân đàn”. Quả thực nó ngốc nghếch hơn bạn đồng trang lứa một chút, phản ứng chậm hơn một chút, động tác ném đá cũng không nhịp nhàng, đa số đá không văng đi được xa. Dù nó cố gắng đến thế nào cũng không ném trúng được Trần Bì.

Trần Bì đứng lên, túm lấy sau cổ áo thằng nhóc. Bấy giờ thằng nhóc mới định quay đầu bỏ chạy. Trần Bì xách cổ thằng nhóc lên, đến bên bờ sông, ném nó xuống sông.

Thằng nhóc vẫy vùng trong nước. Lũ trẻ ven sông vốn giỏi bơi lội, nhưng hể nó bơi đến gần bờ là Trần Bì lại giơ chân đạp xuống. Mỗi phát đạp, Trần Bì đều dùng hết sức, dần dần, thằng nhóc bắt đầu trợn trắng mắt rồi từ từ chìm xuống.

Trần Bì nhàm chán quay trở lại gốc cây mình vừa ngã lưng, thu cây gậy tre lại. Cây gậy tre rất nặng, hiển nhiên, mỗi câu bên dưới nặng vô cùng, nặng đến mức sau khi nhấc cây gậy lên, thân gậy bị uốn cong thành hình cung.

Hần kéo mỗi câu lên khỏi mặt nước, kéo lên bờ, ra sức nhìn chăm chăm. Đó là một đồng thứ lớn ngón hỗn hợp, có đá, có cá tóc. Thực ra, đó là một cái xác đang thối rữa, bên trong xác nhét đầy đá cục, hần vừa tìm được cái xác này trong một cái hố chôn tập thể ở ngoài ngoại ô. Thi thể này tét tóc đuôi sam, không biết là người Mãn còn sót lại hay là nữ giới. Tóc rất dài, Trần Bì bèn bện mấy nút thắt từ số tóc này. Vô số cẳng cua bị cuốn vào trong đồng tóc cũng được kéo lên theo.

Hần gỡ từng con cua ra, thuận tay bẻ gãy càng cua, dùng cánh liễu bên cạnh buộc thành ba xâu cua, còn số cẳng cua đã bẻ hần đem nhét vào túi áo, thi thoảng lấy ra cắn ăn sống như cắn hạt dưa vậy. Sau đó, hần lại đá cái xác kia xuống nước sông lần nữa.

Lúc này, hần nhìn thấy Xuân Thân nhô đầu lên khỏi mặt nước lần cuối cùng, bơi vào gần bờ, tựa vào mép bờ.

Trường Giang đang vào lúc nước triều dâng, mặt nước cách bờ một khoảng bằng sải tay, thằng nhóc đã không còn sức mà leo lên nữa, đành phải bám vào mấy gờ đá lớn ngón ven bờ. Nó đã lạnh đến mức mặt mũi trắng bệch, Trần Bì lạnh lùng nhìn khuôn mặt bên dưới, định giơ chân đạp thêm phát nữa.

Nhưng đúng lúc này, hán phát hiện, thẳng ranh này không hề khóc. Nó chỉ dờ dằng nhìn hán, như thể nó quá đàn, ngay cả khóc cũng không biết khóc.

Trần Bì nhìn thẳng nhóc, bỗng cảm thấy thẳng ranh này có đôi phần giống bản thân mình hồi bé, sống với không sống có gì khác nhau đâu, bèn giờ chân đạp một cước, đá nó xuống nước lần nữa. Xuân Thân chìm ngay xuống nước, thậm chí còn không kịp phát ra một tiếng kêu sau cùng.

Sau đó, Trần Bì gặm càng cua, đi theo hướng vào thành dưới ánh nắng chiều. Phía xa xa, lũ trẻ nít không tìm thấy Xuân Thân đâu, đang í ới gọi biệt danh của nó, thấy Trần Bì, chúng nó liền ríu rít ném đá hán. Trần Bì không buồn để ý. Tối nay ăn no rồi, hán đã có một kế hoạch lớn, hán tin rằng, kế hoạch này có thể thay đổi cảnh ngộ của mình.

Bạn đang đọc truyện *[Lão Cửu Môn] Phiên Ngoại Trần Bì A Từ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2: Cuộc đời sáu chữ

Ven bờ Sa hồ ngoài ngoai thành có một ngôi miếu Mã Hòa, là đạo trường của Nhất Quán Đạo, thuộc Quy Căn Giáo. Những năm gần đây, chiến tranh loạn lạc, ở đâu cũng thấy Nhất Quán Đạo, bên ngoài miếu toàn thấy ăn mày. Trong miếu này thường châm đèn nến lư hương suốt cả đêm, thi thoảng khi thay mâm cúng, người ta lại ném một ít cho lũ ăn mày. Trần Bì tìm được một chỗ trong góc tường, đám ăn mày khác thấy hán quay về, liền ríu rít tránh sang một bên.

Ở những nơi có bến đò, đám ăn mày hay chuộng dùng nguyên cái nồi to, nấu ít nội tạng động vật với vài nhúm ớt cay là qua được mấy bữa. Trần Bì tìm một cái bếp lò bằng đất, xách thêm cái bát sứ, đun nước Sa hồ luộc cua. Sau đó, hán lôi một tấm ván gỗ từ đồng rom trong góc tường nơi hán ngồi ra, như thể đó là một món bảo bối gì quý giá lắm.

Đó là một tấm ván che cửa sổ trộm được từ một tiệm may trên phố Đại Thắng Phủ ở Hán Khẩu. Phía sau tấm ván sơn đỏ, viết mấy chữ: Một trăm xu, giết một người.

(Năm Nhâm Thân, Trường Sa có dịch ruồi nặng, 20 con ruồi đổi được 20 xu, trong vòng 6 ngày, cả Trường Sa diệt được 60 vạn con ruồi, một trăm xu ước chừng bằng giá của 100 con ruồi. Nhưng đối với Trần Bì mà nói, giết một trăm con ruồi còn nhiều khó khăn, nhưng giết một người, thì lại đơn giản hơn rất nhiều.)

Hán vừa chui tấm ván, vừa gặm càng cua. Ăn no xong, hán vác tấm ván lên phố, chỉ trừ phố Đại Thắng Phủ là hán không đi, còn những phố khác, hán dạo khắp các ngõ hẻm, bầy tấm ván gỗ ra dựa lên tường, còn hán thì ngồi xồm dưới chân tường.

Hán đã thực hiện hành vi này liên tiếp ba ngày liền, về nguyên nhân của việc này, có rất nhiều lời đồn đại khác nhau. Nhưng về sau có một lời đồn nổi tiếng hơn cả, liên quan đến Hi tú tài ở một hiệu buôn Tây của Nhật.

Nghe nói Hi tú tài này rất thú vị, tay trái có những bảy ngón tay, ngoại hiệu là Hi Thất. “Hi” là vì trong cái tên của hiệu buôn Tây nọ có chữ “Hĩ”, nhưng bây giờ, hiệu buôn Tây đã không còn, Hi tú tài vì đã từng làm thuê cho người Nhật, nên không ai thêm thuê y nữa. Nhà y cũng bị quan phủ tịch thu mất. Một thời gian trước đây, y từng mở sạp viết chữ thuê cho người ta ở trên phố, cũng ở ngay dưới chân tường ngoài miếu Mã Hòa này. Đám ăn mày biết y từng làm thuê cho Nhật, ngày nào cũng đánh mắng, còn bẻ cả bút của y. Y suốt ngày kêu la oai oái, khiến Trần Bì phát bực. Thế nhưng, chẳng bao lâu sau, ông từ trong miếu Mã Hòa cho y một công việc kiếm com, đó là chép tên chữ. Bảy ngón tay của Hi tú tài cầm bút rất quái lạ, nhưng thư pháp rất giỏi, viết ra thể chữ Sáu Kim trông rất lạ, y nói, người bình thường có năm ngón tay không thể viết ra được chữ như thế.

“Chữ này, nếu không có bảy ngón tay, hoặc không có ngón tay cực kỳ dài, thì dù có là Trương Dự Chiêu cũng không thể viết ra được.” Hi Thất thường nói như vậy.

Công việc chép tên chữ một ngày được khoảng 10 xu, nhang khói vướng quá, chép đến nổi sưng rộp cả tay lên, nhưng dù sao y cũng là người có miếng com ăn, lũ ăn mày không dám đánh y nữa, chỉ nhờ toẹt mấy bãi nước bọt hay chửi dăm ba câu mỗi khi y đi ngang qua.

Mấy ngày này, không hiểu tại sao, bỗng dưng y lại bắt đầu chú ý đến Trần Bì, thường xuyên qua lại dăm dúi ít đồ ăn thừa cho hán, cứ như thể đã coi Trần Bì là bạn vậy, đôi lúc lại hàn huyên vài câu.

Trần Bì đương nhiên biết thừa Hi Thất đang già bộ quen biết với mình. Từ sau khi tới nơi này, hán đã giết không dưới bốn năm tên ăn mày ở đây. Đám ăn mày hai đất Hán Xương kết bè kéo phái tranh giành địa bàn, “Sát hồ lô”, “Thải sinh chiết cát”[1], hung ác tàn bạo vượt quá mức người thường, kẻ chết rồi cứ chôn ngay tại chỗ, cũng chẳng ai thêm quan tâm. Nhưng dù sao bọn chúng cũng chỉ là lũ ăn mày, gặp phải cái loại như Trần Bì, dù có trợn mắt lườm nguyệt cũng chẳng được gì, nếu người giết hán hán giết lại người, người nhổ vào mặt hán hán cũng giết lại người, mỗi ngày mỗi đêm, lúc nào cũng thế, tóm lại, hể cứ chọc vào hán là chết chắc. Lâu dần, tất cả đều tránh xa Trần Bì, ngay cả nhìn cũng không dám nhìn nữa.

Suy cho cùng, Hi Thất cũng là kẻ lành lợi, thấy được điểm này, mới bèn làm bộ gần gũi với Trần Bì, mong cuộc sống khấm khá hơn một chút. Trần Bì mặc dù phát phiền, nhưng tự đi kiếm com cũng khá phiền toái, nên cứ mặc kệ cho thuận nước đẩy thuyền. Hơn nữa, Trần Bì vẫn luôn cảm thấy, tay Hi Thất này không phải một kẻ tầm thường.

Trần Bì từng thấy rất nhiều ánh mắt của rất nhiều hạng người, hán biết thế nào là người bình thường, cho dù có khoác lớp vỏ ngoài hoa mỹ đến mức nào

đi chẳng nữa, hần vẫn có thể nhìn ra, đó là một “người bình thường”. Nhưng Hi Thất không phải. Những chuyện Hi Thất nghĩ trong lòng, tất không phải chuyện bình thường.

Nhưng Trần Bì còn chưa kịp biết Hi Thất rốt cuộc đang suy nghĩ điều gì, thì ngày vui ngắn chẳng tày gang, Hi tú tài mắc bệnh dịch, chẳng bao lâu liền chết. Đến tận khi chết, y vẫn đang sao chép tên chữ.

Trước khi chết, Hi tú tài đã nói với Trần Bì như thế này. Lúc ấy đã là phút lâm chung rồi, y chỉ có thể nằm bẹp trên giường, dùng tấm vải gỗ mà Trần Bì trộm được làm tấm bảng kê để chép chữ. Khi y vẫn còn gượng đi lại được, lại không vờ được thầy lang nào, để rồi bây giờ lại càng lâm vào tuyệt vọng. “Trước kia, tôi viết một bức chữ, người Nhật Bản cho tôi mười đồng đại dương, người Trung Quốc lại chẳng cho lấy một xu, còn đòi giết tôi, thử hỏi xem lúc ấy bao nhiêu người muốn viết chữ cho người Nhật Bản, bọn chúng vốn không phải tức tôi người Nhật Bản, mà là tức tôi những đồng đại dương kia.”

Y nói, càng ngày càng cảm hận: “Chẳng lẽ lũ lang băm kia chưa từng xem bệnh cho người Nhật Bản, chưa từng nhận những đồng đại dương ư?”

Trần Bì liền hỏi y: “Ngươi oán bọn chúng ư?”

“Đương nhiên là oán. Hận không thể ăn thịt chúng.” Hi tú tài hung tợn nói. Lúc này y không còn thận trọng dè dặt trước Trần Bì như xưa nữa, Trần Bì cũng biết lúc này y không còn sợ hần nữa, bởi vì bây giờ, y đã không còn sợ chết nữa rồi.

“Ngươi oán bọn chúng, tại sao không giết phút bọn chúng luôn?” Trần Bì lấy làm lạ, lại hỏi Hi tú tài.

Hi tú tài ngẩn ra một chút, rồi bỗng nhiên bật cười ha hả. Y cười dữ quá, đến nỗi ho dữ dội. Hi tú tài cười xong, mới lộ ra một vẻ mặt u ám đến nỗi Trần Bì đến nay vẫn còn ghi nhớ như in: “Ồ hiệu buôn Tây, tôi đã học được một điều, người Trung Quốc chúng ta không thể bằng được bọn họ. Khi tôi làm trong hiệu buôn Tây, người Nhật Bản làm việc gì cũng phải hỏi trước, việc này có ích lợi gì hay không? Ông giết người có ích lợi gì không? Trần Bì? Ông giết bao nhiêu người như thế, ông vẫn chỉ là một gã ăn mày, chứng tỏ, ông giết bao nhiêu người cũng chỉ uống phí, ông giết bọn chúng, chẳng đem lại ích lợi gì cho ông cả.”

Trần Bì trợn mắt nhìn chằm chằm Hi tú tài. Hần không hiểu ngay, nhưng bỗng dưng, hần có cảm giác như mình đã hiểu ra được điều gì. Hi Thất chậm chậm gạt xấp giấy vàng dùng để chép tên chữ ra, viết một dòng chữ xuống tấm vải gỗ: Một trăm xu, giết một người.

“Tặng ông sáu chữ này. Vinh hoa phú quý cả đời này kiếp này của ông, đều chỉ nằm trên tấm vải này.” Hi Thất nói với Trần Bì một câu cuối cùng như thế.

—

[1] “Thải sinh chiết cát” là loại ăn mày tàn độc hung ác nhất trong nghề ăn mày. “Thải” nghĩa là chọn lựa, “Sinh” nghĩa là phối, là nguyên liệu, “chiết cát” nghĩa là dao chém riu gọt. Tức nghĩa là, bọn này bắt cóc người sống (nhất là trẻ con), lấy dao chém hoặc cắt gọt thân thể đứa bé, biến nó trở thành một loại quái vật tàn tật, để khi đi ăn xin dễ bề được người khác rủ lòng thương.

Bạn đang đọc truyện [Lão Cửu Môn] Phiên Ngoại Trần Bì A Từ được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3: Xuân thân

Truyền thuyết về Hi Thất nổi như cồn trong Lão Cửu Môn, nếu đi Hán Khẩu quả thực vẫn còn khảo được một vài chuyện về Hi tú tài năm xưa, nhưng thật thật giả giả, vĩnh viễn không thể có kết luận chính xác được. Chỉ biết, Trần Bì đã cảm băng hiệu “Một trăm xu, một mạng người” kia đi mở sạp từ rất lâu, ở Hán Khẩu vẫn còn nhiều người nhớ. Nghe nói, khi Trần Bì mới mở sạp, người đi đường đều cười hần là kẻ điên, chẳng những không ai hỏi han đến, mà còn thường xuyên có người đi qua chỉ mặt giễu cợt.

Trần Bì chỉ nhớ ánh mắt Hi Thất trước khi chết, nghĩ rằng Hi Thất này chắc hẳn không phải một kẻ tầm thường. Y thường bảo, đáng ra mình nên gặp quý nhân, tiếc rằng lại gặp phải Trần Bì, không phải người hữu duyên, cũng chỉ có thể điểm hóa được ngần ấy mà thôi.

Liên tiếp mấy ngày trời qua, Trần Bì câu cua sông qua ngày, đến chiều chiều lại ra chợ bày sạp giết người, lũ trẻ nít bên bờ sông vẫn thường đến quấy rầy theo lệ. Chúng hoàn toàn không nhận ra trong số chúng đã thiếu mất một đứa, xem ra, người nghèo mạng tiện, quả thực là thế. Trần Bì không buồn để bụng, cuộc sống cứ trôi qua từng ngày từng ngày. Hán Khẩu bắt đầu vào đông, gần như không còn câu được con cua nào nữa, quán cảnh rậm rạp đầy thành, không ai dám ăn trộm ăn cướp, Trần Bì bèn tìm đến bến đò, kiếm chút công việc nặng nhọc hong hơng sống sót qua mùa đông.

Lúc này, vẫn chẳng ai buồn mua hàng của hần, hần cũng bắt đầu hoài nghi, phải chăng Hi Thất trước khi chết chỉ nói những lời điên khùng.

Một ngày, hần co mình sưởi ấm bên bếp lò, ngẩn người. Tấm bảng gỗ “một trăm xu, giết một người” không còn trân quý như trước nữa, bị đem làm đệm lót dưới móng, hàng chữ phía trên cũng đã bị mòn đi rất nhiều. Bỗng nhiên, trên đầu đau nhói, hần bị một hòn đá ném trúng. Mở mắt nhìn, chỉ thấy một thằng bé con thò lò mũi xanh, đang cầm đá ném hần.

Hắn vừa nhìn liền ngẩn cả ra. Hắn nhận ra khuôn mặt không cảm xúc đó, chính là thằng nhóc Thân đàn mà hắn từng đập xuống nước ngày trước. Hóa ra thằng ranh này vẫn chưa chết. Hơn nữa, lại còn béo trắng ra.

Trong nháy mắt khi hắn sững người, lại thêm hai hòn đá nữa từ Xuân Thân văng thật mạnh vào đầu hắn, khiến hắn nổ cả đom đóm mắt. Một thời gian không gặp, thằng khờ này ném đá ngày càng thuần thực hơn. Trần Bì gạt hòn đá tiếp theo vừa văng tới ra, Xuân Thân lập tức xoay người bỏ chạy, trốn sau lưng một người đàn ông cường tráng.

Gã đàn ông vạm vỡ đó ngừng đầu nhìn Trần Bì, nét mặt có dăm bảy phần tương tự với Xuân Thân, nếu không phải cha thì chắc là chú bác gì đó. Hai bên vừa nhìn nhau một cái, gã đàn ông kia cũng chẳng nói một lời, chỉ đứng chắn trước mặt Xuân Thân.

Dân kéo thuyền trên dòng Trường Giang cực kỳ hung hãn, hơn nữa, lại đoàn kết, Trần Bì theo bản năng giật lùi về sau một bước, sát tâm trong bụng lại nổi lên, nhưng hắn lập tức nhìn thấy quân cảnh trên bên bờ cách đó không xa.

Trần Bì nhớ ra rồi, người này là một trong những đốc công trên bến đò này, dân quanh bến đò đều nghe tiếng gã. Vào thời điểm này, công việc vận chuyển hàng quân đội trên bến đò đang bận rộn trăm bề, nếu bây giờ hắn xông lên đánh nhau với gã, thế nào cũng chỉ tự chuốc lấy xui xẻo, toán lính sẽ không bao giờ thộp cổ đám đốc công, mà mình lại phạm tội nhiều loạn việc hậu cần, là tội chém đầu.

Hắn trốn mất lưôm Xuân Thân một cái, rồi co rút trở về, tự an ủi: bây giờ giết người không có giá, giết người không có ích lợi gì không phải là quá rẻ mạt hay sao, hắn cũng chẳng thêm làm. Đầu xuân sang năm đừng để mình phải bắt gặp nó lần nữa, không nhìn thấy nó thế là mọi việc tự trôi qua.

Có điều, thằng ranh này xem ra mạng cũng lớn. Trần Bì nhìn gã hán tử kia vỗ vỗ sau cổ Xuân Thân, Xuân Thân bèn chạy ra xa, men theo con đê trên sông. Nó chạy đến bên một mạn thuyền, đó là một chiếc thuyền đánh cá nho nhỏ, một người đàn bà ôm nó lên thuyền. Hiển nhiên, cả nhà này là ngư dân kiếm sống ven sông, mùa xuân hạ thu thì lên đênh trên sông bắt cá, đến mùa đông thì đi kéo thuyền. Cả một nhà chắc hẳn đều sống trên thuyền.

Bây giờ giặc cướp trên sông hoành hành ngang ngược, những người này cũng chỉ có thể bám trụ bên bờ sông, nương nhờ quân đội ở bến đò để bảo vệ mình.

Trần Bì nhìn người đàn bà đang ôm Xuân Thân phía xa xa, hắn mới phát hiện, thì ra đó không phải là mẹ Xuân Thân, mà chắc là chị gái nó. Đó là một cô gái nhỏ chừng 18 tuổi, thân hình thon thả. Con gái Hán Khẩu đa phần chân đều rất dài, quanh năm ngụp lặn trong nước, thiếu nữ 18 toát lên một vẻ mon morn đặc trưng. Hiếm thấy là, cô gái này tuy hàng năm dầm mưa dãi nắng trên thuyền, nhưng da dẻ lại rất trắng, hai cánh tay tròn lẳn như ngó sen vậy, thật khiến người ta nhìn mà muốn chặt ra làm gối đầu.

Không kìm được, Trần Bì liền bỏ ý định kiểm việc, kéo bảng hiệu của mình đến gần con thuyền đang neo gần bờ kia, ngồi xuống một góc cây, nhìn cô gái nọ ra ra vào vào. Trần Bì nhìn chăm chăm cẳng chân nhỏ nhắn của nàng, hai cẳng chân nho nhỏ mà đầy tròn, bước đi trên boong thuyền trông cứ như đang nhảy múa vậy. Trần Bì sờ cổ mình, cảm thấy hết sức lạ lùng, trong lòng có chút phiền não. Cảm giác hơi giống những lần trước khi hắn ra tay giết người, nhưng lại không phải là sát tâm.

Xuân Thân thò lò nước mũi đứng ở đầu thuyền, ngo ngác nhìn Trần Bì, nó cũng chẳng hề sợ Trần Bì. Cô gái làm việc luôn tay luôn chân, chốc chốc lại phải chùi mũi dãi cho nó. Thường xuyên ra ra vào vào, cuối cùng, cô gái cũng nhìn thấy Trần Bì.

Cô gái dừng công việc dang dở lại, con gái nhà nghèo hiểu chuyện sớm, thấy Trần Bì cứ nhìn chòng chọc vào cổ và ve áo mình, cô mắng, bằng tiếng Hán Khẩu: “Thứ đê tiện. Nhìn cái gì mà nhìn, cha ta về móc mắt mi ra.”

Trần Bì vẫn nhìn chăm chăm, cô gái liền nổi giận: “Nhìn đi nhìn đi, về mà nhìn mẹ nhà mi ấy.” Nói đoạn, cô cầm mái chèo lên hất nước bên mạn thuyền, nước bắn lên tạt vào người Trần Bì.

Trần Bì cuống quýt né tránh. Hắn nhìn cái cổ trắng nõn kia, cảm giác nóng nẩy trong lòng lại càng tăng thêm bội phần. Hắn đứng dậy, chống lấy bảng hiệu, mặt đối mặt với cô gái kia, nhưng lại không biết làm sao mới phải. Cô gái cũng hùng hùng hổ hổ tròn mắt nhìn hắn. “Nghe thấy không, cút ra khỏi chỗ gần thuyền của ta.”

Trần Bì lạnh lùng nói: “Tôi đang bày sạp mà, thuyền là của cô, nhưng bờ không phải của cô, cô kéo thuyền ra đi, đừng chắn hết cả tầm nhìn ngắm cảnh của tôi.”

Cô gái liền cười: “Tên ăn mày nhà mi bày sạp cái nỗi gì? Ăn mày mà còn bày sạp? Sao chẳng ai thèm mua hàng?”

Trần Bì chỉ vào tấm bảng: “Một trăm xu, giết một người. Là sạp hàng giết người.”

Cô gái lại cầm mái chèo tạt nước, nước bắn tung tóe ướt sũng cả người Trần Bì. Nước sông mùa đông lạnh buốt như băng, Trần Bì run bắn cả lên. “Chờ cha ta về xử lý mi, đúng là bệnh thần kinh.” Nói đoạn, cô kéo Xuân Thân vào trong khoang thuyền, kéo rèm che lại.

Trần Bì phui nước trên người, vừa bị nước lạnh tạt, cảm giác nóng nẩy trong lòng hắn bỗng dịu bớt đi rất nhiều. Hắn nhìn xung quanh, không thấy cô gái kia đâu nữa, lại nghe một tràng cười giễu cợt gần đó. Đám dân kéo thuyền đã xong việc, đang trên đường về nhà, Trần Bì đành phải hậm hực vác bảng hiệu lên.

Trong thuyền, cô gái đang co rúm một góc ở đầu thuyền, nhìn Trần Bì rồi đi, mới thở phào nhẹ nhõm. Cũng không khỏi ngó ra nhìn thêm vài lần.

Dưới ánh nắng chiều, Trần Bì cà lơ phất phơ bỏ đi xa. Thật ra, cô gái đã nghe đồn về Trần Bì từ lâu, cha cô dặn, hễ thấy người này thì nhất định phải tránh ra thật xa. Từ hồi mùa hè, cả một dải ven Sa hồ, rất nhiều người đều nói Trần Bì là một kẻ hung ác. Bây giờ xem ra, người này đúng là thần kinh.

Vào thành, Trần Bì toàn thân ướt đầm nước sông, chẳng muốn bày sạp nữa, hấn bèn kéo lê tấm ván gỗ vào một quày lỗ chữ[1], kiếm mấy tảng đá, rồi đặt tấm ván gỗ kê lên. Hai xu được một bát nước xáo, thêm chút ớt là có thể món canh nóng qua bữa. Nước xáo đồ lừ, ăn xong, đầu hấn mồ hôi ròng ròng. Hấn húp sạch bách cả bát. Lại thêm một xu nữa để sang nhà tắm bên cạnh, tắm một lần. Còn một xu cuối cùng, để buổi tối đến miếu chơi chơi gà.

Ngâm mình trong nhà tắm, hấn nghĩ đến những chuyện của mình mà buồn rầu. Loại nhà tắm ven sông này toàn dân bốc vác đến tắm, thường kỳ lưng cho nhau. Ở đây có thể cảm nhận được gió từ khắp bốn phía thổi tới. Hấn nhớ đến cô nương nhỏ nhắn trên chiếc thuyền kia, cái cổ trắng nõn ấy, cùng với bắp chân nhỏ như thân rắn. Cảm giác nóng này lại nổi lên, hấn đành phải đứng lên, đến gần cái lỗ rách trên vách nhà tắm, hứng gió sông. Bấy giờ mới phát hiện cơ thể mình đã nổi lên phản ứng.

Nhìn ra ngoài qua cái lỗ rách, mặt sông ngoài kia lốm đốm ánh lửa, sương khói mịt mù bên bờ đối diện. Chuyện mà Hi Thất nói, biết bao giờ mới ứng nghiệm?

[1] Lỗ chữ: một món ăn nổi tiếng ở Bắc Kinh, làm từ dạ dày heo và phổi heo hầm nhừ.

Bạn đang đọc truyện [*Lão Cửu Môn*] Phiên Ngoại *Trần Bì A Tử* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Ma nước

Ánh đèn trên thuyền chài sáng suốt đêm, Xuân Tứ đi ra mũi thuyền, gió sông lạnh buốt ập tới, khiến cô rùng mình. Cô hắt hơi một cái, nhìn về phía thành cũ phồn hoa đang chìm trong giấc ngủ, đèn đuốc vẫn sáng choang.

“Đừng có ra ra vào vào nữa.” Cha cô từ trong khoang nói vọng ra ngoài. Xuân Tứ thở dài một tiếng, múc một thùng nước sông, xách vào trong khoang thuyền.

Đây là một chiếc thuyền câu hai khoang, trước cửa treo một cái chắn, bên trong nhóm lò, nửa đêm giá lạnh mặt sông đóng tuyết, phải nằm gần lò mới ngủ ngon, nằm gần tấm chắn kia thế nào cũng rét cóng. Xuân Tứ trút nước sông vào nồi đun, đun nóng xong có thể rót vào bình ủ tay.

Những thứ này đều mò được từ dưới sông lên cả. Vào mùa hè, đám trẻ con thường lặn ngụp dưới sông, bới mấy thứ rác rưởi từ thượng nguồn trôi xuống. Có cái dùng được, có cái lại không biết là gì, cứ treo trên trần khoang, nghe leng ca leng keng.

“Tên Trần Bì đó, hôm nay cứ nhìn con chăm chăm, ngày mai chúng ta đừng đậu thuyền ở đây nữa.” Xuân Tứ nói với cha. “Hấn còn nói với con, hấn giết người kiếm tiền, giết một người là một trăm xu.”

“Nghèo quá hóa liều ấy mà, mày cứ mặc xác hấn.” Cha Xuân Tứ khẽ nói, vừa nói vừa vỗ lưng Xuân Thân. Xuân Thân ngẩng đầu lên, hỏi chị: “Giết người không phải là tội chém đầu sao?”

Cha Xuân Thân ần đầu Xuân Thân xuống: “Mày hóng hót cái gì, hấn dám à? Ngủ đi, đừng có nghe người lớn nói chuyện.”

Xuân Thân rúc đầu vào trong chắn, dưới đáy thuyền có mấy ô vuông, hai ô gần lò lửa nhất là chỗ ngủ của nó và chị nó. Người nó bé tẹo, nằm lọt thỏm trong ô.

Cha Xuân Tứ vịn vệt áo đang khoác trên người, nói với Xuân Tứ: “Người lặn lè lấm thì nghèo, lửa vẫn và lấm thì tắt, ăn mày đếch có com ăn, gã Trần Bì này, lai lịch không rõ ràng, mày đừng để ý đến hấn, qua đầu xuân thế nào hấn cũng biến mất tầm thời, loại người ấy chẳng bao giờ ở yên một chỗ được lâu.”

Xuân Tứ gật đầu. Mẹ Xuân Tứ ngồi bên đang cạy thịt trai, vào mùa đông, một nhánh sông đổ vào hồ nước gần đó, lũ trai nằm hết dưới lớp bùn lầy đáy hồ, không dễ tìm như mùa hè. Ăn thịt trai mới có sức. Vào ban ngày, khi cha Xuân Tứ kéo thuyền, mẹ dẫn Xuân Thân Xuân Tứ đến hồ vớt trai. Bấy giờ, tro vỏ trai còn có thể trị bỏng, quân đội đang trưng thu, đập bể được hai mươi lạng vỏ trai có thể đổi lấy một đồng tiền. Xuân Tứ liền đi giúp. Mẹ Xuân Tứ nhìn Xuân Tứ, rồi sửa sang lại mái tóc cho con gái. “Ba nó à, Xuân Tứ con gái lớn rồi, phải gả lên bờ nha, đừng để nó phải ở mãi trên thuyền chịu khổ, đến lúc quân Nhật tới, sông không nổi đâu.”

Thuyền cá nhỏ không thể ngược dòng mà lên, nếu phải đi, thuyền có thể trôi đi đến đâu, ngay cả cha Xuân Tứ cũng không dám chắc nữa. Mấy đời người đều lệnh dềnh kiếm sống trên Trường Giang, đã không biết sống trên bờ như thế nào nữa rồi. Cả khoang thuyền im phăng phắc. Cha Xuân Tứ châm tẩu thuốc, cúi đầu không nói lời nào.

Xuân Tứ cũng không nói gì, cô chưa bao giờ nghĩ đến vấn đề này cả. Cô cũng từng nghe không ít chuyện, nhưng chỉ là nghe nói thôi, trong bụng cứ thấp thỏm. Nhưng cô chưa bao giờ nghĩ sẽ rời khỏi nơi này.

Rót nước ấm vào bình ủ xong, Xuân Tứ nằm xuống định ngủ. Bỗng từ xa xa vang lên một chuỗi những tiếng động kỳ lạ, liên tục không dứt, vọng lên từ ngay sát bờ sông. Cha Xuân Tứ kinh ngạc, nghe thấy đó là tiếng trống, lập tức kéo mành nhìn ra ngoài, chỉ thấy mặt sông đen kịt không nhìn thấy cái gì, nhưng từ phía tối đen đó lại vọng ra tiếng trống.

“Sao lại có người đánh trống?” Mẹ bọn trẻ hỏi. Cha Xuân Tứ lập tức chộp lấy ngọn đèn bên cạnh, nhúng vào nước sông dập tắt. Sau đó lại lấy nước trong bình ủ dội vào lò lửa, rồi nhảy phắt đến lỗ mái chèo, cời dây neo ra. Xuân Tứ kinh ngạc hỏi: “Cha ơi sao thế?”

“Đừng nói gì, cướp sông tôi.” Cha Xuân Tứ nhìn về phía bờ, bắt đầu khua chèo, vừa nhìn về phía bên đò, ông mới hoảng sợ nhát ra đèn đóm của quân doanh đóng ở bên đò đã tắt lịm từ bao giờ, quân đội đóng ở đó đã rút lui cả, chẳng biết là từ lúc nào trong hôm nay nữa.

Lũ cướp sông đều từ các hồ nước xuôi dòng mà tới, sau khi quân Nhật đánh tới, toàn bộ bọn chúng đều chạy vào Trường Giang. Trước đây, bên đò này có quân đội cai quản, bây giờ hàng hóa cho quân đội đã đủ, chắc là đã di chuyển tiền tuyến rồi. Quân đội vừa đi, kẻ đến đầu tiên lại không phải quân Nhật, mà là đám giặc cướp trên sông. Lũ cướp này giết người như ngóe, đến lúc ấy, thế nào cũng có người chết.

Con thuyền lao vút đi về phía thượng du, tiếng trống bỗng ngừng lại một chút, rồi dần dần không nghe rõ nữa. Cha Xuân Tứ thở phào nhẹ nhõm, quay lại nhìn Xuân Tứ, sắc mặt Xuân Tứ cũng tái nhợt. Ông vừa định mở miệng nói chuyện, bỗng nhiên, cả chiếc thuyền rung bật lên, mũi thuyền trầm xuống một cái, rồi lại nổi lên như cũ.

Cha Xuân Tứ giật thót mình, nghĩ thầm, nguy to rồi. Ông đi thuyền bao nhiêu năm như vậy, từ cảm giác dưới chân cũng có thể nhận ra được trên thuyền đã có thêm một người.

Ông chạy vọt đến mũi thuyền. Dưới ánh trăng, ông nhìn thấy một gã đàn ông cời trần đang ngồi xồm trên đầu thuyền. Gã cao lớn vạm vỡ, nước da trắng ớn, toàn thân ướt sũng, nước sông lạnh buốt đang bốc hơi thành một làn sương trắng lẫn quần quanh người gã, cứ như thể nhiệt độ cơ thể gã cực cao vậy. Người này đã một đường đuổi theo chiếc thuyền của ông suốt dưới làn nước sông buốt giá như băng.

Cha Xuân Tứ giờ cây xiên cá lên, nhưng gã đàn ông này lại chẳng buồn để ý đến cây gậy xiên cá của cha Xuân Tứ, mà chỉ nhìn chăm chăm vào Xuân Tứ. Xuân Tứ siết chặt lấy nút cổ áo mình, cũng giờ con dao nạy vỏ trai lên.

“Xin chén nước nóng uống.” Gã đàn ông ở trần bỗng nói: “Boi này giờ có hơi khát.”

Bạn đang đọc truyện [*Lão Cửu Môn*] Phiên Ngoại Trần Bì A Từ được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5: Ba thuyền tám trống

Thấy cha Xuân Tứ cứng ngắc không phản ứng gì, gã đàn ông cời trần đó dường như có vẻ có chút áy náy. Gã khoát tay, định nói gì đó, nhưng rồi cuối cùng lại cảm thấy không nói ra miệng được.

“Yên tâm, lát nữa tôi đi ngay.” Gã đàn ông nhẹ giọng nói: “Thật, có thể xin một chén nước uống được không. Tôi lạnh quá nên bắt đấm dĩ mới phải lên.”

Cha Xuân Tứ có chút khó hiểu, gã đàn ông này dường như không giống giặc cướp, nhưng hẳn có thể bơi dưới nước sông nửa đêm lạnh buốt để đuổi theo thuyền, chứng tỏ là có tài bơi lội. Gã nói, chỉ một lát là đi ngay, thế thì gã ở dưới nước làm cái gì? Chẳng lẽ là đang truy đuổi một chiếc thuyền khác ư?

Hay chẳng lẽ đám cướp sông có lục đục nội bộ gì?

Gã đàn ông cời trần thấy cha Xuân Tứ vẫn không có phản ứng gì, bèn móc từ trong túi ra vài đồng xu, có chút mất hứng: “Ông đây trả tiền mua một chén nước nóng vậy. Nay bố già, ta đây thân phận là gì, ông cũng biết rồi, chẳng qua ta chỉ xin một chén nước mà thôi, uống xong liền đi ngay, ông liệu mà thức thời, đừng có làm ông đây phát cáu.”

Dưới ánh trăng, bàn tay người kia như một thứ móng vuốt tái nhợt, nước sông buốt giá đóng thành một lớp lớp nứt nẻ trên da gã.

Cha Xuân Tứ vẫn tần ngần do dự, không biết nên ứng phó thế nào, nhưng mẹ bọn trẻ đã lập tức đổ hết than ướt trong lò đi, bỏ than khô vào chầm lửa, bảo Xuân Tứ ra sau thuyền múc nước.

Chẳng mấy chốc, nước đã sôi, trên thuyền tỏa ra một luồng ánh sáng ấm áp. Gã đàn ông ném đồng tiền xuống mũi thuyền, “Tôi không vào trong, thế đã được chưa. Bà cảm lò qua đây đun, tôi sưởi ấm một chút.”

Mẹ Xuân Tứ xách bếp lò lên, mang đến đầu thuyền. Gã đàn ông cời trần kia móc một cái bình thiếc nhỏ từ túi thủy khố vắt sau hông, cái bình này chỉ nhỏ bằng ngón tay, nắp bình lên bưng. Gã đàn ông bóc lớp bưng ra, rót chất lỏng trong bình vào nồi nước đang đun.

Trong nháy mắt, một mùi thơm sực lên đầy cả thuyền. Thì ra đó là bã rượu trắng.

“Vậy mới ngon.” Gã đàn ông cười khà khà, nói bằng tiếng Hán Khẩu. Rồi gã lại móc ra hai cái bát con, múc nước nóng pha rượu. Đoạn gã đặt một bát nước xuống trước mặt cha Xuân Tứ, bát còn lại gã uống một ngụm, nghe tiếng ừng ực khiến người ta chộn rộn. “Uống chút đi, mấy người cũng vất vả rồi.”

Cha Xuân Tứ cảnh giác nhìn gã, nhưng mùi thơm của rượu khiến ông có chút nóng ruột. Trong khoang thuyền, Xuân Thân bị sặc mùi rượu, bưng tỉnh giấc. Nó ngơ ngác ngẩng đầu lên, liền bị mẹ Xuân Tứ nhanh chóng kéo lại vào trong chăn, bịt kín miệng.

“Tôi bảo ông uống rượu, ông nhìn tôi làm gì.” Gã đàn ông cời trần bực bội nói, bảo cha Xuân Tứ ngồi xuống, có vẻ không vui: “Ông không nể mặt tôi gì cả, nào, tôi uống mấy ngụm rồi đi thôi, ông lại đây hàn huyên với tôi đôi ba câu, chao ôi, đừng có sợ, tôi mà muốn làm gì các người, đã làm lật cả cái thuyền này từ lâu rồi.”

Cha Xuân Tứ nhìn về mặt gã, người này xem ra không phải hạng cùng hung cực ác, kết bè kết phái với lũ cướp sông. Người này quả thực chỉ có một mình, có vẻ không phải đến đây để hại người, ông mới thở phào nhẹ nhõm một chút. Nhìn bát rượu nóng bốc hơi nghi ngút kia, ông cầm lên, liếc nhìn Xuân Tứ và mẹ Xuân Tứ trong khoang thuyền, rồi uống một hớp.

Bã rượu vừa thơm vừa nồng, trộn với nước sông, hương vị cực kỳ đậm đà. Rượu vừa chạm đầu lưỡi, cha Xuân Tứ liền uống ực ngay, rồi không kìm được, lại uống thêm ngụm nữa.

Người nọ liền vui vẻ, há miệng cười to: “Vậy mới đúng chứ, chúng ta đều kiếm sống trên sông cả. Phải làm thứ châu chấu nước, ầu cũng là cực chẳng đã. Uống rượu vào rồi, chúng ta đều chẳng có gì khác biệt.”

“Nhà anh uống rồi mau đi đi.” Hơi men vừa vào, một luồng khí nóng liền bốc lên, cha Xuân Tứ chẳng còn thấy sợ gì nữa.

“Uống rượu ngon, thì lại khác. Ha ha ha ha ha, uống xong liền đi ngay, ông đây uống xong liền đi ngay, không lừa các người.” Gã lại móc từ thủy kháo sau hông ra một bình thiếc khác, đổ vào nồi. “Tôi cho ông hay, tôi đây cũng ngán thấy mẹ rồi, làm ‘châu chấu nước’ ấy à, chính là đi hù dọa người, hù dọa đám các ông đây. Ông xem đây, bọn tôi thu thuế, đều hỏi thu đám thuyền buôn cả, chứ nhà ông, có thu cũng được mấy đồng mấy hào đâu? Chẳng qua gần đây quan binh ồn ã quá, không phân rõ được đâu là hàng thương buôn, đâu là hàng quân đội, thế mới phải tìm đến đám thuyền cá, cho nên về sau mấy người đừng có sợ, ông đây đã ghi nhớ một chén nước nóng này của mấy người rồi, tôi về sẽ căn dặn các anh em. Bây giờ ông cầm lấy cái này.” Đoạn, gã rút một tấm vải vàng từ sau hông ra, treo lên sợi thừng phơi cá ở đầu thuyền: “Đây là cờ miễn thuế của ‘châu chấu nước’ Hoàng Quý bọn tôi. Treo nó ở đây, sau này, đám Hoàng Quý không dám làm phiền thuyền của ông.”

Cha Xuân Tứ nhìn tấm vải vàng kia, trên đó có vẽ một đóa hoa hết sức lạ lùng. Người kia sắc mặt đã đỏ bừng, uống hơi quá chén rồi. Gã thờ dãi với cha Xuân Tứ, nói: “Ông nhớ đây, tôi đây là ‘pháo đầu’ của ‘châu chấu nước’ Hoàng Quý. Bây giờ, ‘châu chấu nước’ của cả năm hồ mười tám sông đều chạy hết đến Trường Giang, rất một lũ ranh con liều mạng chỉ chăm chăm chờ đám già bọn tôi chết quách đi, tôi đây làm ‘pháo đầu’ suốt mười mấy năm, cũng coi như đã tạo lập bao nhiêu công lao hiển hách cho Hoàng Quý, thế mà mẹ kiếp, bây giờ lại lưu lạc đến nông nổi phải đi ‘hái Hoa Cỏ’. Đêm nay nếu không hái được Hoa Cỏ về, chỉ e cái ‘pháo đầu’ này, tôi đây không làm tiếp được nữa. Ông có nghe tiếng trống ban này không? Chính là tiếng trống hái Hoa Cỏ đây, phiền chết luôn.”

Cha Xuân Tứ ngơ vức nhìn người này, ông không hiểu hái Hoa Cỏ là cái gì, người nọ uống cạn một bát rượu rồi nói: “May mà tôi đây grom bấu còn chưa cùn, ban này tôi hái một lèo những tám cái Hoa Cỏ. Một chết đi được, vậy mới phải ngoi lên chỗ ông nghỉ một chút, cho nên ông đừng có sợ.”

Pháo Đầu nói xong, cúi xuống thò tay xuống mò gì đó dưới nước, hóa ra có một cái móc sắt móc ở đầu thuyền, nối với thứ gì đó dưới nước. Pháo Đầu lôi tuột hết cả lên. Thì ra đó là cả một xâu đầu người. Toàn bộ bị ngâm nước lâu, đã trắng ớn. “Đám Hoa Cỏ tôi vừa hái đây. Vừa khéo có ba chiếc thuyền phía trước, vừa đủ tám.”

Xuân Tứ hét lên thất thanh. Cô vừa nhận ra trong số đó có cái đầu của cô bé Nhị Nạo của thuyền hàng xóm vẫn thường hay chơi đùa cùng cô. Cái đầu của cô bé bốn tuổi bảy giờ chỉ còn lại một nửa lớp da, như thể bị xé toạc xuống vậy, miệng há rất to.

Cha Xuân Tứ cũng khiếp sợ đến mức tỉnh cả hơi men. Suýt nữa thì nôn ọe.

“Một, hai, ba, bốn, năm.” Pháo Đầu khảy khảy mấy cái đầu người. Bỗng gã sững ra một lúc, nhìn xuống mặt nước: “Không phải chứ, sao lại thiếu mấy cái, rớt mất đầu rồi.”

Bạn đang đọc truyện [Lão Cửu Môn] Phiên Ngoại Trần Bì A Từ được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6: Cắt đầu người

Pháo Đầu nhìn xuống mặt nước, về mặt ảo não. Gã liếc nhìn cả nhà Xuân Tứ một lượt, cười khổ nói: “Ồi cái sợ này của ta, làm sao mà lại rớt được nhì.” Nói đoạn, gã nhảy tùm xuống nước, lộn mình nổi lên, nói với lên thuyền: “Đại ca, phiền ông lại đun ít nước nữa, đồ của tôi rơi rồi, tôi phải đi tìm đã.” Rồi gã lặn xuống nước.

Sắc mặt cha Xuân Tứ tái nhợt, nhìn cả xâu đầu người vớt lẫn lóc ở đầu thuyền, cả người run lên bần bật như sốt rét. Nỗi khiếp sợ khiến quả tim ông căng trướng, một cảm giác gớm ghiếc khủng khiếp ủa đến khiến đầu óc ông trống rỗng. Những người mới ban ngày còn vừa chuyện trò trên trời dưới đất với ông, vậy mà lúc này đã chết sạch cả, cái đầu lâu miệng há to, máu tươi đã bị nước sông rửa sạch, tóc bám dính trên mặt, ánh mắt vô hồn nhìn chăm chăm vào ván thuyền.

“Ba nó à, ba nó à!” Mẹ Xuân Tứ nhào lên lay cha Xuân Tứ, khiến cha Xuân Tứ bừng tỉnh lại, cầm cây xiên cá hất xâu đầu người xuống nước. “Đi mau đi, đi đi, ba nó à. Xuân Tứ, khua chèo đi!”

Xuân Tứ chùi nước mắt, chạy vào sau thuyền bắt đầu khua mái chèo. Cha Xuân Tứ lão đảo bước đi như người mộng du, chạy về phía buồng lái, một chân trượt ngã, té xuống sàn, mãi không đứng dậy được.

Lúc này Xuân Thân lại thò đầu ra, nhưng lại bị mẹ Xuân Tứ nhún xuống, sau đó, bà giựt hết đồng đồ lật vật treo trên trần xuống, đắp kín lên Xuân Thân. Rồi kêu lên: “Xuân Tứ, lên bờ, lên bờ đi!”

Lúc này Xuân Tứ mới giật mình bừng tỉnh, nhưng tay chân cứ xoắn xuýt vào nhau, chèo thuyền mãi mà không quay đầu được. Con thuyền ngược dòng mà đi, mẹ Xuân Tứ liền nhào đến giật lấy mái chèo, chỉnh lại phương hướng, điều khiển con thuyền lại gần về phía bờ, rồi mới trả lại mái chèo cho Xuân Tứ. Rồi bà lại chạy ào vào trong khoang, đỡ cha Xuân Tứ dậy.

“Ba nó à, ba nó à!” Bà kêu lên.

Cha Xuân Tứ ánh mắt rời rạc, tay ôm ngực, nhìn xuống mặt nước. Lúc này mẹ Xuân Tứ liền múc một gáo nước dội thẳng xuống mặt cha Xuân Tứ. Cha Xuân Tứ rùng mình một cái, bấy giờ mới tỉnh lại, vội nắm lấy cây xiên cá. “Đi mau! Đi mau!”

Hai người cùng chạy về phía khoang lái, định thay Xuân Tứ chèo thuyền. Nhưng vừa đến đó, mẹ Xuân Tứ liền hét lên một tiếng khiếp đảm.

Bọn họ thấy Xuân Tứ đã không còn ở đó chèo thuyền nữa, Pháo Đầu toàn thân ướt sũng ngồi ở đuôi thuyền, ấn đầu Xuân Tứ xuống boong. Đầu cô gái đã bị cắt một nửa, máu tươi phun ồ ộc ra từ miệng và mũi Xuân Tứ. Hai chân cô vẫn còn co giật, hai mắt trợn trừng nhìn cha mẹ đầy kinh hoàng, nước mắt đã không chảy ra được nữa.

Động tác của Pháo Đầu cực kỳ nhuần nhuyễn. Con dao của gã cực nhỏ, loáng cái đã cắt hết phần thịt ở cổ, chỉ còn mỗi đoạn xương sống nối liền. Rồi dùng sức, vặn một cái, đầu Xuân Tứ bị bẻ xuống.

“Chao ôi đại ca à, mẹ kiếp, thật có lỗi quá.” Pháo Đầu cầm đầu Xuân Tứ nhúng xuống nước rửa một chút, rồi xiên đầu Xuân Tứ vào cái xâu đầu người ban đầu kia, xiên thẳng từ cổ qua miệng, giống như xiên cá vậy. Xem ra, sau khi mẹ Xuân Tứ vứt cái xâu đầu người ấy xuống nước, gã đã lại vớt lên rồi: “Không tìm được mấy cái Hoa Cỏ ban nãy nữa, mẹ kiếp xui xẻo thật, ta phải nhanh chóng gom thêm mấy cái nữa bù vào thôi. Thật có lỗi, thật có lỗi.”

Cha Xuân Tứ gầm lên một tiếng vô cùng thảm thiết, giơ cây xiên cá về phía Pháo Đầu, rồi húc Pháo Đầu xuống nước. Pháo Đầu ở dưới nước tránh thoát mấy lần, rồi lộn mình một cái, đập văng cha Xuân Tứ ra. Gã ngoi lên khỏi nước, nắc: “Ông làm cái trò gì vậy?”

“Thằng súc sinh này!” Cha Xuân Tứ hai mặt đỏ ngầu, lại cầm cây xiên cá đâm về phía Pháo Đầu. Pháo Đầu cứ bơi về phía sau, né tránh mấy lần, rồi đột ngột biến mất.

Mẹ Xuân Tứ chết sững trên thuyền. Bà ngồi xuống, ôm lấy thi thể Xuân Tứ, nước mắt không cầm được, chảy xuống ròng ròng. Pháo Đầu xoay mình nhảy phắt lên thuyền, móc từ trong thủy kháo ra một khẩu súng Nhật[1], vẩy khô, rồi nã thẳng một phát súng về phía đầu mẹ Xuân Tứ. Não tương bắn cả vào trong khoang thuyền, dính lên chiếc chần đập trên người Xuân Thân. “Mẹ, đúng đồ thần kinh.”

Cha Xuân Tứ hét lên thảm thiết, cầm xiên cá nhào người bám lên mép thuyền, định treo lên, nhưng Pháo Đầu đã ngồi xuống, nã một phát súng vào mắt cha Xuân Tứ. Não tương văng hết xuống nước.

Chỉ một thoáng sau, cả mặt sông lại hoàn toàn yên ắng, trừ tiếng nước vỗ bì bọp dưới đáy thuyền.

“Mẹ kiếp cái đồ thần kinh, nhờ xiên đâm trúng ta thì làm thế nào?” Pháo Đầu mắng chửi mấy xác chết: “Ta kêu mi một tiếng đại ca, vậy mà mi đối xử với ta như vậy! Có lương tâm hay không, hả?!” Đoạn gã xả cả một loạt đạn về phía thi thể lênh bênh dưới nước.

Trút giận xong, gã mới ngồi xuống, vẩy hết máu trên tay, rồi kéo thi thể cha Xuân Tứ lên, dùng con dao nhỏ bắt đầu cắt đầu bọn họ. Bao nhiêu máu tươi đỏ cả vào khoang thuyền, chảy vào ô nằm của Xuân Thân, thấm vào chần của nó.

Xong xuôi, Pháo Đầu chợt thấy thi thể Xuân Tứ, nút áo đã toạc, lộ ra phần bụng con gái trắng như tuyết. Gã bèn cời luôn nút áo Xuân Tứ, lộ ra những đường cong thiếu nữ yếu điệu. Gã chơi bời suốt hồi lâu, rồi mới lau sạch dấu máu trên bộ ngực tơi.

Xuân Thân vẫn chưa ngủ. Nó nhìn qua kẻ chần, lạnh lùng chứng kiến tất cả. Ánh mắt nó, vẫn giống hệt như khi bị Trần Bì ném xuống nước vậy.

Tiếng trống trên mặt sông lại nổi lên. Pháo Đầu nhổ toẹt một bãi, sửa sang lại xâu đầu người, rồi nhảy xuống nước, bơi đi theo tiếng trống. Chiếc thuyền tự trôi về phía bờ, ngọn đèn trên thuyền vẫn chưa tắt.

[1] Chính xác là khẩu Nambu Shiki 14 (Nam, một loại súng ngắn bán tự động được Lục quân Đế quốc Nhật sử dụng trong suốt Thế chiến thứ 2.

Chương 7: Xác nữ

Trần Bì hai mắt lim dim ngái ngủ bước đi trên đê sông. Nằm trong nhà tắm suốt một đêm, hơi ẩm khiến xương cốt toàn thân hần nhừc mỗi. Đầu óc hần choáng váng, cảm giác xao động đêm qua đã biến mất. Bị gió thốc, hần không những không tỉnh táo lại, mà thậm chí còn nôn nao muốn ói.

Mặt trời dần dần nhô lên cao. Hần đi về phía bên đò, hôm nay vẫn phải đi bốc vác kiếm cơm. Bỗng thấy trên bờ đên phía trước nhón nháo một đám người xúm xít vây quanh cái gì đó.

Trần Bì vô thức nhích sát lại phía trong đường hơn, tránh những chỗ đông người. Hần có thể chịu được mùi thối, mùi ẩm mốc, nhưng mùi người hỗn tạp một đồng vào nhau lại khiến hần buồn nôn. Vừa lại gần, một con gió sông ủa tới, hần bỗng dừng lại.

Trong gió có mùi máu tanh rất nồng. Đám người đang xì xầm bàn tán, Trần Bì bèn gạt đám người ra, lách vào trong, mới thấy một chiếc thuyền câu đang mắc kẹt bên đê, quan mã tào đang dẫn người lùng sục điều tra trên thuyền. Cả chiếc thuyền đầm máu, máu chảy men theo mạn thuyền, chảy xuống dưới thành những vệt nước dài. Trần Bì neho mắt, nhìn thấy trên thuyền có mấy cái xác đang được đặt nằm ngang. Hần có thể thấy, đầu lâu đã bị chặt đi, mỡ nhầy chảy ra từ vết chém ở cổ, hong gió được một thời gian, biến thành màu mỡ vàng như lớp mặt rỉ ra từ củ khoai lang nướng.

Giữa vũng máu, có một thi thể trắng nõn. Đó là một cái xác nữ ở trần, màu trắng ớn nổi bật giữa màu máu khô đen sì, trắng như mỡ dê vậy.

Trần Bì nghe đám người xung quanh xì xầm bàn tán, liền hiểu đại khái ra chuyện gì. Hần liếc mắt nhìn cái xác con gái trắng nõn ấy, màu trắng ấy vẫn khiến lòng hần có chút xao động, nhưng khi vừa rời đi, hần bỗng thấy một cậu bé người đầy máu ngời ngời ngấn trên một con thuyền bên cạnh.

Đó là Xuân Thân. Nó đang nhìn mã tào sai người khiêng thi thể đi, khuôn mặt không biến sắc, toàn thân cũng không động đậy. Trong tay nó siết chặt một cái vò.

Thằng nhóc này số mạng vẫn thật kiên cường. Trần Bì nghĩ thầm. Hần xoay người đi ra ngoài, nhìn xuống mặt sông, phát hiện toán lính lúc nào cũng thấy xuất hiện trên đê bây giờ đều đã biến mất cả, thảo nào lũ châu chấu nước đột ngột trở lại. Đã lâu rồi bọn chúng không xuất hiện, nay xuất hiện là phải giết người ngay tạo uy danh, bản thân hần chưa từng cắt đầu người bao giờ, không biết vì sao bọn chúng phải cầu kỳ như vậy nữa.

Đang nghĩ, Trần Bì chợt nhớ ra mình đã để quên tấm ván gỗ ở nhà tắm, đành phải hậm hực quay về lấy.

Ngày hôm nay, trên bến đò không đông người lắm, đám phu kéo thuyền không mấy ai dám ra ngoài nữa. Chuyện xảy ra đêm qua sẽ bị truyền đi khắp Hần Khẩu, đến chạng vạng tối nay tin tức về thủy vận sẽ truyền lên thượng du, rất nhiều thuyền bè sẽ dờ hàng luôn ở thượng du, rồi đi đường bộ vòng qua đoạn này, ngày may chắc chắn sẽ ít việc để làm.

Người ít hàng nhiều, Trần Bì khuôn hai chuyển hàng kiếm được mười xu, hần kéo tấm ván mà đi dưới cái nắng chiều. Khi đi qua chỗ ban sáng, đám người vây xem đã giải tán từ lâu, thuyền vẫn ở nguyên chỗ đó, nhưng thi thể đã được khiêng đi, Xuân Thân một mình đứng ở đuôi thuyền, cầm giẻ lau sạch vết máu trên boong.

Máu đông cứng trên boong, phải chùi rất mạnh, ra sức chùi mấy cái, rồi lại nhúng xuống nước sông gột rửa. Mặt nước sông gần thuyền nổi lên một lớp máu mỏng. Thằng nhóc con này như thể đã trưởng thành lên không ít chỉ trong một đêm, động tác lau chùi nọ cứ y hệt như đám phu kéo thuyền trên bến đò vậy.

Trần Bì dừng lại nhìn Xuân Thân, Xuân Thân cũng ngẩng đầu nhìn hần. Trần Bì bỗng nổi lên một con kích động, hần cảm thấy thằng ranh con này đáng ra không nên tiếp tục sống. Mày còn sống để làm gì? Mày còn có thể sống được bao lâu?

Trần Bì nhìn xung quanh, quanh đó chẳng có ai, các con thuyền gần đó cũng đã bỏ trốn vào các nơi trong hồ rồi.

Hai người nhìn nhau một hồi, bỗng nhiên Trần Bì cảm thấy một mối rã rời, nghĩ đến những lời Hi Thất từng nói, hần lại thấy khó chịu. Nhưng hần quả thực không lấy được chút sức lực nào, nên cũng không làm gì cả, lại kéo lê tấm ván, tiếp tục bước đi.

Đi mấy bước, đột nhiên cảm thấy không đúng, hần quay phắt lại, liền thấy Xuân Thân đã xuống thuyền, tay ôm khư khư cái vò vào lòng, lơ ngơ bước theo hần, nhìn hần kéo lê tấm ván.

Trần Bì nhìn cái bộ dạng ngớ ngẩn đó, đột nhiên dừng dừng nổi giận, gờ tấm ván lên, quật Xuân Thân ngã dúi dụi xuống đất.

Hơi máu xông lên đầu, hần lại nhớ lời Hi Thất nói, “Vinh hoa phú quý cả đời này kiếp này của ông, đều chỉ nằm trên tấm ván này”, bao nhiêu oán hận chồng chất trong khoảng thời gian này lập tức bốc lên nghìn ngút. Hần cầm tấm ván, giáng thật mạnh xuống đầu Xuân Thân liền tiếp ba phát.

“Vinh hoa phú quý đâu! Vinh hoa phú quý đâu! Vinh hoa phú quý đâu!” Tấm ván bị đập đến nổi nứt ra, đầu Xuân Thân rách toác da, mũi miệng đầy máu, không đứng lên nổi.

Trần Bì lạnh lùng nhìn Xuân Thân, như nhìn thấy chính mình, một kẻ tuyệt vọng bị mắc kẹt tại chỗ, hoàn toàn không có cách vùng vẫy nào, hoàn toàn không có hy vọng nào. Sát tâm nổi lên, hần gờ tấm ván.

Bỗng nhiên, chân hắn giẫm phải thứ gì đó. Cúi đầu nhìn, thì ra cái vỏ mà Xuân Thân ôm khư khư trong lòng đã vỡ nát, một đồng tiền rơi ra từ bên trong

Bạn đang đọc truyện *[Lão Cửu Môn]* Phiên Ngoại *Trần Bì A Tử* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Cái mạng một xu

Trần Bì cho Xuân Thân một bát lỗ chữ cay xè, Xuân Thân đói ngấu vỏ lấy húp một hơi, bỗng quá liên phun phì phì ra hết cả.

Trần Bì nhìn mà ngửa mặt, Xuân Thân lom lom nhìn ánh mắt Trần Bì, hiển nhiên là sợ Trần Bì lại đánh nó nữa. Trần Bì không để ý đến nó, tiếp tục đếm tiền trên bàn. Xuân Thân thở phào nhẹ nhõm, lại tiếp tục ăn.

Máu trên đầu nó đã khô, dính bết lại sau gáy và sau tai, thành vảy máu khô đen. Trần Bì nghĩ thẳng nhóc này cũng giống như mình vậy, sợ não dày cui, cho nên khoang chứa não bên trong mới nhỏ, đầu óc ngớ ngẩn.

Những đồng xu được xếp thành mười nhóm nhỏ, Trần Bì đếm đi đếm lại suốt mấy lần. Hắn vỏ đầu bút tai, đếm thế nào cũng không đủ một trăm đồng. Hơn nữa, hắn do căng thẳng quá, mỗi lần đếm lại ra một con số khác nhau, lúc thì 98 xu, lúc thì 97 xu. Rốt cuộc là thiếu mấy xu? Bản thân hắn cũng không chắc nữa.

Lá cờ miễn thuế mà Pháo Đầu đã cột trên dây phơi cá bị vứt trên bàn, mấy đồng tiền xếp đẽ lên trên. Lá cờ miễn thuế, trên có thêu một hình hoa quỳ vàng. Trần Bì đếm tiền nhức hết cả đầu, cuối cùng tạm thời bỏ việc đếm tiền, cầm lá cờ lên xem kỹ.

Hoa quỳ vàng là ký hiệu của bang Hoàng Quỳ, Xuân Thân muốn giết ai, đương nhiên hắn tự hiểu. Nhưng muốn tra ra lá cờ miễn thuế này thuộc về ai, thì chỉ e phải tốn một chút công sức và thời gian.

Nhưng cũng không hề gì, Trần Bì đã chờ lâu như vậy, cuối cùng cũng có một vị khách đến mở tiệm, lời Hi Thất nói quả nhiên đáng tin cậy. Điều này khiến hắn hưng phấn hẳn lên. Hắn đã không còn nhớ rõ lắm lời Hi Thất nói cụ thể là gì nữa rồi, thậm chí hắn còn bắt đầu nghĩ rằng lời Hi Thất nói là một lời tiên đoán, bây giờ lời tiên đoán này sắp thành hiện thực.

Trần Bì đặt lá cờ miễn thuế xuống, lại xếp những đồng xu thành các hàng lối chỉnh tề. Lần này hắn đã đếm rõ ràng rồi, vừa đúng chín mươi chín xu, hắn thở hắt ra, trong đầu thầm nghĩ, tuy không thiếu nhiều, nhưng cũng không thể nhượng bộ được. Hi Thất nói, một trăm xu thì phải là một trăm xu, nếu không lời tiên đoán sao mà linh nghiệm được?

Vì vậy, hắn ngẩng đầu lên nói với Xuân Thân: “Giết một người, một trăm xu. Thiếu một, không đủ tiền.”

Xuân Thân đã xoi hết nhón bát nội tạng hầm cay, thậm chí còn liếm sạch bách cả bát. Rõ ràng nó vẫn còn chưa nó, bèn đánh mắt liếc sang cái bát trước mặt Trần Bì.

Trần Bì đẩy cái bát lại, Xuân Thân không dám nhận. Mãi cho đến khi Trần Bì cầm bát đặt ngay xuống trước mặt nó, nó mới bắt đầu ăn.

“Thiếu một xu, không đủ tiền.” Trần Bì lại nhắc Xuân Thân lần nữa. Xuân Thân nhìn số tiền, trong miệng toàn thức ăn, lập tức nghẹn bứ lại, nuốt cũng nuốt không trôi, nói cũng không nói ra được. Thế mà đôi đũa trong tay nó vẫn chưa chịu dừng, vẫn tiếp tục lùa thức ăn vào miệng.

Trần Bì giật lấy cái bát của Xuân Thân, kéo ra, không cho nó ăn nữa, nhưng Xuân Thân lập tức ôm ghì lấy cái bát. Nó ngẩng đầu nhìn hắn. Trần Bì giờ tay định đánh, Xuân Thân mới chịu đặt bát xuống.

Trần Bì nhìn Xuân Thân, Xuân Thân lại nhìn Trần Bì, hai quai hàm Xuân Thân bạnh cả ra, vẫn đang nhai nhồm nhoàm. Nước xáo không ngừng rỉ qua khóe miệng, căn bản là không ngừng được.

“Thiếu một xu! Mẹ kiếp!” Trần Bì bất chợt đập bàn cái rầm, những người xung quanh đều giật mình hoảng sợ nhìn bọn họ. Vốn là bọn họ đang xi xàm bàn tán, không hiểu sao hạng người như Trần Bì lại chịu mời Xuân Thân một bữa cơm?

Mấy năm nay tuy loạn, nhưng cũng không đến nỗi phải nhắm nhẹ đến tận Xuân Thân. Thứ nhất là, người trên thuyền đã bị giết hết rồi, tiền bạc trên thuyền chắc chắn đã bị cướp sạch không còn một xu. Thứ hai là, có thêm một chiếc thuyền cũng chẳng thể thêm được nhiều tiền hơn là bao. Gần đây công việc chèo tay khá đáng tiền, dọc theo mạn hồ Duyên Đông có rất nhiều con thuyền củi vô chủ bị mắc cạn trên bãi. Trên dòng Trường Giang hỗn tạp nhiều loại người, những ai có thể kiếm sống được trên bờ đều lên bờ sinh sống cả, lênh đênh trên nước giữa mùa đông giá rét khôn khổ vô cùng, thêm một chiếc thuyền cũng chẳng giải quyết được vấn đề gì.

Xuân Thân hoàn toàn không có phản ứng gì. Cái vỏ đựng tiền xu này là do mẹ nó dành dụm được từ việc đổi tro vỏ trai. Đương nhiên bản thân nó chẳng biết trong vỏ có bao nhiêu tiền, cũng chưa bao giờ đếm thử. Nó ngược nhìn Trần Bì, ánh mắt tràn đầy sự kinh hoàng.

Trần Bì bỗng nhận ra mình không phải đang trò chuyện với một đối thủ xứng tầm. Hắn nhìn số tiền trên bàn, dùng lá cờ miễn thuế kia gói lại thành một

bọc. Rồi hắn kéo tay Xuân Thân đi ra phía bờ đê. Mò mẫm đến bên mạn thuyền của Xuân Thân, Trần Bì nói với nó: “Bây giờ tao lên thuyền tìm, chỉ cần thêm một xu nữa thôi, tao đồng ý giết kẻ này cho mày. Hiểu không?”

Xuân Thân gật đầu. Khi nghe được chữ “giết” này, hai mắt nó thành linh trợn trừng.

Trần Bì hoàn toàn không đếm xỉa đến nó. Hắn lên thuyền, bắt đầu lục lọi.

Xuân Thân không lên thuyền, nó co mình bên cái cây trên bờ, núp dưới cái bóng tán cây mà lẳng lặng nhìn Trần Bì. Mùi máu tanh trên thuyền vẫn còn nồng, càng ngửi hắn càng thấy sốt ruột. Hắn lật tung hết cả lên, thế mà vẫn chẳng kiếm ra được một xu nào.

Trần Bì bực bội ném hết số đồng nát kia xuống hồ, lầm bầm nói: “Còn một xu thôi, chỉ một xu nữa thôi là được.” Đúng là hắn sốt ruột thực, trong lòng cứ như có lửa đốt, món tiền đầu tiên phải mau sớm kiếm đủ, chứ nếu chiết khấu cho nó một xu, thực quá là lỗ vốn.

Thế là hắn sục sạo mãi, tìm đi tìm lại, đến tận nửa đêm, đến cả đáy thuyền cũng sắp bị lật ngược lên mà tìm rồi, Trần Bì mới ý thức được rằng, quả thực trên thuyền nhà Xuân Thân không có lấy một xu nào nữa. Số mệnh cứ như một trò đùa mỉa mai vậy, nói với hắn rằng, có lẽ lời Hi Thất là đúng, nhưng vĩnh viễn nhà người chỉ kém có một xú như vậy thôi.

Trần Bì lùng sục khắp thuyền từ khi bình tĩnh cho đến lúc phát điên, từ phát điên lại dần dần trở nên không biểu lộ gì nữa, khi hắn bước xuống thuyền thì cũng là lúc đã hoàn toàn nản chí, hắn giờ ngọn đèn bão lên trước mặt Xuân Thân, cúi gó tiền bọc bằng lá cò miễn thuế cho Xuân Thân, sau đó xoay người bỏ đi.

Xuân Thân sững người sững sốt, lập tức ngồi dậy chạy đuổi theo, chạy cật lực đến trước mặt hắn, giờ gói tiền lên cho hắn.

Trần Bì liền gạt ra: “Một trăm xu giết một người, mày thiếu một xu.” Nói rồi lại tiếp tục đi.

Xuân Thân lại đuổi theo, chạy đến trước mặt hắn, giờ gói tiền cho hắn. Hiển nhiên Xuân Thân không hiểu chuyện gì xảy ra, nét mặt lộ vẻ kinh hoàng.

Trần Bì lại gạt nó ra, lúc này hắn đã mất hết kiên nhẫn, lập lại: “Một trăm xu giết một người, mày thiếu một.”

Xuân Thân vẫn cứ khẳng khái giờ gói tiền. Trần Bì mặc kệ, tiếp tục bước đi. Xuân Thân vẫn đuổi theo, vẫn một mực giờ gói tiền. Trần Bì dừng lại, lạnh lùng nhìn Xuân Thân, hắn bèn giờ chân đá một cước vào khớp chân Xuân Thân, khiến nó ngã lăn ra đất.

Trần Bì lại đi. Xuân Thân lồm cồm bò dậy, rồi nó nhận ra mình không thể đứng lên được nữa, chân không còn chút sức nào cả. Nó lê bước muốn đuổi theo Trần Bì, nhưng Trần Bì càng đi càng xa, dần dần biến mất trong bóng tối. Xuân Thân giờ gói tiền lên, nhìn theo bóng Trần Bì bỏ đi, trên nét mặt đờ dãn của nó cuối cùng bắt đầu xuất hiện vẻ tuyệt vọng. Nước mắt ứa ra ngoài.

Khóc. Cũng không biết nằm giữa đường đê khóc suốt bao lâu, bỗng nhiên, lại có ánh đèn bão xuất hiện. Xuân Thân ngừng khóc, nó thấy Trần Bì quay về, cầm lấy gói tiền trong tay nó.

“Tao nghĩ ra một cách. Ngày mai mày đi ăn xin, rồi trả tao một xu là được.” Trần Bì lạnh lùng nói.

Xuân Thân cuống cuống gật đầu, chùi nước mũi.

Bạn đang đọc truyện [*Lão Cửu Môn*] *Phiên Ngoại Trần Bì A Tư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 9: Chọi gà

Trong nhà tắm, Trần Bì lột sạch quần áo Xuân Thân, cầm bàn chải hì hục kỳ cọ như đánh vẩy cá vẩy, bao nhiêu vẩy máu khô bết trên đầu nó đều bị cạo xuống. Xuân Thân nhìn chăm chăm dưới háng Trần Bì, có vẻ vô cùng hiếu kỳ.

Đi ăn mày cũng cần phải khéo, con nít ăn xin không được quá bẩn, không được có mùi, nếu không sẽ chẳng bước chân được vào cửa tiệm của người ta. Bây giờ đất nước đang loạn lạc, đám ăn xin trên đường đã khôn cùng lắm rồi, một người được tiền là cả đám ăn mày còn lại xúm vào đánh một trận. Dân thường không dám bỏ thí trên phố nữa, muốn ăn xin thì tốt nhất là đi cửa sau, trẻ con là thích hợp nhất. Nhưng trẻ con lại không được để bẩn quá, không được để vẻ ngoài trông như đang mắc bệnh truyền nhiễm, nếu không, bước vào cửa tiệm hoặc miếu đường nhà người ta sẽ bị đánh đuổi.

Tắm rửa sạch sẽ cho thằng bé xong, Trần Bì xách nó lên, đặt vào trong cái giỏ trúc đựng đầy các loại khăn lông rách. Trong nhà tắm rất ẩm, chẳng mấy mà Xuân Thân ngủ thiếp đi. Trần Bì tìm một chỗ để nằm, lầm nhảm tính toán, thằng ranh này trông thì thâm như thế, thế nào ngày mai cũng xin được một xu, đến lúc ấy, mình sẽ dương danh lập vạn rồi.

Cứ nghĩ mãi, hắn lại không ngủ được. Ngược lại, Xuân Thân nằm co ro trong giỏ trúc ngáy khò khò.

Ngày hôm sau, Trần Bì dậy muộn. Trần Bì hoạt động chân tay một chút, từ nhỏ xương cốt hắn đã linh hoạt nhanh nhẹn, các khớp xương không giống

người bình thường. Xuân Thân bắt chước theo hần, cũng hoạt động chân tay. Trần Bì xách nó ra khỏi nhà tắm, vốc một nắm tro dưới đất, bôi lên mặt mũi đầu tóc nó, trông như dân vừa chạy nạn từ tiền tuyến về. Rồi đá nó ra đường.

Xuân Thân bung cái bát sứ ra ngoài phố, Trần Bì ước lượng túi tiền một chút, rồi quyết định không đi bên đồ nữa, mà tới cửa Đông, ở đó có dân Khai Phong tụ tập làm sới chơi gà. Nghe nói cứ một năm lại mở hai lần, mỗi lần kéo dài đến hai tháng.

Chơi gà Khai Phong có truyền thống lâu đời, mười mấy năm trước có dân Khai Phong đến đây mở một sới chơi gà, là sới chơi đầu tiên. Bấy giờ trên quảng trường ngoài cửa Đông đã có đến ba bốn sới chơi lớn. Vốn ở đất Hán Khâu cũng có người nuôi gà chơi, cũng có mở sới bạc ở khắp các nơi, nhưng mỗi năm cứ vào dịp dân Khai Phong đến đây mở sới là nơi đây náo nhiệt nhất vùng, đủ các loại “kê vương”, “đấu thiên kê” khắp trời nam đất bắc đều tụ họp tại đây, đấu liên tù ti suốt hơn ba tháng, mỗi ngày lại có đến mấy chục ngàn đồng đại dương chảy ra chảy vào. Ngoài ra, ở đây cũng sẽ xuất hiện nhiều “nhà đấu gà”, chuyên mua bán các loại gà chơi.

Hôm nay, trong sân đấu có một con gà gọi là “Sát Tàn Hoài”, mào đỏ cổ đỏ, cái mỏ há ra như chiếc kèn đồng, cái cổ to như cánh tay người lớn, cho dù là người cũng bị nó mổ vào đúng chỗ yếu hại. Chưa quá nửa ngày, nó đã mổ chết những bốn đối thủ.

Trần Bì mua ba con gà trong đám người, hần lòng tham nổi lên, muốn kiếm nhiều một lúc, kết quả cả ba con gà đã mua đều bị con Sát Tàn Hoài này mổ chết chỉ trong mấy hồi. Loáng cái, số tiền trong tay đã ngót mất một nửa, hần ước lượng một chút, rồi hậm hực bỏ đi. Khi quay về nhà tắm, thấy Xuân Thân đang ngồi trên bậc thang, tay bưng một chén đậu hũ.

Trần Bì tiến lên, ngồi phịch xuống, gạt hết đậu hũ ra, chỉ mong tìm được một xu tiền trong đó. Kết cục lần mò mãi hồi lâu vẫn chẳng moi ra được xu nào, chỉ toàn đậu hũ.

Trần Bì cầm đậu hũ ném vào mặt Xuân Thân. Xuân Thân gạt hết vào trong miệng. Quẹt luôn cả tro bụi lem lem trên mặt vào mồm.

Buổi tối, Trần Bì đi nằm, bụng dạ ảo não vô cùng. Nhưng hần ảo não, lại không phải vì không lấy được một xu tiền của Xuân Thân, mà ảo não vì hồi sáng sao loáng cái đã thua nhiều tiền đến vậy. Trong đầu hần chỉ toàn là dáng vẻ của con Sát Tàn Hoài kia, ngay cả trong mơ cũng chửi mắng. Ngày hôm sau, trời còn chưa sáng, hần lại cầm theo số tiền còn lại, tiếp tục chạy đến sới chơi gà đó.

Bạn đang đọc truyện [*Lão Cửu Môn*] Phiên Ngoại *Trần Bì A Từ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Trời lạnh

Trần Bì đứng xem mãi ở sới gà chơi suốt một ngày một đêm mà không ném ra một đồng tiền nào. Hần đang chờ con Sát Tàn Hoài kia, nhưng hôm nay, con Sát Tàn Hoài lại không lên đài, cuối cùng hần cũng tê cứng cả người, đi mua chút rượu, rồi đến trước lầu đặt các lồng gà, dòm vào bên trong. Con Sát Tàn Hoài đang bị nhốt trong cái lồng gỗ lim khắc hoa, cái lồng nào cao cỡ nửa người, phía trên có hai cái đòn gánh, nom như một cỗ kiệu con con vậy. Qua bức màn lều, Trần Bì lạnh lùng nhìn con gà chơi, con gà cũng lạnh lùng nhìn hần, chẳng có chút sợ hãi nào. Gần đó có gã làm thuê đang cầm dao chặt thịt. Lũ gà chơi này vốn được nuôi bằng thịt. Thấy Trần Bì lại gần, gã dừng việc lại, trợn mắt nhìn hần.

Trần Bì đành phải quay đầu, yên lặng bỏ đi. Hần vung vẩy hai cánh tay, rồi đến bên bờ đê ngồi một lúc.

Trời dần sáng. Đám thuyền cá lại bắt đầu ra khơi. Kể từ sau hôm cả nhà Xuân Từ bị giết hại, trên sông lại yên bình thêm được vài ngày. Nhưng hần vẫn luôn cảm thấy đó chỉ là sự tĩnh lặng trước cơn cuồng loạn. Phần lớn các thuyền câu đều bắt đầu đổ từ hồ ra ngoài sông rồi.

Quay lại nhà tắm. Trời đã sáng trưng, Xuân Thân nằm ngù trên bậc thang, đầu ngoẹo vào vách tường, cái bát rơi bên cạnh, trong bát còn ít com thừa canh cặn. Trần Bì nhặt lên, thấy com trong bát đã được xẻ một nửa rất cẩn thận, ăn một nửa thừa lại một nửa, trong đó còn có một cái bánh bao. Hiển nhiên Xuân Thân không dám ăn hết một mình, mà chờ hần quay về.

Com đã bắt đầu bốc mùi ôi thiu, Trần Bì bới mãi, vẫn chẳng tìm thấy một xu nào. Rồi hần lại lục túi Xuân Thân, moi từ trong ra ngoài, vẫn chẳng thấy gì cả.

Trần Bì lạnh lùng nhìn Xuân Thân đang say ngủ, con bực dọc trong bụng không cách nào trút ra nổi, hần dốc hết chỗ com thừa ra đất, rồi đột ngột giơ tay lên như muốn tát Xuân Thân một cú trời giáng.

Nhưng hần suy nghĩ một chút, lại buông tay xuống. Hần suy nghĩ về mục đích của mình, hần không chờ được nữa. Hần nghĩ đến con Sát Tàn Hoài kia, cảm hận bản thân còn không sung sướng bằng một con gà.

Hần bèn móc từ trong túi ra một đồng xu, ném vào bát Xuân Thân, sau đó bước vào trong nhà tắm.

Nhưng mới đi được mấy bước, hần lại lùi ra ngoài, nhìn trời.

Hần cảm thấy Hi Thất đang ở trên trời nhìn xuống, làm thế này không hiệu nghiệm được. Hi Thất tú tui là một kẻ ghi chép sổ sách, chắc chắn không để lọt một xu nào đâu.

Hắn chán nản bước đến chỗ Xuân Thân, lấy lại đồng xu. Mấy ngày bài bạc liên tiếp đã mài mòn hết cả lệ khí trên người hắn, hắn rúc vào trong một góc, một môi thiếp đi mất. Ngày mai là ngày cuối cùng, hắn tự nhủ, đến ngày mai, bất kể thế nào cũng phải có được một trăm đồng.

Lúc Xuân Thân tỉnh lại, Trần Bì đã ngủ say như chết. Xuân Thân thấy com thừa bị đổ vương vãi ở một bên, bèn nhặt nửa cái bánh bao kia lên, lại bẻ làm đôi. Nó ăn một nửa, chừa lại một nửa, đem đặt lên trước ngực Trần Bì đang say ngủ. Đoạn nó cầm bát lên, tập tễnh bước ra ngoài.

Khí trời buổi sáng mát mẻ trong lành, Xuân Thân nheo mắt lại, bung cái bát đi vào trong chợ. Nhiều cửa tiệm đang lục đục mở hàng.

Cửa hàng gạo ở thành Đông đã đóng cửa, ông chủ đã bỏ chạy lên Tây Bắc. Ngày hôm đó là ngày kinh doanh cuối cùng trước khi ông chủ rời đi, còn thừa chén đậu hũ, ông ta bèn cho Xuân Thân một chén. Thực ra Xuân Thân không biết, thói đời là thế, nếu cái bát của một kẻ ăn mày đã đầy, người ta sẽ nghĩ rằng không cần phải bỏ thí thêm cho kẻ đó nữa. Hơn nữa, người ta còn cho rằng, một kẻ ăn mày mà còn tham lam thì thực là đáng ghét.

Xuân Thân bước đi giữa đám người, tay gơ bát lên, không ai nhìn nó, nó đi từ đầu phố đến cuối phố, rồi lại quay về.

Xuân Thân ngồi trước cửa tiệm gạo, đặt cái bát xuống dưới chân, nhìn người đi đường qua lại phía trước. Quần áo nó phong phanh, hai chân đầy vết nứt nẻ vì lạnh. Đành phải cho chân lên.

Nó ngồi ngẩn ra, cho đến buổi trưa, tiệm bánh bao đối diện bắt đầu lục đục dọn quầy, lần này không ai cho nó bánh bao nữa. Hôm nay tiết trời khá lạnh, chủ tiệm bánh bao có một đứa con gái nhỏ, hôm nay đứa bé đã mặc một chiếc áo bông dày. Xuân Thân nhìn cô bé, cô bé cũng nhìn Xuân Thân.

Trời ngày càng rét, cũng ngày càng âm u.

Nó rút tay vào trong ống tay áo, co rúm người lại thành một trái bóng tròn. Trong lúc ngẩn ngơ, bỗng nhiên, nó cảm thấy có một bóng người ngồi xuống bên cạnh mình.

Nó dụi mắt, ngẩng đầu lên nhìn, thấy một người đàn ông ở trần, da trắng bệch, đang ngồi bên cạnh nó.

Gã đàn ông này dường như chẳng sợ lạnh chút nào, gã hít vài hơi trong cơn gió buốt lạnh, rồi cúi đầu nhìn Xuân Thân, từ tốn nói: “Nhóc con, lần trước trong lúc ta đang chơi trên thuyền nhà tụi bay, có để quên một vật. Cờ của ta đâu?”

Xuân Thân run bắn lên, nó nhận ra ngay người này. Đó chính là gã Pháo Đầu đã giết cả nhà nó.

“Vất vả lắm mới tìm được chú mày, ta cũng chỉ nghe người trên bến tàu nói thôi, vẫn còn một thằng bé, may mà đương gia nhà ta nói, cớ miễn thuê một mặt là một mặt, nếu người không còn thì phải cầm cờ về. Nhóc con, ta đã tìm trên thuyền của chú mày rồi, không thấy cờ đâu. Có người nói chú mày đã cầm đi rồi.” Pháo Đầu xoa đầu Xuân Thân. “Bé ngoan, trả cờ lại cho chú, rồi đi gặp cha mẹ, có được không nào?”

Cả người Xuân Thân run lên bần bật như người sốt rét, nó ngơ ngác nhìn Pháo Đầu, không nói năng gì.

Pháo Đầu nhặt cái bát của nó lên, thả vào tay nó, rồi định ôm lấy nó.

Xuân Thân lập tức co rút lại, không để gã ôm. Người đi đường xung quanh đều dừng lại, nhìn Pháo Đầu lôi Xuân Thân đi xềnh xệch.

Pháo Đầu nhìn chung quanh, vẻ mặt có chút nóng nảy, nhưng gã vẫn không buông tay. Gã ngồi xổm xuống, cầm một đồng xu, thả vào trong bát. “Bé ngoan, ngoan nào, đi theo chú nhé.”

Xuân Thân cứng ngắc ở đó, nhìn đồng xu lăn trong bát. Nó cứ nhìn chăm chăm đồng xu, do dự một chút, rồi thò tay ra nhặt lấy. Ngay khi vừa thả lỏng, nó liền bị Pháo Đầu bế thốc lên, đi về phía đê sông.

Xuân Thân nằm sấp trên bả vai Pháo Đầu, không giẫy giụa gì cả. Nó nhìn con phố lớn xa dần, mọi người quay đầu nhìn nó vài lần rồi lại đi tiếp. Không còn ai để ý tới nữa.

Xuân Thân chỉ nắm chặt lấy đồng xu kia, như thể đang nắm lấy tia hy vọng duy nhất.

Bạn đang đọc truyện *[Lão Cửu Môn]* Phiên Ngoại Trần Bì A Tư được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 11: Di vật

Khi Trần Bì tìm được Xuân Thân, thì thằng bé đã lủng lẳng trên cái cây ở ven đê. Sợi thừng sis lấy cái cổ khẳng khiu của nó, khiến cái cổ bị kéo dài ra khác thường.

Trần Bì vừa liếc nhìn, cũng đủ biết là nó đã chết ngắc rồi. Cái xác nho nhỏ lơ lửng giữa không trung, hơi hơi đung đưa trong gió.

Bấy giờ đã vào buổi hoàng hôn, bờ đê vắng tanh không một bóng người. Không biết lại có chuyện gì xảy ra mà trong không khí nồng nặc mùi khét lẹt. Con thuyền nhà Xuân Tử neo bên bờ sông đã bị đốt trụ, chìm nghiêng. Nơi cách bờ mấy bước chân chỉ còn lại một phần xác thuyền cháy sém nổi lềnh bềnh trên mặt nước.

Xuân Thân bị đánh chết. Cả khuôn mặt nó đã bị đập nát bấy, từ những vết rách chém ngang trên mặt nó là biết, nó bị đánh bởi mái chèo. Răng trong miệng đã nát vụn cả, cắm dưới toác một nửa, máu từ miệng nhỏ long tong xuống nền đất dưới chân.

Ấy thế mà hai mắt thẳng bé không hề nhắm lại, mà cứ mở trừng trừng.

Trần Bì như nhìn thấy được cảnh trên thuyền, một kẻ đang cầm mái chèo ra sức bổ xuống mặt đứa trẻ này, hết lần này đến lần khác, nhưng thẳng bé vẫn không hề nhắm mắt, mà cứ trợn trừng, nhìn cho rõ đến từng vết máu bắn lên không trung.

Trần Bì nhìn đôi mắt Xuân Thân, ánh mắt hấn cũng tối sầm xuống, cơn nóng nảy cứ cồn cào trong bụng như sắp nứt toác cả ra.

Trốn được một lần thì thế nào, rốt cục vẫn phải chết. Dù rằng, không được chết một cách thoải mái cho lắm, cũng không có được một chút xíu công bằng nào.

Trên thế gian này còn biết bao nhiêu người nữa cũng tựa như Xuân Thân, dù có cố gắng đến đâu, cũng chẳng với được bất kỳ tia hy vọng nào. Lời Hi Thất đã nói, chỉ thiếu một xu nữa thôi là có thể thành hiện thực rồi, ấy vậy mà ông trời già lại cứ trêu người hấn như vậy. Vậy mới nói, con người ta không nhất thiết cứ phải sống tiếp làm gì, có cơ hội chết, thì cứ ngoan ngoãn chết đi. Hấn nhớ lại những kẻ mình đã giết ngày trước, nhớ lại ánh mắt của bọn chúng trước khi chết, hấn thực không thể hiểu nổi, vì sao ánh mắt bọn chúng lại không cam lòng đến thế. Nếu không chết, chúng mày còn có thể thế nào được chứ?

Trần Bì lạnh lùng quay lưng bỏ đi. Đi được mấy bước, bỗng nhiên hấn nhận ra điều gì, lại quay lại.

Hấn đến trước thi thể Xuân Thân, nhìn bàn tay Xuân Thân. Bàn tay trái của Xuân Thân có chút lạ thường, cứ nắm chặt thành một quả đấm, như đang bầu lấy thứ gì.

Trần Bì phải dùng hết sức mới bẻ được bàn tay nó ra. Thế là, một đồng xu từ trong tay Xuân Thân rơi xuống đất, rơi xuống vũng máu bên dưới. Rồi đồng xu bắn tung lên, lăn về phía bờ sông.

Trần Bì chạy theo mấy bước, trước khi đồng xu kịp lăn xuống nước, hấn đã giẫm lên chặn lại. Rồi hấn nhặt đồng tiền lên.

Hấn ngẩn người ra một lúc, rồi bỗng hiểu ra điều gì, tất cả huyết quản trong cơ thể hấn đều sùng sục sôi lên một cảm giác mừng rỡ đến điên cuồng, hấn liền phá lên cười. Ban đầu chỉ là co giật, rồi như thể tận sâu trong lòng hấn thấy mực cười quá, ngoài mặt vẫn còn chưa dám tin. Nhưng ngay sau đó, hấn rú lên cười sáng sặc.

Hấn nhìn lên trời, nắng chiều đã tàn gần hết, hấn không thấy đâu là Hi Thất ở trên trời, cũng không thấy thần tiên nào, tất cả những gì hấn nhìn thấy chỉ là ráng chiều sắp tắt.

“Hi Thất!” Hấn gào lên: “Con mẹ nhà mày! Cứ chờ đấy mà xem!”

Tiếng gào của hấn vọng khắp mặt sông, không ai đáp lời. Nhưng mồ hôi đã túa ra đầy đầu hấn.

Trần Bì không kìm được, lại cười phá lên. Hấn trèo lên cây, tháo Xuân Thân xuống, kéo lê cái xác nó dưới đất cho đến tận nhà tắm. Hấn vào trong, lấy cái giỏ đựng khăn mặt ra. Hấn quăng Xuân Thân vào đó, rồi đeo giỏ trúc lên lưng, đi về phía hồ Sa.

Cách hai dặm từ phía Đông hồ Sa có một ngôi miếu hoang đồ nát, đêm đầu tiên khi Trần Bì dạt đến Hán Khẩu đã ngủ ở đó. Trần Bì kéo Xuân Thân đến ngoài miếu, gờ chân đạp đồ tượng Phật trên bàn thờ, rồi đặt thi thể lên đó.

Xuân Thân nằm trên bàn thờ, máu đầm đìa trên xác nó bắt đầu lòi kéo lũ ruồi bu tới. Trần Bì nhìn vài lần, rồi bày biện lại tay chân Xuân Thân tạo thành một tư thế thoải mái một chút. Sau đó hấn chui vào một góc trong miếu, lật cục gạch dưới sàn nhà lên, rồi moi từ dưới lớp bùn đất ra một bọc đồ.

Đây chính là hung khí gây án mà hấn đã sử dụng khi vừa tháo chạy khỏi Chiết Giang. Đó là một con dao gọt dừa nhỏ, lưỡi chỉ dài bằng ngón tay giữa, đầu lưỡi dao sắc bén cong lại gần bằng một góc vuông, chuyên dùng để gọt dừa. Ngoài ra còn có một Cừu Trảo Câu buộc cùng với sợi thừng bằng da gân, chuyên dùng để bắt cua trên bờ biển.

Trần Bì thu dọn hết những thứ này, rồi giắt vào cái ruột tượng trên thất lưng. Rồi hấn gỡ lá cờ miễn thuế kia, đồ hết số tiền xu ra ngoài, cuối cùng xâu thành một chuỗi. Sau đó hấn buộc lá cờ vào một cây gậy trúc, giương lên trước gió, đi về phía khu chợ.

Bạn đang đọc truyện *[Lão Cửu Môn]* Phiên Ngoại Trần Bì A Từ được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Châu chấu nước Hoàng Quỷ

Những chuyện đã xảy ra trên sông trong suốt mấy tháng nay vượt xa khỏi tưởng tượng của dân ven bờ rất nhiều.

Phần lớn đám châu chấu nước sông Trường Giang đến từ trong các khu vực hồ thuộc các nhánh của sông Trường Giang, sau một trận giao tranh, đám thủy phi có võ trang bèn rút hết về Trường Giang. Thuyền thì ít mà châu chấu nước thì nhiều, mấy đại bang phái vừa nổi lên là xông thẳng ngay vào các bãi thuyền của đối phương, mấy trăm cái xác người nổi lềnh bềnh trên sông.

Trần Bì từng nghe nói, đám châu chấu nước Hoàng Quỷ vốn xuất thân từ hồ Động Đình, tên thủ lĩnh đầu tiên là một gã đạo sĩ, vốn nương thân trong am Hoàng Quỷ. Thuở sơ khai, nhóm đầu tiên rất một lũ đạo sĩ từ đạo quán mà ra, sau khi làm thủy phi mới tự xưng mình là Hoàng Quỷ.

Thông thường, châu chấu nước chia làm hai loại. Một loại là thuyền phi, ngày thường bọn chúng tổ chức cướp bóc các thuyền thương buôn, nhưng nguồn thu chủ yếu đến từ việc buôn lậu và buôn muối, việc cướp thuyền chẳng qua là do có được thông tin chính xác mà thôi. Loại thứ hai là hạn phi, là lũ giặc cướp từ trên bờ nhảy lên thuyền, cướp bóc của khách trên thuyền, sau đó đến giữa sông có kẻ ra tiếp ứng. Loại châu chấu nước thứ nhất có tổ chức lớn, quy củ nghiêm khắc, còn loại thứ hai vừa xảo quyệt vừa tàn nhẫn.

Đến ngày nay, có mấy chục con châu chấu nước ủa cả vào Trường Giang, cứ như là nuôi cổ độc vậy. Bọn chúng ra sức cướp sông cướp thuyền, giết chết hàng mấy trăm người. Lũ thủy phi còn sống sót nghe nói đều đầu nhập vào băng Hoàng Quỷ cả, dần dần Hoàng Quỷ trở thành thủy bang đệ nhất Hán Khẩu. Băng này thành phần hỗn tạp, xem ra gã lão tổ Hoàng Quỷ này ắt phải có chút bản lĩnh. Chẳng qua, nghe nói dưới tay Hoàng Quỷ có tất cả bảy mươi tám lá cờ miến thuế, lá cờ này rất cuộc là của ai, thì quả thực không thể biết được.

Trần Bì kéo lê tấm ván gỗ bảng hiệu của mình, trên cổ lủng lẳng một xâu tiền, tay cầm một lá cờ miến thuế, đi rêu rao khắp phố chợ.

Hình tượng của hắn ngày càng tức cười, người đi đường đều chỉ chỉ trỏ trỏ, lấy làm nực cười lắm. Nhưng Trần Bì vẫn hồn nhiên không biết, lại còn ưỡn ngực hếch mặt hẳn lên.

Bách Bình Lâu nằm ven đê sông, trước cửa vốn là một bãi đất hoang, có đủ các hàng ăn vặt kéo đến đây bày sạp. Nhưng phải sau bốn giờ chiều, họ mới lục đục bày hàng, định mở đến tận sáng ngày hôm sau. Tuy là hàng ăn vặt, nhưng cũng không đến nỗi khổ cực, bởi các sạp hàng này đón tiếp toàn những thủy thủ từ các thuyền buôn, Bách Bình Lâu lại là sản nghiệp của Tào bang. Nơi này ngư long hỗn tạp, nhiều châu chấu nước trà trộn vào trong này để nghe ngóng tin tức.

Trần Bì tìm một quán mì, bước vào rồi ngồi xuống, đặt tấm bảng hiệu của mình tựa vào cạnh bàn, rồi đập một đồng xu xuống bàn. Ông chủ tiệm mì này tên là Thái Minh Vĩ, quanh năm làm ăn buôn bán trên con phố ven đê Trường Giang, nhưng hiện nay phố đê đang xây công sự, ông ta đành rời tiệm đến nơi này. Nước mì tuyệt ngon, người ta xếp hàng nườm nượp. Trần Bì phải chờ suốt nửa giờ mới được ăn mì, thế là xoi liến luôn sáu chén, dầu vừng pha dầu ớt đem rưới lên hai đĩa đồ nhắm đồ rức, lại khui thêm một chai rượu lâu năm, Trần Bì được một bữa đánh chén thỏa thuê. Đến khi cái bụng căng tròn lên như cái trống, hắn mới chịu đến bờ sông.

Ớt cay thêm rượu trắng, toàn thân Trần Bì nóng bừng bừng, hắn chống cây gậy trúc treo lá cờ miến thuế mà đi, nhưng đầu óc vẫn cực kỳ tỉnh táo. Hắn nhìn khắp xung quanh lò lửa đồ rức nồi cháo xào nấu, nhìn các thủy thủ đến đến đi đi, có đến mấy kẻ liếc mắt nhìn lá cờ của hắn mỗi khi đi ngang qua. Hắn nhìn ánh mắt bọn họ, cuối cùng cũng bắt gặp được một người ánh mắt có một tia sáng lóe lên.

Người đó cúi gằm mặt đi trên đê, hướng về phía bóng tối. Trần Bì lồm cồm bò dậy, loạng choạng đuổi theo.

Hắn vẫn giữ một khoảng cách, từ xa xa, ở nơi cách Bách Bình Lâu tương đối xa, có một gian hàng lẻ loi. Người kia bước vào trong gian hàng đó, ngồi xuống.

Trần Bì bám theo, đó là một gian hàng mì gạo bánh quẩy. Nơi này không có dòng người qua lại nào, nhưng bên trong gian hàng lại đầy ắp người đang ngồi, xi xào bàn tán, hiển nhiên không bình thường. Trần Bì không đến gần, mà cời quần áo, rồi nhảy ùm xuống sông.

Nước sông lạnh buốt như băng khiến gân xanh trên đầu hắn nổi hết lên, hắn nghiêng răng bám bên đê, lặn xuống đến bên cạnh gian hàng kia từng chút một. Hắn định thò đầu ra xem, nhưng lại nhìn thấy ven bờ sông đối diện với gian hàng còn một chiếc thuyền khách một buồm đang neo đậu, đèn đã tắt cả. Chiếc thuyền khá cũ, nhưng to hơn thuyền cá rất nhiều, cho nên không thể neo quá gần đê. Trên đê đèn đóm sáng trưng, mặt sông tối om, nên không nhìn thấy gì được.

Trong lòng hắn buồn bực, bỗng nhiên trong một lúc loáng thoáng, hắn thấy trên mũi thuyền khách kia có một người đang đứng ẩn trong bóng tối, cũng đang nhìn hắn chằm chằm.

Trần Bì thấy vậy, nghĩ ngợi rồi, mình sợ ý quá, bèn đập lên đê sông, tức thì chìm xuống nước. Hắn lộn vài cái đã bơi đến dưới chiếc thuyền, rồi móc cái Cừu Trảo Câu ra, móc vào mạn thuyền rồi nhảy lộn lên trong tích tắc. Khi thấy kẻ kia định châm đèn, rút con dao gọt dừa ra, nhắm ngay vào cổ họng đối phương định cửa một đường. Nhưng kẻ đó đã lộn mình nhảy ùm xuống nước ngay lập tức, Trần Bì vọt đến bên mép thuyền, ngay sau đó lại nghe thấy tiếng nước ở đuôi thuyền, con thuyền liền rung rung lắc lắc. Kẻ này bơi giỏi, hiển nhiên đã nhảy vọt lên từ phía đuôi thuyền rồi.

Trần Bì đập lên vách thuyền, nhảy lên mũi thuyền, thì thấy phía đuôi thuyền đã châm đèn, ngọn đèn bão được treo trên giá. Hắn cúi người lò dò ra phía đuôi thuyền nhìn xem, kẻ đó đứng ở đuôi thuyền cũng ngẩng đầu lên nhìn hắn. Không ngờ, đó lại là một thiếu nữ trẻ tuổi, thân hình mảnh mai, vẻ tuổi tác có lẽ lớn hơn Xuân Tứ một chút, vóc dáng cũng đầy đặn hơn, trắng trẻo hơn. Mái tóc nàng bện hai cái đuôi sam, cái dải thắt lưng đồ rức thắt bên hông đã ướt sũng nước, dán chặt vào cơ thể, càng làm lộ rõ đường cong uyển chuyển rung động lòng người.

Nước sông nhỏ xuống boong thuyền, phát ra những tiếng tí tách nhỏ nhỏ như tiếng gõ trống. Cũng như tiếng tim đập của Trần Bì vậy.

Bạn đang đọc truyện [Lão Cửu Môn] Phiên Ngoại Trần Bì A Từ được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13: Thiếu nữ trên thuyền

Trần Bì hơi ngần ngại một chút. Con thuyền neo ở chỗ này, chứng tỏ rõ ràng nó là tiếp ứng của lũ thủy phi. Sau khi lũ thủy phi lên bờ nghe ngóng được tin tức, con thuyền này sẽ quay về trong sông suốt cả đêm, mà lần này lại có nhiều người hoạt động như vậy, xem ra lũ thủy phi sắp có hành động lớn nào đấy. Nhưng chẳng qua, hẳn không ngờ tiếp ứng trên thuyền này lại là một đứa con gái.

Cô gái này vóc người thon nhỏ, mặt mũi xinh đẹp, tuy không phải loại đẹp như thiên tiên, nhưng rất khiến người ta yêu thích, thuộc loại con gái vừa vừa ngây thơ lại vừa chua ngoa đáo để. Mà nay quần áo ướt sũng, hai tay nàng che trước ngực, khuôn mặt đỏ ửng vì giận dữ, nom rất khả ái.

Chẳng lẽ là con gái bị bắt cóc về đây? Trần Bì nghĩ thầm, nhưng ngay lập tức bác bỏ ngay suy nghĩ này. Với khí độ và thân pháp của đứa con gái này, xem ra là đã quen với việc kiếm sống trên sông nước. Con gái nhà bình thường mà nhảy xuống Trường Giang giữa mùa đông như thế này, chắc chắn chẳng bơi nổi được mấy thước. Chỉ e nàng ta là con gái nhà thủy phi, hơn nữa, lai lịch cũng không nhỏ.

Cô gái kia không hô hoán lên, chỉ lạnh lùng nhìn Trần Bì, không chút sợ hãi. Rồi khẽ giọng hỏi: “Người là kẻ nào?”

Trần Bì nhìn theo ánh mắt nàng, liền nhận ra nàng ta đang nhìn là cò miến thuế giắt bên hông mình. Hắn bỗng hiểu vì sao nàng ta không hô hoán lên gọi người tới, xem ra cô nàng không biết lai lịch của hắn. Trần Bì quay đầu nhìn một chút, trong bụng đã tính đến mấy kế sách thuận nước đẩy thuyền, nhưng đều thấy phiền phức cả, hẳn không phải loại người có thể bày mưu tính kế nhơay nhơay. Hắn liền đột ngột quay phắt lại, tay lướt qua bên hông kéo một cái, Cửu Trảo Câu lập tức bay vút ra ngoài, quắp lấy ngọn đèn bão, hất thẳng ra giữa không trung.

Cô gái kia giật mình kinh ngạc, hiển nhiên nàng ta không ngờ mục tiêu đầu tiên của Trần Bì lại là ngọn đèn này, tất cả mọi phản ứng đều sai lệch hết cả. Nàng ta giật lùi về sau một cái, nhưng không tránh thoát được bất kỳ thứ gì. Chỉ thấy trước mắt đột nhiên tối sầm, nàng ta định hét âm lên, nhưng còn chưa kịp mở miệng, Trần Bì từ phía sau đã thộp lấy cổ nàng, ghim lấy khí quản hai bên cổ, khiến nàng ta không kêu la gì được.

Trong lúc cấp bách, nàng ta lập tức thò tay xuống dưới dừng quần Trần Bì. Đàn ông thường không phòng ngự được phía dưới trong những lúc như thế này. Khớp xương tay nàng ta lỏng ra, vịn thành một góc mà người thường không thể nào làm được, chộp tới. Gần như trong nháy mắt, một tay khác của Trần Bì thúc mạnh vào lưng nàng ta, khiến cả người cô gái bị uốn cong thành hình cung. Đau đớn khủng khiếp khiến nàng ta vô hạn. Trần Bì sức lớn quá, đến nỗi nếu chỉ mạnh thêm một chút nữa thôi là có thể bẻ gãy cả xương cột sống của cô nàng.

Nhưng động tác này khiến lồng ngực bị kéo căng, dải thắt lưng lẫn khuy áo tuột bung ra, lớp áo trên người cô gái bị xé toạc, hai bầu ngực tơ bung ra ngoài.

Tình cảnh đó vô cùng nhục nhã, nước mắt cô gái chảy ròng ròng, chảy xuống cả ngón tay Trần Bì đang kẹp trên cổ nàng.

Nước mắt nóng rẫy làm bóng cả ngón tay Trần Bì, khiến hắn bất giác buông lỏng tay ra một chút. Từ góc của hắn có thể loáng thoáng nhìn thấy đường cong của bộ ngực, nhịp tim hắn càng lúc càng nhanh.

“Rốt cuộc người là ai?” Cô gái không dám kêu to, gắng gượng hỏi: “Người muốn gì?”

“Ta muốn tìm bang Hoàng Quỳ.” Trần Bì lạnh lùng nói: “Người là Hoàng Quỳ?”

“Ta không phải.” Nước mắt cô gái vẫn tiếp tục chảy, “Ta là chủ của chiếc thuyền này, đây là thuyền của cha ta. Bọn ta từ Tô Châu, tới đây chạy nạn, cha ta lên bờ chuẩn bị hàng hóa, ta ở đây trông thuyền.”

Trần Bì sùng sốt, sờ cổ cô gái này, phát hiện làn da cổ nàng ta vô cùng mềm mịn, đây không phải đặc điểm của châu chấu nước ngày ngày lênh đênh trên sông nước. Quả thực giống con gái nhà dàng hoàng.

Hắn từ từ buông lỏng tay ra, cô gái liền ngã khụy xuống boong thuyền, rồi cuống quýt kéo hai vạt áo lại che ngực, co rúm vào một góc. Trần Bì lại vung tay, kéo sợi thừng buộc Cửu Trảo Câu lên. Chiếc đèn bão đã rơi xuống nước lập tức được kéo lên thuyền, hắn cầm lấy đặt lại lên giá, rồi móc từ trong ngực áo ra hộp quẹt và bật đèn, thấp sáng ngọn đèn một lần nữa, giờ đèn lên trước mặt cô gái.

Sắc mặt cô gái đã tái nhợt vì khiếp sợ, đôi môi tím tái vì lạnh, Trần Bì hỏi: “Thế trên bờ là người nào?”

“Tôi không biết, xin anh đừng giết tôi.” Cô gái run lấy bầy, Trần Bì lạnh lùng nhìn chằm chằm phần ngực trắng chưa được che kín. Nàng ta co rúm cả người, tiếp tục co rụt về phía kho hàng sau thuyền, dùng hai tay mà chống, hai tay vừa buông ra, vạt áo tuột xuống, bầu ngực trắng muốt lập tức bật ra.

Dưới ánh đèn bão, hai mắt Trần Bì như bị màu da trắng muốt ấy làm cho choáng váng không mở mắt ra nổi, trong chớp lát không phản ứng gì, cô gái kia rụt hẳn vào trong kho hàng, sợ hãi nhìn Trần Bì. Nhưng rồi đột ngột, nàng ta bật cười, mặc cho hai vạt áo mở toang, để lộ ra cơ thể quyến rũ của mình

chẳng chút ngại ngùng, hai tay giăng ra sau hết cỡ, thân mình ưỡn lên phô ra những đường cong cơ thể, tay định với xuống dưới tấm nệm bỏ đoàn trong kho hàng.

Trần Bì lập tức nhào tới, đè nghiêng nàng ta xuống. Cô gái rên lên một tiếng vô cùng phóng đảng, “Đừng sốt ruột, nhìn em cho kỹ đây.” Nói đoạn, nàng ta uốn cong thân mình thành một đường cong mê người, đồng thời hai tay chậm rãi với xuống dưới tấm nệm bỏ đoàn. Nàng ta nhớ, bên dưới đó có giấu hai khẩu súng Nhật, nhưng đúng lúc đó, nàng ta phát hiện điều không ổn. Bởi vì chân nàng ta đang áp sát dưới đũng quần Trần Bì, mà nàng ta lại phát hiện, Trần Bì hoàn toàn không có hứng thú.

Nàng ta lập tức mờ trùng mắt, thấy Trần Bì vẻ mặt lạnh lùng túm lấy miệng nàng ta, cầm con dao gọt dưa không chút do dự đâm thẳng vào cặp mắt xinh đẹp của nàng.

Bạn đang đọc truyện [Lão Cửu Môn] Phiên Ngoại Trần Bì A Từ được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Chuyển làm ăn lỗ vốn

Lưu Tam Khảo nghe thấy động tĩnh trên thuyền. Đôi tai của gã rất thính, chỉ nghe trên thuyền có tiếng kinh hô lẫn tiếng thở dốc của đàn bà, gã sờ sờ cổ mình, cảm thấy rợn rạo toàn thân.

Gã vốn là hạng đàn ông tục tằn, ngày trước quen chơi gái trong các nhà chứa ở phía sau con sông, cảm thấy những ả đàn bà da thịt thô ráp đó cũng chẳng có gì là không tốt. Thế nhưng sau khi gia nhập bang Hoàng Quý, gặp Thủy Hương, gã không còn vừa mắt được bất cứ ả đàn bà nào khác nữa. Mắt cá chân nhỏ như đầu đũa ấy, vòng eo ôm vừa hai bàn tay ấy, làn da trắng nõn nà ấy, hoàn toàn chẳng giống những mụ đàn bà lẩn lộn kiếm sống trên sông nước chút nào. Điểm chết người nhất là Thủy Hương giọng nói nhỏ nhẹ, tuy có chút chua ngoa, nhưng cực kỳ giống đám con gái trên bờ.

Trong đầu Lưu Tam Khảo lúc này chỉ toàn hình ảnh cặp ngực của Thủy Hương, nghĩ đến cảnh bộ ngực mềm ấy lắc lư mỗi lần Thủy Hương chải tóc mà thấy như ngứa ngáy. Gã lần xuống cái xiên giết bên hông, rất nhiều lần gã chỉ muốn nhay phứt lên thuyền, để mà dần ngửa ả đàn bà lẳng lơ ấy.

Nhưng cuối cùng gã vẫn không dám ra tay. Gã siết chặt cái xiên trong tay vài lần, rồi lại buông lỏng xuống, móng tay bầu vào da thịt mình đến ứa máu. Gã biết nếu đắc tội Thủy Hương sẽ gặp phải hậu quả gì.

Đã mấy ngày nay, gã lắng nghe tiếng động trên thuyền mà nghiêng rặng ken kết vì đồ kỵ. Thủy Hương nghe ngóng tin tức cho Hoàng Quý, bởi vậy ả luôn dắt đủ hạng đàn ông lên thuyền, lần nào gã cũng nghe thấy những tiếng rên rỉ, tiếng thở hào hển khe khẽ mà ngứa ngáy râm ran như có kiến bò khắp xương tủy. Nghe thử tiếng động dâm dăng ấy, gã có thể tưởng tượng ra ngay đôi chân dài trắng muốt như bạch ngọc nọ cuốn lấy ngang hông gã đàn ông thô lậu, rồi cả cặp mông nhỏ đầy tròn tròn mượt như cái bầu bao no đủ, nghe nói đôi chân của Thủy Hương còn có thể đưa lên vắt chéo qua cổ đàn ông nữa. Nhưng chuyện tốt như thế chẳng bao giờ có thể đến phiên gã hưởng thụ.

Trong lúc ngắm nghía, gã rót rượu liên tục, nốc rượu liên tục. Những người khác đang bàn tán về những chuyện sắp xảy ra trên sông này. Không biết bao giờ giặc Nhật đánh tới, hiện nay hàng quân đội được vận chuyển qua lại đều đều, có nhiều kẻ núp trong bóng tối ngầm ra giá cao để thuê chúng cướp những chiếc thuyền hàng này. Nhưng đây là những chuyến làm ăn mất đầu như chơi, những chiếc thuyền chở hàng quân đội luôn có binh lính vũ trang đầy đủ áp tải, người bình thường không ai dám manh động, chỉ có điều, nghe nói, nếu đắc thủ một chuyến là có thể lời lãi đến hàng ngàn vạn.

Gã nghe đến phát chán, liếc mắt nhìn thấy mấy đứa con gái đang ngồi xõm phía sau cửa hàng. Lũ con gái bị trói chặt tay chân, miệng bị khâu kín. Đó mới là chủ nhân thực sự của chiếc thuyền khách gần đó, sau khi Thủy Hương dẫn người đến chặn thuyền, rồi cho người cha của mấy đứa con gái này lên bờ kiểm tiền chuộc con.

Gã bước đến gần, lũ con gái liền rụt cả vào trong góc, run lên bần bật. Lưu Tam Khảo vén lớp tóc mái đang che mặt một đứa con gái lên, đứa con gái Giang Tô này nom cũng xinh đẹp, nhưng trông quá thuần khiết, cứ như ni cô vậy, cơ thể cũng mỏng manh hơn nhiều so với một Thủy Hương đầy đặn nóng bỏng. Nhưng may mà cũng trắng.

Gã thọc tay vào trong áo đứa con gái, bóp lấy ngực nó mà vân vê. Đứa con gái nổi hết cả da gà da vịt, giãy giụa không ngừng. Nó muốn hét lên, khiến vết khâu trên miệng nứt toác ra, bắt đầu chảy máu.

Chỉ sờ một cái mà máu nóng trong người Lưu Tam Khảo như xông hần lên đỉnh đầu. Gân xanh trên trán gã nổi lên, gã bất ngờ phát hiện đứa con gái này trông gầy, thế mà da cũng rất mịn, sờ rất sướng tay. Cảm giác ngứa ngáy khi dục vọng sắp phát nổ đó lập tức xộc thẳng xuống dưới. Mắt gã như hoa lên.

Gã nhìn mấy người phía sau, một người trong đó đã phát hiện ra hành động của gã, lạnh lùng nhìn gã. “Tam Khảo, không được động vào con tin đâu, mày biết quy củ rồi. Tiêu tiền thì tiêu tai, đã trói nó như thế nào, thì phải trả về y như thế ấy.”

Lưu Tam Khảo lập tức nổi nóng, vặc lại kẻ vừa lên tiếng: “Mẹ mày, tao ghen lâu như thế rồi, sờ một tí thì mất miếng thịt nào à?”

Kẻ đó khinh bỉ liếc nhìn Lưu Tam Khảo một cái rồi thôi, không nói thêm gì nữa. Lưu Tam Khảo liền bế thốc đứa con gái kia lên, một tay cời quần nó. Ngay lập tức, cả cái mông lẫn đôi chân trần trắng nõn lập tức hiện ra. Đứa con gái cuống quýt giãy dụa, nước mắt chảy ròng ròng.

Luru Tam Khảo nuốt nước bọt một cái, hoàn toàn chẳng thấy gì khác ngoài thịt trắng lóa mắt, lúc này, những người khác trong cửa hàng đều quay đầu nhìn gã. Luru Tam Khảo tụt quần đưa con gái nọ xuống đến tận mắt cá chân, che kín tay mình, trông thì bí ối, nhưng thực ra là gã đang lên còi sợi dây trói trên đùi đứa con gái ra.

Kẻ vừa lên tiếng lúc nãy hình như là một đầu mục nhỏ nhỏ, lập tức quát lên: “Thằng óc cút này, mày điên mẹ nó rồi!” Luru Tam Khảo cười khẩy, toét miệng cười rồi thả đứa con gái xuống đất. Vừa buông tay ra, đứa con gái liền co cẳng chạy.

Tất cả mọi người đều kinh ngạc, nhìn đứa con gái kia chạy thẳng ra bờ sông, hình như muốn nhảy xuống nước.

Luru Tam Khảo cười khẩy: “Con tin chạy rồi, không chừa đường sống, mày biết quy củ đấy, giờ thì đừng hòng sai bảo tao.” Nói rồi, gã liền đuổi theo, chạy được mười bước là đuổi kịp ngay, lập tức đè nghiêng đứa con gái xuống đê, người ở trên đê, đầu thò ra ngoài đê. Gã thò tay xuống lần còi đứng quần.

Luru Tam Khảo quá biết quy củ của Hoàng Quý, con tin mà chạy là phải giết ngay, tuyệt không chừa đường sống. Đứa con gái này chỉ cần co cẳng chạy một cái là chắc chắn phải chết, nhưng trước chết nó có phải phục vụ gã sung sướng một phen hay không, thì chẳng ai can thiệp vào được. Gã quay đầu nhìn, thấy những kẻ khác cũng đã vây xung quanh, gã liền dẫn hết sức, định bẻ gãy đầu đứa con gái nọ ngay trên đê. Hai mắt gã đỏ ngầu, thứ dục vọng khổng lồ nich đầy đầu gã, khiến gã chỉ nghĩ đến duy nhất một chuyện, ngoài ra không còn thiết đến bất cứ chuyện gì khác nữa.

Nhưng đúng vào lúc này, đột nhiên cái đầu của Trần Bì bất thành linh nhô lên khỏi mặt nước ngay sát thành đê, Luru Tam Khảo giật bắn cả mình, thì ngay lập tức, Trần Bì nhảy phắt lên trên, húc gã ngã xuống khỏi người đứa con gái. Rồi cũng chính tư thế ấy, nhưng lần này là Trần Bì cưỡi lên người gã, bàn tay cầm con dao gọt dừa nhanh thoăn thoắt đâm ngập xuống cổ họng Luru Tam Khảo đến mười mấy nhát liền.

Cái cổ Luru Tam Khảo bị xiên thành tổ ong, lỗ mũi lẫn lỗ miệng thò ra đầy máu tươi.

Trần Bì đứng lên, hai mắt Trần Bì cũng đỏ ngầu, giống y hệt hai mắt Luru Tam Khảo. Hắn ngẩng đầu lên trời gầm lên chửi: “Thằng bố mày đây chi nhận được có một trăm xu, giờ mày tính làm sao hả?!”

Bạn đang đọc truyện *[Lão Cửu Môn] Phiên Ngoại Trần Bì A Từ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 15: Dao của kẻ ăn mày

Trên thuyền bè neo bên bờ sông la liệt những cái lán nhỏ bắc bằng sào và lá, ngoài lán treo đầy những dải dưa muối, trong lán có một bà già đang cầm quạt hương bồ đập dưa đuổi ruồi. Hai mắt bà ta đã trắng đục, xem chừng chứng thong manh đã nghiêm trọng lắm rồi.

Trong lán bày một cái bàn vuông, chiếc bè gần mé nước bày la liệt những lò than và lọ thuốc, xem ra đang sắc thuốc. Trên bàn vuông có ba đĩa thức ăn, Pháo Đầu đang ăn cơm cùng với một người đàn ông nhỏ thó. Pháo Đầu gấp một đĩa dưa chua, nhìn bà già nọ, rồi lại nhìn thức ăn trên bàn: “Đại ca toàn ăn cái này à?”

Người đàn ông nhỏ thó xẻ nửa số cơm trắng trong bát mình sang một cái bát mới, sau đó gấp dưa chua, đậu phộng và thịt muối xào trai sông, mỗi món chùng hai ba thìa vào trong bát, đưa cho bà cụ già. Bà già quả thực mù lòa, hai tay run lẩy bẩy lần sờ bàn tay của người đàn ông nhỏ thó, rồi mò đến bát và đĩa, bắt đầu cầm ăn.

“Chứ cậu muốn anh ăn cái gì?” Người đàn ông nhỏ thó quay trở lại bàn, ngồi. “Thứ này lúc nào cũng có mà ăn, năm nào nghèo, năm nào giàu, chẳng qua khác nhau cũng chỉ là mỡ nhiều mỡ ít, quanh năm ăn ngon quen miệng, về sau không có ăn mới càng thấy khó chịu.”

Từ bên trên cái lán lùn bồng có giọng nói vọng xuống: “Anh nói với nó mấy điều này làm gì, nó thì hiểu cái cút gì.” Vừa nói, một người trung niên mặc trường bào bước ra. Y cũng ngồi vào bàn, cầm một đôi đũa lên. Pháo Đầu với y liếc nhìn nhau một cái, rồi đều cùng nhìn về phía gã Nhỏ Thó. Nhỏ Thó không nhìn cả hai lấy một lần, mà nhìn cả một hàng thi thể xếp phía dưới cái bàn. Ruồi nặng bay tới bay lui. Đoạn nói với Pháo Đầu: “Nói xem, có chuyện gì xảy ra.”

Pháo Đầu có chút lúng túng. Gã lau mồ hôi trên trán, khảy mấy hạt đậu phộng trong bát của mình, nặn ra một nụ cười thực thà, nói: “Chẳng liên quan đến tôi.”

Nhỏ Thó gấp mấy miếng thịt trai bỏ vào bát gã, liếc nhìn Trường Bào, Trường Bào lắc đầu: “Lát nữa tôi phải đi Bách Bình Lâu, ba bang hai phái mời một bữa cơm, bây giờ ăn sơ một chút là được.” Gã Trường Bào nói giọng quan thoại vùng Tây Nam, phát âm rõ ràng, xem ra là người có học thức.

Nhỏ Thó liền bung đĩa thịt trai xào lên, trút hết số thịt còn dư và nước xáo trong đĩa vào bát mình, khuấy khuấy, rồi vò một hơi hết sạch. Đoạn hỏi Pháo Đầu: “Trời rét như thế, mà sao cậu toát mồ hôi nhiều vậy, bệnh chưa khỏi hẳn à?”

Pháo Đầu lại quệt mồ hôi, như thể vừa mới nhận ra điều này, nói: “Ăn cơm với đại ca nên thẳng em mới lạnh, căng thẳng.”

“Cậu không làm gì thẹn với lương tâm, thì căng thẳng cái gì?” Nhỏ Thó buông đũa, lơ đãng liếc qua nhìn chằm chằm lọ thuốc bên cạnh. Pháo Đầu cũng

nhìn lọ thuốc, mồ hôi lại cái tuôn như suối.

“Đại ca bảo thằng em làm gì, thì thằng em làm vậy, có là chuyện thẹn với lương tâm hay không thì thằng em không hiểu được.” Pháo Đầu lùa mấy lượt com vào miệng.

Trường Bào ngồi bên gấp vải đưa đưa chua vào bát mình, rồi đến chỗ mấy cái xác, ngồi xôm xuống, cầm đưa gấp một góc miếng vải bố che thi thể, vén lên.

Cái đầu của Thủy Hương liền lộ ra. Có thể thấy, Thủy Hương tóc tai rối bù, một con mắt đã biến thành cục máu loét, cả nửa mặt toàn là máu khô đông đặc.

Trường Bào neho mắt lại, tiếp tục vén miếng vải bố lên, lộ ra cả thân thể Thủy Hương. Áo Thủy Hương đã bị mở tung ra, nguyên cặp ngực tròn trịa phơi ra ngoài, nhưng quần vẫn còn kéo cao lắm. Cả lồng ngực và vùng bụng trắng nõn có vô số vết dao chém, từng nhát từng nhát, dày đặc, thịt lòi cả ra ngoài.

Trường Bào lùa một miếng com, rồi dùng đưa chỉ vào mắt Thủy Hương: “Một đao này, là nhát đao toi mạng, hơn nữa, còn là nhát đao đầu tiên.”

“Làm sao ông biết? Là ông đâm à?” Pháo Đầu nói ngay: “Ồi chà chà, ông đây biết ngay mà, ông cũng đéch phải người có học chân chính gì, hóa ra ông đã có một chân với con ả này từ lâu rồi, bao nhiêu chữ nghĩa ông học vurt ở xó cút chó nào rồi...”

Pháo Đầu còn chưa nói hết, Nhỏ Thó tát một cú vào sau gáy gã, Pháo Đầu lập tức rụt cổ lại, không dám nói thêm gì nữa.

Nhỏ Thó bật ra một tiếng chửi rõ ràng không phải là thổ ngữ địa phương này, mà hình như là tiếng dân tộc thiểu số. Hắn không nhìn Pháo Đầu, bung bát đậu phộng lên đến ngồi xôm trước thi thể Thủy Hương. Trường Bào nói tiếp: “Vết thương trên người không nguy hiểm đến tính mạng, hình dáng của thanh đao này rất quái, lưỡi đao cong nhưng nhỏ, không phải vũ khí thuận tay. Nếu đâm vào người trước, thì Thủy Hương chắc chắn sẽ gãy giữa, vết thương sẽ bị khoét to ra. Thế nhưng những vết thương này toàn lòi thịt ra ngoài, tức là bị lòi ra khi rút đao ra ngoài, vết thương rất gọn gàng, chứng tỏ lúc đâm vào thịt, Thủy Hương đã bất động rồi.”

Trường Bào cầm đưa chỉ vào mắt Thủy Hương: “Nhát đao đầu tiên đâm thẳng vào trong đầu, chết ngay tức khắc, sau đó mới đâm những nhát đao khác.”

“Có thù oán gì? Tìm tới giết ả à?” Nhỏ Thó ăn một hạt đậu phộng, Trường Bào lắc đầu: “Không giống.” Rồi y nhìn những thi thể khác: “Mười ba người ả ta đưa lên bờ thì chết những mười hai. Mà cũng không nhiều vết đao như thế, đa số đều là xiên thẳng qua tai mà chết.”

“Người trong nghề?”

“Chưa thấy qua người trong nghề nào như thế. Dùng loại vũ khí này hành sự, thực ra khá là phiền phức.” Trường Bào đứng lên, gõ gõ bát, rồi ngồi về chỗ, tiếp tục ăn com. Pháo Đầu nhìn y, hai mắt đầy vẻ cầu khẩn.

Trường Bào lạnh lùng nhìn Pháo Đầu, hoàn toàn không có phản ứng. Pháo Đầu mồ hôi tuôn như suối, nói với bà già thông manh: “Đừng có đốt mấy cái lò than của mụ nữa, hun ông đây dầm đĩa hết cả mồ hôi.”

Đại ca Nhỏ Thó cũng quay về chỗ ngồi, bên ngoài có người kéo xềnh xệch một kẻ vào, kẻ này bị xiên ba nhát đao vào ngực, vẫn chưa chết hẳn. Máu đầy miệng đã khô, ngực đập đầy bã thuốc, vẫn còn đang bốc khói nghi ngút. Sắc mặt gã tái nhợt, không đứng lên nổi, bị vurt xuống nằm bẹp trên bè.

Trường Bào liền hỏi: “Nói đi, rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra?”

Gã bị thương kia đôi môi run rẩy, hít sâu hai ba hơi, mới hàm hồ nói: “Đó là một gã ăn mày, chúng con bắt hắn, hắn cũng không trốn, hắn lại nổi giận, nói hắn chỉ thu có một trăm xu thôi.”

Bạn đang đọc truyện [Lão Cửu Môn] Phiên Ngoại Trần Bì A Từ được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 16: Một trăm xu mua một mạng

Gã đại ca Nhỏ Thó rút một hơi thuốc lão, ngồi xuống bên cạnh người bị thương: “Đây là nước của Hoàng Quý, rút nhiều vào, rút vài hơi là hết đau.” Nói đoạn, hắn cho gã kia hút một hơi. Trong thuốc như chứa thành phần gì đặc biệt, vừa rút một hơi, cơn đau đớn của gã thuộc hạ lập tức dịu hẳn lại.

Hai mắt gã lộ ra vẻ cảm kích. Đại ca Nhỏ Thó cho gã rút nhiều thêm vài hơi, rồi nói: “Một gã ăn mày vì lẽ gì mà muốn xử lý chúng mày? Chúng mày lại làm gì khuê nữ nhà người ta rồi phỏng?”

Gã thuộc hạ lắc đầu, ánh mắt lơ đãng, như thể đang hồi tưởng lại chuyện đêm qua: “Không biết vì sao, nhưng mà, hắn có một tấm vải miễn thuế, cứ luôn miệng hỏi, đây là của người nào.”

Pháo Đầu ngồi phía sau sắc mặt trắng bệch, lau mồ hôi trên tay, hai bàn tay cứ run lên bần bật không ngừng. Trường Bào bên cạnh cười khẩy một tiếng. Hai mắt Pháo Đầu đỏ ngầu nhìn chăm chăm vào y, cả da thịt trên mặt cũng gợn gợn.

“Vài miếng thuốc? Vậy mày nhớ mặt mũi gã ăn mày đó không?” Đại ca Nhỏ Thỏ cho gã thuốc hạ rít thêm một hơi rồi cảm lấy ống điếu về, gã bị thương liền gạt đầu: “Có nhớ, có nhớ, thừa đương gia, ông chuẩn bị cho con một cái loan giá, con dẫn các anh em đi hái Hoa Cỏ của hắc đem về đây ngay.” Nhỏ Thỏ liền thờ dài, khoát tay: “Áy thôi, kéo lại chết người nữa, đem qua đã chết một lèo mười hai người, mày muốn bao nhiêu anh em nữa chết mới đủ.” Rồi hắc nhẹ nhàng đặt tay lên bịt mồm miệng gã thuốc hạ bị thương.

Gã lập tức không thể hít thở được gì, giãy giụa muốn vùng thoát ra khỏi bàn tay của đại ca Nhỏ Thỏ, nhưng dường như tay chân và cổ gã đều đã mất hết sức lực. Hoàn toàn không thể cự quấy được, hai mắt gã nhìn đăm đăm vào bàn tay đang bịt mũi miệng mình, bất lực.

Đại ca Nhỏ Thỏ không quay đầu lại, có vẻ không vui, hỏi: “Không phải cậu nói là đã đốt sạch lá cỏ kia rồi hay sao? Sao vẫn còn nằm trong tay một gã ăn mày?”

Hai mắt Pháo Đầu đỏ ngầu như máu, và liền mấy miếng cặn sạch bát cơm: “Thằng này không tìm thấy, bèn đốt sạch cả con thuyền đó rồi, làm sao biết thằng ranh con đó lại cho người khác cầm?”

“Chưa tìm được, mà dám nói là đã ổn thỏa, chú mày mấy tuổi rồi? Đầu óc hỏng rồi à?” Đại ca Nhỏ Thỏ thần nhiên nhìn gã thuốc hạ bị thương hai mắt dần tròn trắng, mặt mũi căng phồng đỏ bừng, nước dãi vãi ra từ dưới đũng quần, toàn thân bắt đầu co giật kịch liệt.

“Đại ca, làm gì mà nói khó nghe như thế? Hoa Cỏ tôi cũng đã hái về rồi, anh còn muốn thế nào nữa? Không phải chỉ là một miếng vải rách hay sao?” Pháo Đầu vừa nói vừa bước ra ngoài.

“Đi đâu đấy?” Trường Bào phía sau hỏi.

“Ông đây đi kiếm miếng giẻ rách của các người đấy, làng nhà lằng nhằng.” Vừa nói, Pháo Đầu vừa nhảy qua mấy cái xác, bước ra ngoài.

Đại ca Nhỏ Thỏ cau mày nhìn theo, không nói gì cả. Đến khi gã thuốc hạ dưới tay cuối cùng cũng tắt thở, ngừng co giật, hắc mới nhấc chân đến mép bè, rửa tay bằng nước sông. Nhìn sang thì thấy Pháo Đầu đã lên bờ rồi, khuôn mặt đại ca nom có vẻ mệt mỏi. Hắc oán trách nói: “Cái tên Ban Đà trường bào này, ta đã nói rồi, gã Pháo Đầu này không thể dùng lâu được, sớm muộn cũng gây họa, sao anh không thu xếp ổn thỏa chứ? Anh muốn ta cũng thay luôn cái chức Ban Đà của anh à?”

“Không có gã Pháo Đầu này, thì bốn xà tám cột cũng không cần được, lúc trước đại ca xử lý nó, mà nó vẫn hái về đúng số Hoa Cỏ, quả thực không thiếu lấy một cái. Làm việc gì cũng cần danh chính ngôn thuận, quân Nhật đánh tới đánh lui, lòng người bất ổn, nếu không có mấy tên tuổi làm trụ cột, thì lòng người phân tán.” Ban Đà nói.

“Vậy anh nắm cho chắc cái danh chánh ngôn thuận này đi!” Đại ca Nhỏ Thỏ hít sâu một hơi, như thể tức giận quá mức, hắc chỉ vào mấy cái xác: “Nhìn xem ra cái gì rồi đây này.”

“Đại ca, gã ăn mày này là một tay mới, thủ pháp này chắc chắn chưa từng học bao giờ, nhưng hắc một đường chém giết nhiều người của ta như vậy, ắt là một ‘hoa thêm từ’. Tôi đã chú ý đến hắc từ lâu rồi, một thời gian trước hắc còn bày sập một trăm xu giết một người, đoán chừng là có người cho hắc một trăm xu, ủy thác hắc đi lấy cái mạng của Pháo Đầu.”

“Một trăm xu. Pháo Đầu của Hoàng Quỷ chúng ta chỉ đáng giá một trăm xu thôi à.” Đại ca Nhỏ Thỏ cười một tiếng, đứng lên, đi đến bên bếp lò. Hắc xách một nồi thuốc nóng lên, đưa cho bà lão mù trong lều. Bà lão vừa thổi vừa uống. Trường Bào liền thấy, hình như bà già đang ôm một thứ gì trong ngực, nom như thể đang bú sữa mẹ, thứ đó đã bị bao quần áo che đi mất, không nhìn rõ được. Nhưng thứ đó vừa ngửi thấy mùi thuốc, nóng nảy hắc lên, bắt đầu cự quấy không ngừng.

“Anh đi tìm gã ăn mày đó, hỏi xem hắc có hứng thú muốn làm Pháo Đầu cho chúng ta hay không, tiền do hắc tự báo. Không được thì xử luôn, đừng để Pháo Đầu làm việc này, tôi chẳng muốn nghe nó càn nhảm.” Đại ca Nhỏ Thỏ vỗ vai Trường Bào một cái, rồi bỗng nhiên, hắc khẽ giọng nói bằng giọng Quan Thoại cực kỳ tiêu chuẩn: “Hai mươi năm làm châu chấu nước anh vẫn chưa ngán à, con sông này sắp có biến lớn rồi, bây giờ nên làm cái gì, đạo lý này chỉ có anh với tôi là hiểu.”

“Tôi sẽ xử lý thỏa đáng.” Trường Bào liếc nhìn cái bọc trong ngực bà già, lặng lẽ nói.

Nói rồi, Trường Bào cũng bỏ đi. Đại ca Nhỏ Thỏ xoa xoa cái hông của mình rồi thờ dài, đỡ bà già kia dậy, nói một tràng dài xì xầm xì xỏ bằng tiếng địa phương nào đó không ai hiểu. Bà già cũng đáp lại hắc bằng tiếng địa phương nọ, vừa nói vừa vỗ vỗ vào thứ trong ngực, như thể muốn nó bình tĩnh lại. Hắc đưa bà già vào trong một cái lán khác trên bè, nhìn vào trong, trong bóng tối, dường như bên trong đó đã chật ních đầy người.

Đại ca Nhỏ Thỏ nói vài câu với bóng tối phía ấy, rồi hắc khóa cửa gian lán này lại, sau đó dọn bát đũa trên bàn đem ra bờ sông rửa.

Vừa rửa bát, hắc vừa nhìn xuống mặt sông, trong ánh mắt đầy vẻ chán ghét.

Bạn đang đọc truyện [Lão Cửu Môn] Phiên Ngoại Trần Bì A Từ được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 17: Trường Bào

Trần Bì tỉnh lại, thấy mình đang nằm vẹo trong một góc miếu Mã Hỏa. Hắn ngẩng đầu nhìn quần áo treo một bên, chỗ quần áo ấy hắn phải đem ra bờ sông giặt giũ suốt nửa ngày trời mới sạch được vết máu bám trên đó. Hắn lau mặt, râu bắt đầu lún phún trên mặt. Hắn đến ven hồ, vốc chút nước, tạt lên mặt vài lần, lau rửa sơ sơ. Lúc này, con đau nhức trên bàn tay khiến hắn hoàn toàn tỉnh táo lại.

Hắn nhìn bàn tay mình, nắm đấm đã toác hết da, nhưng đây lại không phải do trận đại chiến tối hôm qua tạo thành. Đó là do trên đường trở về miếu Mã Hỏa, vì quá phiền muộn nên hắn đã vung tay nện một cú đấm vào thân cây.

Tất cả là do một trăm xu tạo thành. Nếu là lúc trước, có giết những kẻ đó, hắn cũng chẳng mấy may nóng ruột một chút nào, nhưng từ sau câu nói kia của Hi Thất, hắn lại có chút cò kè tính toán. Ngàn này người, chuyển làm ăn này đã biến hắn thành như vậy, lại còn mất sạch cả vốn.

Trần Bì ngồi dậy, thấy quần áo vẫn ẩm ướt, liền bọc cái thân mình trong chiếc chăn bông rách, dùng sợi thừng buộc chặt, rồi tiếp tục đi về phía Bách Bình Lâu. Lần này, hắn nhìn lá cờ miến thuế vắt trên cành cây, lấy nó xuống.

Mẹ kiếp, rốt cuộc lá cờ này là của ai? Ngày hôm qua, khi hắn giết đến tận người cuối cùng, ép hỏi suốt nửa ngày trời mà kẻ đó vẫn không chịu mở miệng nói, có lẽ không phải là không chịu nói, mà hắn cảm thấy kẻ đó quả thực không biết gì thật. Tấm vải miến thuế có hình hoa quỳ vàng đó rốt cuộc có lai lịch như thế nào, hắn chẳng biết và ai mà hỏi. Bỗng nhiên hắn cảm thấy cứ thế này cũng không phải cách. Nếu ngay cả người của bang Hoàng Quỷ cũng chẳng biết chủ nhân lá cờ này là ai, vậy biết đến năm nào tháng nào hắn mới làm xong được vụ này?

Hắn vẫn còn nhớ rõ ràng lời Hi Thất nói, hắn phải hoàn thành tất cả mọi việc này, nếu hắn không thể giết người kia, một trăm xu này sẽ biến thành một trò hề.

Hắn vừa bước đi, vừa cảm thấy cơ thể mình ê ẩm đau đớn, các khớp xương hắn bị kéo căng quá độ, mỗi bước đi đều khiến hắn rã rời. Hắn bỗng có chút hoảng hốt, dựa mình dưới tán cây ven đường, tiếp tục nhìn nắm đấm bàn tay đã toác cả da. Bên tai hắn bắt đầu như nghe thấy tiếng thở dốc trước khi chết của Hi Thất, cùng lời nguyện một trăm xu giết một người nọ.

Vô số Hi Thất bắt đầu liên tưởng nói, không ngừng nói, sắc mặt Trần Bì ngày càng tối sầm, cảm giác căm ghét và nóng nảy sôi lên sùng sục trong lòng hắn. Hắn chợt nhớ đến bản thân của ngày trước, trước kia hắn không bao giờ phải đau khổ như thế chỉ vì giết chết cái gì.

“Khốn kiếp.” Trần Bì rủa một tiếng với tất cả những Hi Thất bỗng bành trước mặt, hắn nheo mắt lại, lau mặt, rồi vẹo sang một bên, nôn mửa dữ dội. Sau đó, hắn hôn mê bất tỉnh.

Đến khi tỉnh lại, một đám trẻ con đang ném đá về phía hắn. Một cục đá nện trúng quai hàm hắn, con đau ập đến khiến hắn tỉnh lại. Thấy hắn đã tỉnh, đám ranh con tức thì tản ra chạy biến.

Trần Bì ngồi dậy, phui hết bãi nôn ô uế đã đông cứng trên người, vẻ mặt hắn đã thay đổi. Sự méo mó và giầy vò trong lòng đã biến mất, hắn bỗng nhiên quay trở về Trần Bì lúc trước.

“Nếu không tìm được chủ lá cờ, thế thì cứ giết hết, giết tất, thế nào cũng không sai được.” Trần Bì nhìn trời, vô số Hi Thất đã biến mất. Chỉ còn lại duy nhất một Hi Thất, đang mỉm cười nhìn hắn, như thể đang đánh cược rằng hắn không hoàn thành nổi chuyện này. Trần Bì cũng cười.

Trần Bì tiếp tục đi về phía Bách Bình Lâu. Ngay ở bên kia, Trường Bào đang đi dọc theo đê sông, vừa khóc vừa rít thuốc lá. Tay y run lên bần bật, gần như không cầm vững được cả tẩu thuốc. Bên cạnh y là một kẻ trông đáng vẻ như một tên văn thư, đang khúm núm đi theo hầu, không dám nói lời nào.

“Mày nói xem, Thủy Hương liệu đã bị gã ăn mày đó làm nhục hay chưa?” Trường Bào đột nhiên dừng lại, hỏi tên văn thư, Văn Thư lắc đầu: “Ban Đà tiên sinh, chuyện này không ai biết được.”

Trường Bào giật giật khoe miệng, nước mắt chảy xuống tận cổ, y đưa tay lên chùi: “Cái gì mà không ai biết, mày không tìm người khám nghiệm à?”

“Ban Đà tiên sinh, người ta chết rồi, ai còn khám nghiệm cái này?” Văn Thư khiếp sợ nói, lui một bước mới dám nói tiếp: “Hơn nữa, Thủy Hương có nương từ lâu vốn cũng không phải hoàng hoa khuê nữ gì, con nha đầu này tiên sinh cũng biết rõ mà.”

“Mà mẹ, mày thì biết cái chó gì.” Trường Bào đột ngột giận dữ, quát to: “Những ả đàn bà tao đã sờ vào, nếu còn để cho kẻ khác sờ vào nữa, thì tao thành cái gì? Từ sau khi tao ăn nằm với nó, nó còn dám lằng lộn nữa sao? Tao cứ giết sạch từng đứa. Những ả đàn bà nào là của tao, thì cả đời nó đều thuộc về tao, không thằng nào được phép sờ vào.”

“Vâng vâng vâng.” Gã văn thư gật đầu như giả vờ, sụt sùi thì quỳ sụp hẳn xuống.

“Mẹ kiếp, thằng ăn mày chết tiệt, dám đụng vào đàn bà của tao, còn muốn làm Pháo Đầu, nằm mơ đi.” Nước mắt Trường Bào lại chảy ròng ròng, “Mày nói xem, con ả Thủy Hương kia, biết bản thân có thể bị làm nhục, mà sao nó không chịu, không chịu tự sát trước đi? Nó không biết nó là người của tao hay sao? Vừa nghĩ đến chuyện này, tao lại thấy ghê tởm.”

Văn Thư toát mồ hôi lạnh đầy đầu, chợt thấy bên kia có toán con gái đang chạy, bên nhanh trí nói: “Ban Đà tiên sinh, hay là, chỉ bằng lại bắt một đứa con gái nữa, thay vào chỗ Thủy Hương? Tiên sinh cũng biết, con nhà đầu Thủy Hương đâu sao cũng chẳng phải gáo nước duy nhất, giờ vừa khéo đến chỗ Lan Bà ở cửa Tây, xem xem có hàng mới hay không.”

Trương Bào không nói lời nào, thở dài: “Thôi bỏ đi. Hộ thứ bảy ở phố Liễu, nhà đó có đứa con gái vừa tròn mười lăm, cái mông nhỏ của nó tao đã nhắm từ lâu rồi, chuyện này tao giao cho mày làm. Tao còn chính sự cần giải quyết.” Đoạn, y nhìn xuống thứ đồ giấu ở cổ tay, rồi chùi nước mắt, quay trở về dáng vẻ điềm tĩnh thường ngày: “Gã ăn mày kia ngày thường vẫn hay ngồi ở góc tường miếu Mã Hòa, mày tìm người đến miếu Mã Hòa, chọn bữa một thằng ăn xin mà bảo nó dẫn đi tìm, lũ ăn xin đứa nào cũng biết hẩn cả. Tên hẩn là Trần Bì, gã Trần Bì này chúng mày đâu không lại, nhớ là phải lấy lễ mà đãi, mua ba rương lễ vật, một bộ y phục mùa đông, một ngàn văn tiền, nói rằng cảm tạ thủ nghệ của hẩn ngày hôm qua, giờ xin đền bù, mời hẩn đến bàn vụ làm ăn lớn.”

“Mời đến đâu?”

“Đến Bách Bình Lâu. Mày chuẩn bị một bàn rượu thịt trong lâu, sắp xếp các anh em cầm súng trường mai phục sẵn. Hẩn vừa đến, cứ thẳng tay làm luôn, không nói hai lời. Sau đó, nhất định cắt thứ bên dưới hẩn, đem đến cho tao.”

“Nhưng chẳng phải đại ca bảo tiên sinh đi mời hẩn hay sao?”

“Mày biết đấy, nếu có thằng đàn ông khác chạm vào ả đàn bà của tao, cho dù chỉ là sờ tay một cái, cũng đều là dơ bẩn, cả con đàn bà lẫn thằng đàn ông đó tao đều không dung. Đại ca có hỏi thì cứ bảo hẩn không muốn là được chứ gì. Thôi, chớ có dài dòng thêm nữa, mau vào trong lâu, mời ông chủ của ba bang năm phái dời gót đến soi chọi gà ở cửa Đông, tao ở đó chờ bọn họ tới dùng cơm. Còn bàn cơm rượu đã đặt, cứ cho gã Trần Bì đó làm tiệc đưa tiễn.” Trương Bào giữ tay áo, giấu kín cơ quan bên dưới cổ tay: “Đúng rồi, cái xác của Thủy Hương, đừng có chuyển sang chỗ tao, mày cứ mặc cho đại ca tự xử trí, đừng làm bẩn chỗ tao.”

Văn Thư gật đầu, rồi tính toán xem nên làm việc như thế nào. Trương Bào chui chu lại quần áo, cầm khăn tay lên xì mũi, thở dài một tiếng: “Vòng eo vừa tay nắm, tuổi nàng vừa cấp kê. Phong lưu vừa chạm ngõ, tóc đã búi trên đầu. Mới học thói điểm trang thiếu phụ, thân hình yếu điệu như tranh vẽ. Thẹn thùng nghĩ chuyện mây mưa, cứ chỉ bao phần kiều mỹ. Tiếc rằng tâm tính hẩn còn ngại ngùng, đêm đã khuya mà chần chừ ương vẩn để quạnh quẽ. Thay nằng cỏi xiêm la, nằng lại nững nịu quay lưng vào ngọn đèn bạc, mà rằng chàng cứ ngủ trước đi.”

Bạn đang đọc truyện *[Lão Cửu Môn] Phiên Ngoại Trần Bì A Tư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Trần Bì có tiền

Trần Bì bước đi trên đê, nhìn người người tấp nập đi qua đi lại, người nào người nấy đều nom có vẻ như là người của Hoàng Quý, hẩn trông mà phiền não đầy bụng. Hẩn định đến gian hàng bên ngoài Bách Bình Lâu, thì nghe thấy mấy tiếng “ăn cơm” ở cách vách, bèn lần bám theo.

Trước mặt hẩn là một gã đàn ông đang vừa khóc sụt sướt vừa khiển trách người bên cạnh, hẩn cũng lấy làm lạ, bèn bám theo họ một đoạn. Khi gã đàn ông sụt sướt đó vừa rời khỏi đi, chỉ còn lại một người nom như là một tay văn thư chuyên tính toán sổ sách. Người này đưa mắt nhìn theo gã đàn ông mặc trường bào đi xa dần, rồi nhổ toẹt một bãi, xem chừng trong bụng gã đang khinh khi chủ mình lắm.

Hẩn không để tâm, lần tay vào trong túi, thấy đã chẳng còn dư lại mấy xu. Theo kế hoạch vừa rồi của hẩn, cái khó chủ yếu là làm sao cho đủ tiền để đến Bách Bình Lâu ăn hàng, chứ với chút xíu tiền mọn này e chẳng giết được mấy tên. Nghĩ mà buồn bực trong bụng. Gã văn thư nọ vừa quay đầu liền nhìn thấy Trần Bì, bèn gọi hẩn: “Tên ăn mày kia, mau lại đây.”

Trần Bì giương mắt lên nhìn gã, không biết gã định làm trò gì. Gã văn thư liền đi đến trước mặt hẩn, nhìn vài đồng xu trong tay hẩn, đoạn hỏi: “Mày ở miếu Mã Hòa à?”

Trần Bì hơi nghiêng đầu, không hiểu ý đồ của gã, nhưng cũng vô thức gật đầu cái rụp. Người kia liền móc từ trong túi áo ngực ra một đồng tiền, nói: “Được, được, vừa khéo, mười văn tiền đây, đi đi, giúp tao gửi một món đồ.”

Trần Bì nhìn mười văn tiền, không động đậy. Gã văn thư bèn chặc một tiếng: “Mày có ý gì, thế này đã là nhiều hơn so với làm cửu vạn ở bến tàu rồi.” Đoạn gã đập đồng tiền vào tay Trần Bì. “Cái tánh này. Cả đời xin ăn là đáng lắm. Đi đi, còn ngờ ra đó làm gì?”

Trần Bì cảm thấy có chút mất mặt, từ sau khi nhận tiền của Xuân Thân, hẩn đã không còn đi làm bốc vác nữa. Bây giờ bị người ta nói như thế, lại thấy nóng nảy.

Gã văn thư thấy hẩn không có phản ứng gì, định lấy đồng tiền về, đồng thời đưa mắt nhìn khắp nơi tìm một kẻ làm mướn nào đó lanh trí hơn. Trần Bì nhìn Bách Bình Lâu, lại nhìn gã văn thư, nghĩ đến vài xu ít ỏi còn lại, lập tức không trả lại tiền nữa, lẳng lẳng nhét tiền vào trong áo.

Tìm mấy công việc bốc vác ở bến tàu rất dễ, những người nhà giàu mỗi khi xuống thuyền, quản gia của họ đều sẽ tìm thuê những kẻ làm mướn hoặc những gã kéo thuyền đã quen đường khuôn đồ đến dịch trạm. Hoặc có những nhà giàu trong thành muốn vận chuyển hàng hóa trong kho ra bến tàu, trước đó sẽ phát những cái thẻ nhỏ đi khắp nơi, kẻ nào có được thẻ sẽ kiếm được một bữa sáng no nê, tránh việc bốc vác trong khi cái bụng đói meo

làm ảnh hưởng đến hàng hóa.

Hai loại công việc này kiếm được bờ hơn so với việc dỡ hàng ngăn hạn ở bến tàu nhiều. Trần Bì thân hình có vẻ gầy gò, nên ít có người hỏi han đến.

Suốt dọc đường, gã văn thư mua hết ba rương quần áo, bánh ngọt, chần đệm, cũng sai Trần Bì gánh luôn. Trần Bì hết nhìn trái rồi lại nhìn phải, thăm tính toán trong bụng. Châu châu nước Hoàng Quý cũng đâu viết rành rành trên mặt, biết đi đâu mà tìm? Giống như hôm qua thì không được. Độ này châu châu nước đổ bộ lên bờ Trường Giang, có mấy bến tàu với cửa đê liên, phải lần tìm từng nơi một.

Tâm tư cứ treo ngược cành cây, đến nỗi gã văn thư dọc đường cứ huyền thuyên gì đó mà Trần Bì cũng không hiểu.

Chưa đến nửa giờ sau, gã văn thư cuối cùng cũng xong việc, kiểm kê lại đồ đạc suốt một lượt, kéo thùng cho thật chặt. Rồi gã dẫn Trần Bì đến miếu Mã Hóa, Trần Bì cứ mơ mơ màng màng mà đi, mãi cho đến tận miếu Mã Hóa mới nhận ra mình đã quay về.

Lũ ăn mầy ngồi thu lu thành từng đồng từng đồng quay bờ tường ngoài miếu Mã Hóa, Trần Bì vừa đặt gánh đồ đạc xuống, liền thấy gã văn thư quan sát lũ ăn mà một lượt, rồi hỏi Trần Bì: “Này, mầy giúp tao tìm xem, thằng nào là Trần Bì?”

Trần Bì sững sốt ngẩn ra, nhìn gã văn thư: “Ông tìm Trần Bì làm gì?”

“Liên quan đếch gì đến mầy.” Gã văn thư nổi giận: “Là đứa nào? Mau nói tao biết.”

Đến tận lúc này Trần Bì mới cẩn thận quan sát thật kỹ gã văn thư. Người này vừa mập vừa lùn, rất tầm thường, hần chưa gặp bao giờ, vậy gã tìm hần làm gì nhỉ? Mua nhiều đồ như thế, chẳng lẽ lại là câu hôn? Gã văn thư nhìn Trần Bì, Trần Bì nhìn gã văn thư, gã văn thư liền nhận ra hần không có bất kỳ vẻ gì là muốn giúp gã chỉ người cả.

Gã sốt hết cả ruột, bèn nói: “Thôi, đếch được trò trống gì cả, cút đi.” Rồi gã đích thân đến trước mặt một tên ăn mầy, khách sáo hỏi: “Thưa các vị địa gia, dám xin hỏi các vị một chuyện, chẳng hay ở nơi này có một người tên Trần Bì phải không?”

Toàn bộ đám ăn mầy đều ngẩng phắt đầu lên, nhìn gã văn thư, rồi chỉ vào Trần Bì sau lưng gã. Gã văn thư quay đầu lại nhìn, Trần Bì không buồn nhìn gã, lẳng lặng chui vào trong cái xó của mình. Hần cứ thế mà bước, đám ăn mầy chắn đường hần phải rồi rít tránh ra, không dám nhìn thẳng vào hần.

Bạn đang đọc truyện [*Lão Cửu Môn*] Phiên Ngoại *Trần Bì A* Từ được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Tục nhân như kiến

“Ồi chao, rõ thật là ‘hữu duyên thiên lý lai tương ngộ’. Ngài đây chính là Trần Bì gia đó ư?” Gã văn thư coi như cũng là một nhân vật có số có má, tuy mờ mờ đã từa ra đây trán, nhưng vẫn lập tức chấp tay trước Trần Bì: “Ngài nói mà xem, duyên phận mới khéo làm sao, ngài đây rồng thần thấy đầu không thấy đuôi, lại hạ cò đùa bỡn kẻ tiểu nhân này một phen như thế, đích thực là phóng khoáng lắm.”

Trần Bì có chút hụt hơi, mới này phải gánh mấy cái rương rõ là nặng đi đến tận đây, thể lực tiêu hao hơi nhiều, hần bèn quay đầu lại nhìn gã văn thư, trong đầu thầm nghĩ đến chuyện Hoàng Quý, rồi lại lấy làm lạ vì sao gã văn thư lại tìm đến mình, rõ là bực mình.

Gã văn thư nói xong, không chờ Trần Bì kịp phản ứng, lập tức bày toàn bộ lễ vật ra, nói: “Một ngàn văn tiền này, coi như là lễ tạ ơn Trần Bì gia giúp bang tôi trừ hại, đó rất những kẻ ăn hại trong bang, món tiền này vừa đúng cái giá mà Trần Bì gia niêm yết. Còn số y phục này là lễ vật gặp mặt, chủ tôi có nhã ý, nếu những thức này hợp lòng ngài, xin được mời Trần Bì gia một bữa cơm có được hay chăng?”

“Bang người? Bang người là bang nào?” Trần Bì nhìn một ngàn văn tiền, bỗng dưng giật mình, ngồi phất dậy.

Trong nháy mắt đó, trong lòng Trần Bì dường như có chút gì đó thay đổi, cái cảm giác này nhoáng một chớp mắt rồi biến mất, hần không tài nào nắm bắt kịp.

Cả cuộc đời hần, đây là lần đầu tiên có người mang lễ vật đến dâng tặng hần, còn nói với hần những lời lẽ khách sáo đến vậy.

“Khà khà.” Thấy phản ứng của Trần Bì trước món tiền này, gã văn thư mới nhẹ người một chút, “Đúng là thứ tục nhân, một ngàn văn tiền là đổi sắc mặt ngay được, quả nhiên y như những gì Ban Đà tiên sinh đã dự tính”, gã thầm nghĩ. Rồi hít một hơi, cười nói: “Bang tôi, bang tôi chắc chắn Trần Bì gia đã quen, gần đây không biết bang tôi đã đắc tội gì với Trần Bì gia, khiến Trần Bì gia phải hạ cò tổng tiền Thủy Hương nhà chúng tôi xuống suốt vàng, vừa khéo chủ tôi chường mắt à ta, đã định xử lý à ta từ lâu rồi. Không ngờ Trần Bì gia lại tiện tay làm giúp, thực là cảm tạ lắm lắm, nhưng chẳng qua, điều này chứng tỏ Trần Bì gia nhất định đã có chỗ nào hiểu lầm bang chúng tôi rồi, nên chủ tôi đã chuẩn bị sẵn một bàn cơm rượu ở gian Hậu Đức trong Bách Bình Lâu, mời Trần Bì gia đến bàn chuyện cho rõ ràng. Sau này, cái nghề trăm xu của ngài, Hoàng Quý chúng tôi còn cần rất nhiều, mong có dịp hợp tác với Trần Bì gia.”

Trần Bì coi như cũng hiểu đại khái: “Người là người của Hoàng Quý?”

“Thưa phải. Tiểu nhân trông coi sổ sách.”

“Người của các người đang ở Bách Bình Lâu chờ ta đến ăn cơm?” Trần Bì đột nhiên phá lên cười, kích động đến nỗi vung tay vung chân.

“Tiệc rượu đã chuẩn bị xong cả rồi.” Gã văn thư cũng hí hửng nhìn Trần Bì, gã biết Trần Bì đã hoàn toàn mắc trúng cái bẫy mà Ban Đà đã bày sẵn.

Gã vào bang Hoàng Quý đã được nhiều năm, xưa nay vẫn luôn đi theo Ban Đà tiên sinh. Người đàn ông trung niên này tuy lắm khi dờ dơi, nhưng mắt nhìn người thì rất chuẩn, đa phần y nhìn một cái là thấu tim đen, thế là chỉ cần nhẹ nhàng bố trí một chút, là y như rằng khiến con mỗi bước đi theo đúng những gì mà y đã tính toán sẵn, kể từ đó về sau, sự sống chết của con mỗi hoàn toàn nằm trong tầm kiểm soát của tay Trường Bào này.

“Tục nhân như kiến, gãy thì nó đi, mà miết thì nó chết.” Trường Bào vẫn thường nói như vậy. Y tự đánh giá mình rất cao, hồi mới đầu nhiều người còn nghĩ con người này vào Hoàng Quý chắc chẳng sống được bao lâu, nào ngờ nhaoáng cái đã nhiều năm trời qua, những kẻ dám động vào y đều chết oan chết uổng cả. Không những Đại Ca vô cùng tín nhiệm y, mà những kẻ thù hạ khi nghe y mạnh miệng nói lời ngông cuồng cũng chẳng dám không tin nữa, bởi những lời ngông cuồng nếu không biến thành xàm ngôn, thì tất sẽ biến thành dự ngôn. Đám mắng phu thì sợ Pháo Đầu, nhưng cả thầy ba bang năm phái khác đều kỵ Hoàng Quý, phần nhiều chỉ vì một gã Ban Đà này mà thôi.

Nếu không phải đương lúc thời thế rối ren, thì việc Ban Đà phải đích thân đối phó với loại tiểu quý như Trần Bì thực là điều hạ mình lắm. Nhưng có lẽ cũng vì chuyện Thủy Hương mà Ban Đà mới kiên định như thế.

Gã văn thư âm thầm suy tính, rồi nhìn Trần Bì. Tiếp theo đây, gã sẽ cung kính dẫn Trần Bì đến Bách Bình Lâu, trên đường đi gã sẽ nịnh hót hết lời, người khác chắc chắn sẽ lờ mờ ngáy gã vì đối đãi đặc biệt như thế với một tên ăn mày, nhưng gã không thèm để bụng đâu, bởi vì sau khi đưa Trần Bì vào bao sương trong Bách Bình Lâu, tất cả mọi chuyện sẽ chấm dứt hẳn. Thậm chí Trường Bào sẽ không bao giờ hỏi đến chuyện này một lần nào nữa, đúng thế, Trường Bào sẽ không bao giờ ghi nhớ một cái bẫy y tùy tiện sắp đặt để giết toi một mạng người đâu.

Quả nhiên, Trần Bì đứng lên, bước đến trước đồng lễ vật, lôi từ trong rương ra một bộ quần áo, ướm thử một cái. Gã văn thư cười thầm trong bụng, thầm nghĩ thằng ranh này áy thế mà còn biết làm đơm cơ đấy, rồi thấy Trần Bì bỗng dựng vạt bộ quần áo lên vai mình. Gã còn chưa kịp phản ứng, một nhát dao bén ngọt xiên thẳng vào tim gã.

Văn Thư giật nảy cả người, thấy trước ngực máu tóe ra đầm đìa, Trần Bì bèn chen bộ quần áo lên, ra sức nhồi vào vết thương trước ngực gã. Gã văn thư vẫn không dám tin vào điều vừa xảy ra, rồi từ từ ngã sấp xuống vị trí của Trần Bì.

Trần Bì nhìn xung quanh, thấy không ai chú ý, mới xoa xoa tay, quay ra cời quần áo xuống, đến rương lễ vật tìm một bộ khác, ăn mặc thật chỉnh tề. Hắn tự thấy mình cũng có đến mấy phần oai phong. Nhét một ngàn văn tiền vào người, gắn thêm hai khẩu súng Nhật, Cừu Trảo Câu và con dao gọt dưa, rồi lên đường đến Bách Bình Lâu.

Hắn không nhìn thấy, Trường Bào đang đứng trên một cái cây gần đó, chứng kiến hết thấy. Thấy gã văn thư ăn một dao, Trường Bào vui vẻ rời đi.

Y liệu được Trần Bì là hạng người như vậy, nhưng cũng thực không ngờ Trần Bì lại giết người như thế. Thật là thô tục.

Kẻ bị mưu hại vĩnh viễn không bao giờ biết mình đang bị mưu hại, gã văn thư nhìn Trường Bào mưu hại biết bao nhiêu người, xưa nay luôn cho rằng bản thân chỉ là kẻ ngoài cuộc, nhưng đó mới chính là nỗi bi ai của tặc nhân. Sắc mặt Trường Bào đột ngột sa sầm, y nhớ đến ngày hôm trước, gã văn thư xông lầm vào phòng y, lúc ấy tiểu thiếp của y không kịp vào gian trong, đôi chân nhỏ của tiểu thiếp mà y vẫn thường đùa bỡn ấy không ngờ lại bị gã văn thư kịp liếc mắt nhìn một cái.

Đôi mắt cá chân ấy nhỏ xinh như đầu dứa, chi e không còn tìm lại được một đôi mắt cá xinh xắn đến như vậy nữa, hơn nữa, gã văn thư lại rất được việc. Y đã mất ngủ suốt mấy đêm liền, nhưng vẫn không thể chấp nhận được chuyện cặp mắt heo của gã văn thư lại nhìn thấy đồ vật riêng tư của mình, mẹ kiếp thật, sau hôm ấy thế nào gã ta cũng sẽ mơ màng tơ tưởng đến cặp chân ấy, nói không chừng, còn vừa tơ tưởng vừa thủ dâm nữa. Chuyện này, làm sao mà y có thể chịu đựng được cơ chứ?

Toàn thân Trường Ba nổi da gà, trong lòng khổ sở khôn cùng. Trong khi đánh chết tươi nàng tiểu thiếp, nước mắt y giàn dụa, suốt như một kẻ mít ướt vậy, vào lúc ấy y đã thề, rằng gã văn thư kia thế nào cũng phải chết, để đền mạng cho con nha đầu mệnh khổ này.

Y nhảy xuống khỏi cành cây, có mấy gã thuộc hạ đang chờ sẵn dưới tán lá, Trường Bào liếc mắt một cái, “Đi báo với đại ca, Trần Bì giết văn thư của ta, coi thường Hoàng Quý, ta phải lấy mạng hắn.” Gã thuộc hạ kia chạy đi, những người còn lại tuân theo lệnh của Trường Bào, lẳng lặng bám theo Trần Bì đến Bách Bình Lâu.

Bạn đang đọc truyện [Lão Cửu Môn] Phiên Ngoại Trần Bì A Từ được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 20: Hoa thêm tử

Bọn chúng cách Trần Bì một quãng rất xa. Thời tiết tốt, mặt sông sóng gợn lăn tăn, hiếm có hôm nào trời đẹp như vậy. Nắng chiếu xuống da người nóng ran cả lên. Một đứa tiểu đệ đi bên cạnh bung lên cho Trường Bào một gói đậu hủ hương, đám người vừa cắn đậu vừa đi theo Trần Bì về phía Bách

Bình Lâu.

Tiết trời ẩm áp, có thể là do đã giải được mối tâm sự trong lòng nên tâm trạng Trường Bào vui vẻ hẳn lên, y vừa đi vừa ngâm nga tiểu khúc nhỏ nhỏ. Một tên thuộc hạ lại dâng thuốc lão, Trường Bào khoát tay: “Tụi bay đã thấy kết cục của tên văn thư chưa?”

Tất cả đám thuộc hạ sắc mặt đều tái nhợt, nhìn nhau rồi gật đầu, không dám hó hé thêm lời nào nữa.

Trường Bào chỉ thuốc lão: “Thứ này cũng là một thói quen, tụi bay dùng ít thôi. Con người ấy mà, càng ít thói quen, thì ta có thể tính kế tụi bay lại càng ít hơn một chút, hiểu chưa?”

Cả đám không biết nên phản ứng sao mới phải, ai nấy đều ngâm tẩm. Trường Bào cười nhìn chúng một lượt: “Thế nào? Sợ rồi à?”

Một gã thuộc hạ trong đó liền nói: “Ban Đà tiên sinh nói với bọn tiểu nhân những điều này, chứng tỏ chúng tiểu nhân ngay cả tư cách bị mưu hại cũng không có, xem như là tiên sinh trêu chọc chúng tiểu nhân. Chúng tiểu nhân đều hiểu cả.”

Trường Bào phá lên cười lớn, tỏ ra coi mở một cách lạ thường, chỉ vào gã thuộc hạ đó mà nói: “Có đầu óc, chú mày lên thay chúng văn thư.”

Gã thuộc hạ ấy liền ngẩn ra, không biết có phải thật hay không.

Một thuộc hạ khác lại hỏi: “Ban Đà tiên sinh, tại sao chúng ta không thẳng tay giết quách Trần Bì luôn, quân ta đông người như vậy, lại ngay bên bờ sông, có tiên sinh ngồi tọa trấn, bày cho chúng tiểu nhân một mưu kế, gã Trần Bì này thì cần gì nhọc đến các anh em ở Bách Bình Lâu. Phần công trạng này, chúng ta không thể độc chiếm ư?”

Trường Bào cắn hai hạt đậu, vừa nhai vừa cười nói: “Giết Trần Bì? Chỉ bằng tụi bay? Tụi bay có biết người ta thân phận thế nào hay không?”

Đám thuộc hạ không hiểu, Trường Bào nhìn dáng đi của Trần Bì phía xa xa, nheo mắt nói: “Hạng người như vậy, dân trong nghề chúng ta gọi là ‘hoa thêm tử’, tay lẹ, tài thính, ánh mắt tinh. Người bình thường khi đánh lộn đều phải xem đối thủ có cao to lực lưỡng hay không, người có công phu thì xem đối thủ có giắt gì bên hông hay không, nhưng còn đám hoa thêm tử mà đánh lộn, cần bản không cần phải xem đối thủ là ai, đối với bọn chúng ai cũng như nhau, đều có thể nhìn ra sơ hở.”

“Sơ hở?”

“Đúng vậy, loại người như hoa thêm tử, ông trời cho com ăn, mắt liếc toàn liếc ra được sơ hở của người khác. Đụng phải một gã hoa thêm tử tay nhanh đao bén, dù có mười mấy hai mươi người cũng không đến gần hắn được một tấc. Huống hồ là cái loại như tụi bay, có khi ngay cả bản thân chết như thế nào cũng không biết.”

“Ban Đà tiên sinh, không phải chúng tiểu nhân còn có tiên sinh hay sao? Tiên sinh có thể thiết kế làm sao cho hấn tin tưởng tiểu nhân, sau đó, chúng tiểu nhân len lén hạ thủ là được. Hấn có lanh lẹ đến mấy, bao nhiêu người chúng ta cùng đâm lên, hấn sao mà phòng hết được?” Một gã thuộc hạ nịnh bợ. Trường Bào lắc đầu, lạnh lùng nhìn Trần Bì: “Tính kế con người thì được, nhưng tính kế loài súc sinh thế nào được?”

Cả đám thuộc hạ vẫn chẳng hiểu. Trường Bào cười khỏ, bản thân y biết rõ, vốn không thể tính kế với hạng người như Trần Bì được.

Điểm đáng sợ nhất ở Trần Bì, đó là sự lý giải của hấn với thói đời này hoàn toàn không theo logic của thế tục thông thường. Người muốn lừa hấn, có thể coi như là tính kế hấn, nhưng hấn lại không hiểu lời người nói, cũng không hiểu sự ám chỉ bóng gió của người. Có khi người còn chưa nói hết dăm ba câu, hấn đã mất kiên nhẫn, xiên cho người một đao rồi.

Hấn tựa như loài súc sinh, khi loài súc sinh nhìn người chăm chăm, trong đầu nó chỉ có duy nhất một mong muốn, đó là moi tìm gan phèo phổi của người ra. Cho dù người có giảng giải đạo lý với nó, đe dọa nó, hay dụ dỗ nó, nó đều không hiểu.

“Ban Đà tiên sinh khiêm tốn quá rồi, nếu không thì, làm sao thẳng ranh đó ngoan ngoãn chịu đến Bách Bình Lâu. . .”

Trường Bào cắn hạt đậu, bỗng nhiên ngừng lại, như thể chợt nhớ ra điều gì: “Hấn vừa bước chân vào Bách Bình Lâu là bị súng bắn loạn mà chết, cái này ta không gọi là mưu kế.” Nói đoạn, y xoay người rời khỏi đề, nói với đám thuộc hạ: “Tụi bay tiếp tục đi theo, ta nghĩ ra một ý để tìm vui. Đừng có để mất đầu, có biến thì lập tức đến sới chơi gà ở cửa Đông tìm ta.”

Đám thuộc hạ vâng lời, Trường Bào vội vàng bỏ đi, khóe miệng cứ nhếch lên cao, dường như đang nghĩ tới chuyện gì rất vui.

Y vừa bỏ đi, cả đám thuộc hạ liền trở mặt nhìn nhau, rồi lại nhìn Trần Bì, hấn vẫn đang ung dung bước đi. Một gã thuộc hạ liền nói: “Ban Đà tiên sinh làm sao thế? Mới vừa rồi còn nhàn rồi nói chuyện phiếm, loáng cái đã đi rồi?”

Gã thuộc hạ vừa thẳng thừng văn thư sắc mặt nặng nề, có hơi run rẩy, nói: “Dựa theo những gì tao biết về Ban Đà tiên sinh, chắc là tiên sinh muốn đi cá cược rồi.”

“Cá cược? Cá cược gì?”

Gã văn thư nhìn Trần Bì, biết chắc chắn Ban Đà tiên sinh không chỉ dụ Trần Bì đến Bách Bình Lâu đơn giản như thế, y không bao giờ làm những chuyện mà y không hứng thú. Ai cũng nằm trong sự tính toán của y hết. Tất cả những gì y nói ngoài miệng đều chưa chắc đã là suy nghĩ thực sự của y. Vừa rồi, y đột nhiên nảy ra ý gì đó rồi bỏ đi, thực ra chắc chắn là đã suy tính xong hết cả rồi. Nghĩ đến đây, gã toát hết cả mồ hôi lạnh, không biết bản thân mình

bị bỏ lại trên đê này rồi sẽ gặp phải chuyện gì đây.

Bạn đang đọc truyện *[Lão Cửu Môn]* Phiên Ngoại *Trần Bì A Tử* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Đầu người đổi đầu người

Khi Trường Bào đến sới chơi gà ở cửa Đông, ba bang năm phái đều đã tề tựu. Hiển nhiên, việc đột ngột di dời địa điểm gặp mặt đến đây khiến ai nấy đều bất ngờ. Quanh sới chơi có cơ man những sạp hàng nhỏ bán lộ thiên, mấy người mặc áo cừu lụa vàng dẫn theo thuộc hạ, chen chúc nhau ngồi quanh cái bàn vuông của sạp hàng, nhìn bát su hào và đậu phụ cay trước mặt mà dờ khóc dờ cười. Có điều, tất cả đều là người thô tục, cũng chẳng để ý tiết làm gì, tự mang theo rượu, tự mình uống.

Ba bang năm phái, ba bang mở sới cờ bạc, cho vay nặng lãi, năm phái mở nhà chứa, làm cướp trên sông, kẻ nào kẻ nấy đều có tay chân của riêng, bang phái lớn cũng chẳng kém cạnh gì Hoàng Quỷ. Nhưng giờ thế cục loạn lạc, nhiều mối làm ăn phải dựa vào đường thủy, thế là tự dựng Hoàng Quỷ lớn mạnh lên, quan hệ giữa mấy bang phái trở nên rất nhạy cảm.

Thấy Trường Bào đã tới, mấy gã đương gia cùng đứng lên, lập tức bị Trường Bào ấn xuống, nói: “Áy không dám không dám, ngại quá, có chuyện đột ngột xảy ra, chúng ta đành phải dời địa điểm ra chỗ khác.”

Tất cả đều khoát tay, Trường Bào nhìn khắp một lượt, thấy ai nấy đều dắt theo tay chân hầu bên cạnh, chỉ có mình y là đi một mình, liền cười: “Chúng ta nhậu một bữa, chuyện trò một hồi, mời các vị dặn mấy anh em tìm nơi nào ăn cơm cái đã.” Đoạn y nói lòng già, ý muốn bàn chuyện nghiêm túc, tạm thời không đi đâu khác.

Mấy người kia nhìn nhau một lượt, rồi lục đục ngồi xuống. Cả bảy chín người chen chúc một chỗ, lũ người này thường ngày điều võ dương oai đã quen, nay cùng rúc vào một chỗ, nom buồn cười hết sức. Duy chỉ Trường Bào là có vẻ hết sức hưởng thụ, vừa cầm đũa liền gấp ăn ngay. Vừa lúc đó, thấy trong đám ba bang năm phái có chị Quan, trên mặt nguyên một vết bầm đen to tướng, dù đã đắp cả một lớp phấn lên che nhưng vẫn cứ nổi bật, y bèn phì cười: “Chị Quan, mặt bà chị sao thế?”

“Làm sao?” Chị Quan nhướn mắt nhìn Trường Bào: “Gã Pháo Đầu nhà chú, ngủ với con gái nhà người ta thì cứ ngủ, vậy mà còn bẻ gãy chân người ta, anh trai người ta bèn hùng hổ xông đến trả thù, làm bà đây phải ăn nguyên một gậy vào mặt.”

“Đám đánh chị Quan, chẳng lẽ bà chị còn chưa lột da hắn ra.” Trường Bào cảm thấy buồn cười quá, mà vẫn phải cố nhịn.

“Xí, chúng ta làm giặc cướp, thì cũng phải biết phải trái chứ, đúng không? Làm điểm thì sao, điểm thì không phải người chắc? Một người lành lặn ra đây, tự dung bị biến thành cái dạng thế này. Tội này không phải cái hạng bất cần lý lẽ như Hoàng Quỷ các người.”

Mấy người khác cười hùa với Trường Bào, Trường Bào càng cười ác hơn: “Nào có ý đó, Pháo Đầu là Pháo Đầu, tôi là tôi, chuyện chúng ta bàn là chính sự, chuyện gái điểm tôi không liệu được, bà chị phải tìm đại ca tôi mà nói.”

Chị Quan chẳng nói lời nào, Trường Bào nhấp mấy ngụm rượu, nhìn mấy gã đương gia cũng đang giương mắt nhìn mình, nói tiếp: “Mọi người đừng vậy, tiểu đệ này âu cũng vì gặp khó khăn, độ này kẹt quá, đám thủy phi bên dưới bị quân đội đánh cho tan tác hết, tháng này lại có thêm ba mươi bốn người dạt đến Hồ Bắc, Hoàng Quỷ mà liệu được, thì chúng an phận được, mà nếu không liệu được, bọn chúng liền bỏ đi hết, đến lúc đó lại chẳng tránh được mấy chuyện tòn mủn. Con sông này, còn phải nhờ tất cả mọi người cùng lo liệu, chứ cái nghiệp của chúng tôi thực còn chẳng tự nuôi nổi thân mình nữa.”

“Thôi đi, chú này bót nói nhảm, ai chẳng biết các người đòi thêm rồi, một lá cờ thì thêm bao nhiêu nào?” Một gã béo trắng gần đó trông có vẻ sốt ruột, không chịu ngồi yên được nữa: “Bọn này thêm được thì đã thêm rồi, không thêm nữa, cùng lắm thì khỏi đi đường thủy nữa chứ gì.”

“Tôi còn chưa nói xong, ông đã chịu luôn rồi?” Trường Bào bỗng có chút nóng nảy, chị Quan bèn tron mắt lườm gã béo: “Chú mày bót bót cái mồm đi có được hay không. Chú mày bán thuốc phiện thì đi đường Vân Nam, còn chị mày bán gái, không xuôi Nam thì ngược Bắc lên bán mẹ nó cho lũ Thất à?”

Trường Bào liếc nhìn chị Quan: “Đào ôi, nói lại thì, đại ca tôi dặn bà chị chuẩn bị người, vụ đó sao rồi?”

Chị Quan nhăn mặt lấy làm phiền, rồi thông thả nói với Trường Bào: “Ban Đà, thế các cô nương nhà chị gửi tặng đương gia nhà chú mấy lần trước, sao chẳng có lấy một cô trở về? Chẳng thấy một ai, chú bảo nhà chị sao dám gửi tiếp cô nương cho nhà các chú nữa chứ?”

Trường Bào lạnh lùng nhìn chén rượu của mình: “Lời này bà chị tự đi tìm đại ca tôi mà nói, chứ tôi chẳng dám nói thay bà chị đâu.”

Ngay tức thì, sắc mặt chị Quan trở nên trắng bệch. Trường Bào liếc nhìn mấy người khác: “Đại ca tôi có sở thích như thế đấy, các người đem biểu, thì biểu hàng thừa, chứ chả lẽ các người chờ đại ca đích thân đến đòi người? Tôi thực lo liệu không nổi vụ này.”

Sắc mặt ai nấy đều cực kỳ khó coi, mọi ánh mắt đều đổ dồn về phía chị Quan. Chị Quan miễn cưỡng hít một hơi thật sâu, liếc mắt ra hiệu cho tên hầu sau lưng. Gã tay chân liền đi vào gian trong, rồi lúi lắt thếch một cô nương ra ngoài. Cô gái trẻ mới chỉ chừng mười ba mười bốn tuổi, bị trói chặt cứng

suốt từ cổ tay cho đến tận mắt cá chân, chỉ chừa ra khuôn mặt.

Tiểu cô nương xinh đẹp vô cùng, nước da trắng nõn, duy đôi mắt có tròng trắng hơi nhuộm vàng một chút, hiển nhiên là một đứa trẻ nhà nghèo được chăm bẵm miễn cưỡng lắm mới trắng ra được.

“Ban Đà tiên sinh, nhà chúng tôi làm nghề này là bán thân, chứ không phải bán mạng. Cô nương này còn trinh trắng, chưa từng bị ai sờ mó qua, do đích thân tôi lựa. Tiên sinh mang nó về nuôi, thì nhờ tiên sinh nói hộ với đương gia chằm chước giữ một chút, cho phép tôi gặp mấy đứa con gái lúc trước. Chỉ ít cũng để tôi có lời ăn nói với gia đình nhà người ta.”

Trường Bào nhìn tiểu cô nương, cô gái liền cúi đầu không dám đối mặt với y. Y bước đến, bóp lấy cằm cô gái ép mở miệng ra, nhìn hàm răng bên trong.

Hàm răng đều đặn, trắng bóc. Trường Bào liền mỉm cười: “Chị Quan kiếm được ở đâu vậy?”

“Hoài Dương.” Chị Quan cũng chẳng muốn quay đầu lại nhìn y.

Trường Bào neho mắt, bàn tay mò mẫm từ cổ cô gái lần xuống đến tận ngực. Cô gái run lên bần bật. Gân xanh trên cổ Trường Bào nổi hết lên, y rút tay ra chộp lấy cằm cô gái, rồi đột nhiên, vận mạnh một cái, bẻ gãy cái cổ mảnh khảnh đó ngay tức thì.

Tiểu cô nương lập tức ngã xuống đất. Chị Quan giật mình không kịp phản ứng, hét ầm lên “A La!” rồi nhào tới bế cô gái trẻ lên. Nhưng cô gái miệng đã sùi bọt mép, co giật dữ dội, đã không cứu được nữa.

Hai mắt chị Quan đỏ ngầu nhìn Trường Bào, nắm tay chân xung quanh chạy ủa cả vào, Trường Bào liền chỉ vào mặt chị Quan quát to một tiếng: “Bà giới lắm!”

Chị Quan cắn môi đến tứa máu, toàn thân run lên bần bật, Trường Bào lạnh lùng nói: “Tôi đây là đang cứu bà chị đấy, bà Quan. Bà chị tỉnh táo ngẫm lại mà xem, cái hành động vừa rồi của bà chị, nếu đương gia nhà tôi biết thì sẽ có hậu quả gì.”

Những người khác đang ngồi bên bàn ăn không ai nói một lời. Trường Bào buông thõng tay xuống, đôi mắt lại rom róm: “Bà chị tưởng chuyện này, đại ca tôi không biết ư? Bà chị đưa tôi con nha đầu này, nếu tôi thu nó, sang ngày hôm sau, thì con nha đầu này, cả tôi, cả bà chị, cả ba cái đầu của chúng ta đều sẽ bêu trên lầu chót của Bách Bình Lâu. Con bé này đáng thương không? Đương nhiên đáng thương! Nhưng trách ai? Bà chị tự trách mình đi! Bà tưởng Hoàng Quỷ này là cái thá gì!”

Yên lặng như tờ. Trường Bào lại chỉ về phía dòng Trường Giang: “Ngày đầu tiên từ Động Đình Hồ ngược lên Hán Khẩu, Hoàng Quỷ tổng cộng hai trăm bốn mươi ba miếng ăn bị lũ châu chấu nước Hán Khẩu các ngươi giết sạch chỉ còn lại mười một người. Đầu người chất đầy trên án, đại ca hỏi ta, có là vì sao? Ta biết trả lời thế nào?” Nước mắt Trường Bào rơi lã chã: “Đại ca ôm thủ cấp của con gái, ngăn người nhìn mặt sông suốt bảy ngày bảy đêm, bọn ta chỉ muốn đòi lại miếng cơm ăn mà thôi.” Trường Bào nhìn đám người vây quanh bàn ăn một lượt: “Về sau đại ca ta nói, đại ca muốn mạng của lũ người Hán Khẩu các ngươi, đàn bà con gái, muốn giết bao nhiêu thì giết bấy nhiêu, loại chuyện này ta dám lừa gạt đại ca sao? Các ngươi nói xem, ta dám sao?”

“Hắn muốn trả thù thì cứ đi tìm lũ châu chấu nước đã giết các ngươi mà trả thù, cô nương này còn chưa đến mười ba tuổi mà.” Chị Quan gào khóc.

“Mọi người đều cùng một giuộc thôi, chẳng lẽ chỉ các bà là đáng thương? Chỉ con nhỏ này là đáng thương? Cút chó!” Trường Bào lạnh lùng nói. Y vung tay gạt toàn bộ chén đĩa trên bàn xuống đất vỡ loảng xoảng, rồi móc từ trong túi ra một xấp cờ miễn thuế, ném phịch xuống bàn ăn: “Ta cứu bà chị thêm một lần nữa, đại ca ta muốn con đàn bà thì giao nộp con đàn bà đó, nếu bà không muốn giao, vậy thì phải làm việc khác để mua vui. Hiện giờ có một thăng ăn mỳ đã dắc tội với Hoàng Quỷ bọn ta, hắn đang trên đường đến Bách Bình Lâu, trước khi hắn tới nơi, bà hãy nghĩ cách sao cho dăng được đầu hắn đến mâm này. Làm được, thì chuyện đám con gái coi như xí xóa, cờ miễn thuế cũng cầm lấy luôn đi. Làm không được, thì đường Trường Giang này, bà đừng hòng đi nữa.”

Chị Quan tròn mắt nhìn Trường Bào. Trường Bào nhìn mấy người còn lại: “Cùng tới chơi nào, các vị, đừng để mất hứng.”

Trần Bì bước đi trên bờ đê, càng đi càng buồn ngủ, ánh nắng phơi hắt đến khô cong. Một ngàn đồng tiền xứng xoèng trong túi, nặng trĩu. Ấy thế mà hần vẫn buồn bực, hần giết mười ba người rồi, vẫn còn thiếu ba trăm nữa, nhưng vậy coi như cũng suýt soát rồi. Hần đã nghĩ thông suốt.

Đi qua một cửa đê, Trần Bì bỗng thấy thấm mệt, bộ quần áo mới ẩm áp quá lại khiến hần thấy không quen. Thế là, hần ngồi xuống tựa vào một thân cây, bắt đầu lim dim ngủ.

Mấy gã tay chân bám theo hần ở xa xa phía sau thấy vậy cũng dừng lại, chỉ biết trở mắt nhìn nhau. Mới thiếp đi chẳng được bao lâu, Trần Bì bỗng giật mình tỉnh dậy.

Hần nằm mơ thấy con Sát Tàn Hoài, mơ thấy số tiền kia loảng cái đã thua hết sạch.

Nỗi buồn bực cứ râm ran trong lòng khiến đầu hần tứa đầy mồ hôi, hần hung hăng giẫm chân binh bịch vài cái liền.

Hần nhìn một ngàn đồng, rồi đột ngột đứng bật dậy, chửi thề một tiếng, rồi phăm phăm đi về phía sỏi chọi gà, quên sạch chuyện Bách Bình Lâu chẳng còn chút gì.

Bạn đang đọc truyện [Lão Cửu Môn] Phiên Ngoại Trần Bì A Tứ được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 22: Mua gà chết

Sói gà chọi ở cửa Đông vẫn náo nhiệt như trước, Trần Bì dừng chân trước một sói gà, đứng xem hồi lâu. Giữa dòng người tấp nập, đám tay chân của chị Quan vừa đi ngang qua, nhưng hai bên lại chẳng để ý đến đối phương. Trần Bì đến trước sói gà của con Sát Tàn Hoài, móc một đồng xu ra, định nghe ngóng xem bao giờ thì con Sát Tàn Hoài ra sân. Nhưng khi vừa bước vào thì mới phát hiện ra không cần phải hỏi han thêm gì nữa.

Sói gà này vốn nổi như cồn, số người vây quanh sói này còn đông hơn cả số người ngoài kia, nhón nháo ầm ỹ, ăn nên làm ra lắm. Con Sát Tàn Hoài đang trên sân. Nó đang ra sức đánh giết một con gà chọi khác toàn thân xanh mướt ở một góc sân đấu.

Lông cổ con Sát Tàn Hoài dựng hết cả lên, cái đầu to tướng như phình ra gấp đôi, gầm ghe đối thủ. Trần Bì buồn rầu nhớ đến mấy trận thua trước, con Sát Tàn Hoài này hề cứ dựng lông lên là y như rằng chỉ vài giây sau, con gà chọi mà hấn cuộc thế nào cũng bị mổ chết.

Quả nhiên, gần như trong chớp mắt, cái cổ của con Sát Tàn Hoài đột ngột rướn về phía trước, trực tiếp mổ thẳng một cú trời giáng vào giữa trán con gà đối thủ. Đây là ngón đòn thường dùng của lũ gà chọi, thường phải mổ liên tiếp mấy chục lần mới làm đối thủ yếu sức được. Nhưng riêng con Sát Tàn Hoài này được đeo những cây kim nhọn hoắt trên mỏ, những cây kim vừa nhỏ vừa dài, dễ dàng xiên thẳng vào mắt đối thủ.

Con Sát Tàn Hoài kia dường như cũng biết rõ điều này, Trần Bì thấy mỗi lần mổ nó đều như có ý mổ vào mắt đối thủ. Con gà lông xanh lục kia vốn đeo giáp sắt trên mặt, dưới cằm lại lộn ra một lưỡi chông, dài bằng ngón tay giữa, đầu chông hơi móc câu, khi con Sát Tàn Hoài vừa mổ tới, nó liền lập tức vỗ cánh nhảy lên cao, hồng khiến cây chông dưới cằm xiên vào cổ con Sát Tàn Hoài.

Lũ gà một khi đã chọi, là ra tay cực nặng. Sát Tàn Hoài mổ trúng đầu con gà xanh lục, ánh lửa lóe lên, Trần Bình giật mình kinh ngạc, cùng lúc đó, con gà xanh lục cũng xiên trúng cổ con Sát Tàn Hoài. Trực tiếp xiên thẳng vào.

Con Sát Tàn Hoài ăn đau, nhảy cẫng lên, máu gà bắn ra giữa không trung. Đám người bu xung quanh ồ lên hưng phấn.

Gã tiểu nhị thu tiền cược ở gần đó. Lần này đến lượt đặt cược thứ hai, con Sát Tàn Hoài đã bị thương, tỷ lệ cược tăng lên vèo vèo. Thấy Trần Bì đi tới, gã bèn nói: “Ôi chao, vị tiểu gia đây lại đặt ngược nữa sao? Nào nào nào, đừng để lỡ, Sát Tàn Hoài bây giờ là một ăn bốn mươi, ông có đặt hay không?” Trần Bì cầm một đồng tiền, đập xuống bàn: “Sát Tàn Hoài.” Tiểu nhị phì phèo điều thuốc phiện, nhận tiền rồi cho hấn giấy cược, lắc đầu cười nói: “Cái nhà ông này cược đầu cứng cổ, rất buồn cười.”

Vừa dứt lời, con gà chọi xanh lục trên sân bắt đầu phát động tấn công, trong tiếng ồ vang của mọi người, con gà màu lục cứ như nuốt phải thuốc súng vậy, bay lên mổ tốp tấp mười mấy cú, khiến con Sát Tàn Hoài không kịp tránh, gần như là đối chọi thẳng mặt. Kim sắt và chông nhọn giao kích giữa không trung, cả hai bên đều thương nặng, khắp mình tủa máu.

Trần Bì lạnh lùng quan sát, liền phát hiện có điểm không đúng. Độ cong lưỡi chông của con gà màu lục cực kỳ chết người, Sát Tàn Hoài có thể né tránh các đòn tấn công trực tiếp, nhưng trớ trêu thay cây chông này lại gắn ngay dưới cằm con gà màu lục, ở góc độ đó con Sát Tàn Hoài không nhìn thấy được, nên hầu như mỗi lần nó tấn công, con gà lục lại né đi, là y như rằng chính bản thân con Sát Tàn Hoài lại ăn thêm phát cửa vào cổ. Cái cổ nó lúc này đã máu chảy ròng ròng như suối.

Quả nhiên, con Sát Tàn Hoài đang trong cơn say máu, vừa lúc bắt được một cơ hội tốt, bất chợt mổ liên tiếp ba phát liền. Con gà màu lục kia liền nhảy bật ra sau tránh né, đúng lúc ấy, cây chông liền móc trúng cổ con Sát Tàn Hoài, kéo giựt một cái, tạo thành một cái lỗ máu to tướng.

Con Sát Tàn Hoài rơi xuống đất, chỉ bước được hai bước, liền lao đảo rồi. Con gà màu lục lập tức dồn dập tấn công vào đầu con Sát Tàn Hoài. Sát Tàn Hoài luống cuống bỏ chạy, cuối cùng, bị đánh bại, chui vào trong lồng cổ góc sân mà trốn.

Ai nấy đều kêu lên ầm ỹ, xé giấy cược, ra sức cười lớn.

Tiểu nhị vỗ vai Trần Bì, nở nụ cười đầy thâm ý, nhưng Trần Bì hoàn toàn không nhìn gã. Trần Bì ngậy người nhìn con gà chọi màu lục toàn thân đầy máu đứng loạng choạng trên sân đấu mà điều võ giương oai, bỗng nhiên có cảm giác như đang nhìn thấy chính mình.

Cứ chém chém giết giết một cách vô nghĩa, giống hệt như bản thân hấn trước kia. Hai con gà chọi này, ra sức dồn nhau vào chỗ chết, nhưng rồi cuối cùng thì có thể đạt được thứ gì đây?

Một gã tiểu nhị khác vào sân, túm cổ con Sát Tàn Hoài kéo ra sau nhà. Một trận đấu mới sắp bắt đầu, con gà chọi mới đã được đưa ra sân.

Trần Bì lẳng lặng chứng kiến, không hiểu sao có chút buồn rầu. Hấn sờ lên ngực trái mình, bỗng nhiên cảm thấy đói bụng rồi.

“Ê!” Hấn gọi gã tiểu nhị đó: “Con gà chết kia giá bao nhiêu? Làm lông trước có được hay không?”

Bạn đang đọc truyện [Lão Cửu Môn] Phiên Ngoại Trần Bì A Tư được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 23: Đối diện

Trần Bì nhét con Sát Tàn Hoài vào trong túi áo, hết nhìn đông lại ngó tây xem có ai trông coi sân bãi hay không. Thấy có mấy người đang hút thuốc dưới tán cây, không ai để ý đến mình, hần mới co co rúm rúm lên chạy ra ngoài.

Chọi gà vốn có nhiều quy tắc, con gà chọi nào chết thì phải trả lại đầu gà và cựa gà về nguyên chủ. Gà chọi đại bổ, đặc biệt là những con gà nổi danh, một sợi lông vũ cũng khó mà cầu được. Tuy đây là một sói cờ bạc, nhưng nhà cái của sói này khác với những sói tư nhân khác, những con gà chọi nổi danh mà có chết thì cũng không được phép bán ra ngoài. Một là, lũ gà chọi nhiều con trông na ná nhau, chỉ có trang sức là khác biệt, nhiều nhà cái sẽ lợi dụng điều này để ăn gian kiếm lời; hai là, trong những trận cược lớn, lũ gà chọi thường sẽ bị đút thuốc, để có kẻ nào tuồn gà ra ngoài, ai ăn phải ắt sẽ trúng thuốc mà chết.

Trần Bì đâu có biết nhiều như vậy. Hần ôm gà trốn ra khỏi sân đấu, cứ thế mà chuồn một mạch, đến một gian hàng, ngồi xuống, gọi tiểu nhị: “Ê, ở đây có nổi nước leo nào không?”

Tiểu nhị kia nhìn thấy con gà chọi trong túi Trần Bì, hoảng sợ giật thót mình, lăm lét nhìn quanh: “Ô kia ông ơi, ông ăn trộm gà bãi đấy à?”

Trần Bì tát một cú vào thái dương tiểu nhị, khiến gã ngã dúi dụi vào cạnh bàn. Trong số đám người ba bang năm phái ở gần đó có hai người quay đầu lại nhìn Trần Bì, rồi lại quay sang uống rượu với Trường Bào, một tên nói: “Cho một văng đầu, nhanh lên.”

Trường Bào gấp một đũa đưa muối, sờ gáy. Một tên béo trắng liền hỏi: “Hoàng Quý các người muốn xử lý tên ăn mày này làm cái gì? Tôi nhớ gã Trần Bì này vốn là một tên ăn mày.”

Trường Bào nhướn mắt lên nói: “Xem kia, ngay cả ông cũng biết gã, các ông đã thấy tên ăn mày nào mà nổi danh đến thế chưa?”

Béo Trắng toét miệng cười, Trường Bào nói tiếp: “Các ông chưa thấy đó thôi, bọn này làm châu chấu nước, trước kia từng gặp đại thổ phi ở mạn Hồ Nam, rất một đám giết mấy ngàn người không chớp mắt, nom cái dáng cũng y hệt gã Trần Bì này vậy. Giương mặt kia, là tô vẽ bằng mạng người cả đấy. Tôi khuyên bà chị từ tận đáy lòng đấy, chị Quan, dùng những người tốt nhất vào.”

Chị Quan mặt mũi cứng ngắt, cũng không nhìn y. Trường Bào bật cười lắc đầu: “Giận dữ cái gì, giữ được mạng mình là tốt lắm rồi, không phải sao. Bà chị biết Hoàng Quý rồi, về sau sẽ không xảy ra những chuyện như thế nữa.” Đoạn, y rót rượu cho chị Quan. Chị Quan nước mắt lã chã, toàn thân run lẩy bẩy, không tài nào cầm chén rượu lên được.

Thế là Trường Bào tự uống một mình. Lắc đầu nói: “Đáng tiếc thay cho gã Trần Bì này. Bất kể trước kia tiêu điều tự tại bao nhiêu, cũng chỉ cho đến hôm nay là hết. Tôi biết phải làm sao để đối phó hần, phải trực tiếp bóp chết ngay, không cần nhiều lời, không cho hần cơ hội, đã làm là phải làm cho thật chắc chắn. Một khi để hần chạy mất, các ông xui xẻo rồi, sẽ không biết lúc nào hần mò về cắn trả đâu.”

Trần Bì ở ngay gần đó, thoáng nhìn qua cả bàn người kia, phát hiện bọn họ đang bàn luận về chính mình, hình như là người của Hoàng Quý. Nhưng hần không buồn để ý, cứ thế mà xông vào trong bếp. Gian bếp phía sau gian hàng có một bếp lò bằng gạch, đang đun nước sôi. Trần Bì bước vào liền đổ hết nước sôi trong nồi, sau đó múc mấy xô nước từ trong vại nước gần đó, đổ vào nồi. Chủ gian hàng đang làm việc ở đó thấy vậy mà ngăn cả người, xách dao bếp chạy ra. Trần Bì lộn tay trái một cái, Cừu Trảo Câu văng ra, lướt qua sát mé đầu chủ hàng, chộp lấy bát ớt cay trên nóc tủ phía sau chủ hàng, rồi lộn trở lại.

Cả chén ớt không bị vãi ra ngoài lấy một trái, cứ thế bay vút qua không trung, đáp xuống tay Trần Bì. Trần Bì đổ cả chén vào trong nồi nước, rồi mới quay sang nhìn chủ hàng.

Làm ăn mày, chẳng mấy khi được ăn thịt gà, bây giờ trong đầu Trần Bì chẳng còn ham muốn gì hơn nữa ngoài ham muốn được ăn gà hầm ớt.

Bạn đang đọc truyện *[Lão Cửu Môn]* Phiên Ngoại *Trần Bì A* Từ được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 24: Cường sát

Trong đầu Trường Bào lúc này đã chia ra làm hai luồng suy nghĩ: một bên đánh giá năng lực của Trần Bì, một bên nghĩ cách làm sao để hần lơ là phòng bị. Chỉ cần Trần Bì lơ là một giây thôi, là ngay lúc đó, y sẽ dứt khoát vung tay lên, bắn kim châm trong tay áo ra.

Chỉ có đúng một cơ hội. Y hiểu rõ, những kẻ có thể xứng với cái danh hiệu “hoa thiên tử” đều không phải loại tầm thường, nói cách khác, Trần Bì nhạy bén đến mức không bao giờ có chuyện phải né kim châm của y, chỉ cần hần mà nhoáng thấy y giơ tay lên thôi là sẽ biết ngay chuyện gì xảy ra.

Ba bang năm phái đều đang ở đây, những lời hùng hồn y vừa nói ban nãy nay đã trở thành thứ ép y vào đường cùng. Nếu lúc này y không thể giết chết Trần Bì một cách gọn ghẽ, thì cái oai danh thần toán của y sẽ sụp đổ ngay lập tức, đến lúc đó, cho dù y có phân thân ra thành mười mà tính toán thì cũng không cứu vãn lại được mặt mũi của mình nữa.

Trần Bì vừa nhìn Trường Bào, vừa tiếp tục mãi mê thái hành. Con thềm ăn vừa ùn ùn dâng lên như nước triều nay dần giảm xuống, vì hắn biết phen này nhất định không được đánh chén một bữa cháo gà no nê rồi. Trường Bào vừa nói trúng chỗ đau của hắn, khiến hắn có hơi ngạc nhiên. Nghĩ đến một ngàn đồng xu, rồi lại nghĩ đến những lời nói vừa rồi, hắn thấy hơi mơ hồ.

Trần Bì lôi lá cờ miễn thuế từ túi áo ngực ra: “Mày biết cái này của ai?”

Trường Bào gật đầu: “Biết, ta cũng biết thứ này là do một đứa bé đưa cho ngươi, đúng không? Nó cho ngươi một trăm xu, thuế ngươi giết chủ nhân lá cờ này.”

“Không phải của mày à?” Trần Bì nhìn thấy lá cờ miễn thuế Trường Bào đặt trên bàn: “Rõ ràng là của mày, tính lừa ai?”

Trường Bào không chút nao núng, nói tiếp: “Không phải của ta, ngươi nhìn xem, mỗi người trong Hoàng Quỷ bọn ta đều có một lá cờ khác nhau. Lá cờ trong tay ta là cờ phát lương thực, dùng để tặng cho các bạn hữu cùng nghề gọi là chào hỏi. Còn cờ trong tay ngươi là cờ miễn thuế, thuộc về Pháo Đầu của Hoàng Quỷ bọn ta, dùng để tặng cho những hộ thuyền đã từng giúp đỡ hắn. Khác nhau, cả dòng chữ nhỏ trên cờ cũng khác nhau.”

Cờ miễn thuế đều giống nhau, nhưng Trường Bào vẫn thản nhiên như không, giờ lá cờ trên bàn ra cho Trần Bì so sánh. Cơ quan trong tay áo đã lên dây sẵn sàng.

Trần Bì nhìn động tác của Trường Bào không có gì khác thường, trông có vẻ rất thành khẩn. Đối với hắn, việc giải quyết chuyện của Xuân Thân quan trọng hơn việc ăn gà, vì vậy, hắn dừng tay thái hành lại. Nhưng khi nhìn đám người vây xem xung quanh, vẻ mặt của chúng có gì đó khác thường, bỗng nhiên hắn cảm thấy không ổn.

“Tao không xem mặt này, mày giờ mặt dưới cùng cho tao xem.” Trần Bì nói. Trường Bào cười, lắc đầu nhìn mấy người xung quanh với vẻ khó xử, rồi làm theo lời hắn. Trong chớp mắt, Trần Bì xoay người ôm lấy thi thể đứa con gái dưới đất lên.

Hắn ôm ngang cái xác, đem cái xác chắn trước mặt mình, rồi cẩn trọng đi đến trước Trường Bào, núp sau thi thể mà sẫm soi lá cờ.

Trường Bào thâm chùi rửa trong bụng, ở vị trí này, thi thể đứa con gái kia đã che chắn toàn thân Trần Bì, khiến việc bắn trúng hắn trở nên hết sức khó khăn. Y bèn rút một chén rượu, mời Trần Bì ngồi xuống: “Ngồi xuống từ từ nói chuyện đã.”

Trần Bì ôm cái xác mà ngồi, uống một hớp rượu. Mấy người khác không ai dám ngồi, chỉ biết trôn trôn mà chứng kiến cảnh tượng hoang đường này.

Sau đó, Trần Bì thò tay nhận lấy lá cờ trong tay Trường Bào. Cờ này đã cũ, hình vẽ trên cờ ó thành màu đen xỉn, nhấp nhóp đầy dầu mỡ. Hắn đem so với lá cờ trong tay mình, nhưng không sao so được.

Trong nháy mắt này, tay cầm cờ của Trường Bào thuận thế dúi đến trước mặt Trần Bì, rồi lật mu bàn tay lên, chạm vào cơ quan. Nhoáng cái tay y đã vươn ra đến dưới nách Trần Bì, bắn một cây kim thép dài bằng ngón tay vào nách hắn.

Trần Bì phản ứng cực nhanh, lập tức vận người né, định dùng xác chết chặn lại. Nhưng hắn không ngờ Trường Bào dám mò tay vào dưới nách hắn, thế là một tay hắn lập tức chộp lấy ngón tay Trường Bào, vận ngược một cái, bẻ gãy ba ngón tay. Nhưng cây kim vừa rồi đã bắn trúng đích, Trần Bì cảm thấy dưới nách tê rần, muốn cử động cánh tay nhưng không được.

Trường Bào hét thảm một tiếng, nhưng y vốn cũng chẳng phải tay vừa, một tay khác của y vươn đến cổ tay Trần Bì, thuận thế ấn lên vị trí tim của Trần Bì, vận tay một cái, cơ quan bắn ra. Lúc này Trần Bì đã có phòng bị, biết không né được chiêu này, bèn ngửa cả người ra sau, khiến cây kim bắn xiên vào mạng sườn. Hắn ngã lăn ra đất.

Trường Bào nhìn Trần Bì xụi lơ dưới đất mà cười lớn. Trần Bì kinh hãi nhìn hai tay hai chân mình không cử động được, biết ngay là trên kim có bói độc.

Trường Bào nhìn mấy ngón tay bị bẻ gãy của mình, rồi nhìn ba bang năm phái vây xung quanh, nói: “Các ngươi thấy chưa, gã mặt hạng này dám động vào đàn bà của ta, kết quả là thế này đây. Các ngươi mở mắt mà xem cho rõ hậu quả khi dám động vào đồ của ta đi.” Đoạn, y nhặt con dao phay dưới đất lên, đi đến bên Trần Bì, ngồi xổm xuống, tháo dải thắt lưng của Trần Bì ra. Bỗng một bàn tay mò xuống kéo cổ con Sát Tàn Hoài ra.

Trường Bào vừa giật mình, thì Trần Bì dồn hết sức lực toàn thân, véo mình con Sát Tàn Hoài một cái thật mạnh. Con Sát Tàn Hoài đang hấp hối thoát cái vươn cổ ra, cái mỏ nhọn hoắt mổ thẳng vào mắt Trường Bào. Trường Bào hét lên thảm thiết, ngã lăn ra đất.

Trần Bì cắn nát đầu lưỡi của mình, trở tay vung Cửu Trảo Cầu về phía bàn bếp, chộp lấy chén ớt cay vừa rồi. Ớt đã đổ hết vào nồi nước xuyệt, trong chén chỉ còn lại bột ớt cay xè. Hắn thò tay bốc lấy một nhúm bột ớt, quệt lên vết thương.

Đau đớn khủng khiếp khiến Trần Bì tỉnh táo lại, bật cả người lên. Gân xanh hắn nổi hết lên, toàn thân mướt mồ hôi. Hắn gầm lên một tiếng, bò về phía Trường Bào. Trường Bào giờ cơ quan bắn kim đã trống rỗng, Trần Bì hất ra, đoạt lấy con dao phay, cười lên người Trường Bào mà chém điên cuồng.

Chém suốt nửa giờ, cái đầu Trường Bào đã bị chặt đứt, máu tươi đầm cả sàn nhà. Con Sát Tàn Hoài treo lủng lẳng bên đống quần Trần Bì cuối cùng đã gục đầu, kết thúc cuộc đời ngắn ngủi của mình. Trần Bì toát đầy mồ hôi lạnh, dùng hết sức mới ngồi dậy được. Hắn nhìn vết thương trên người, lại nhìn đám người xung quanh, một loại cảm xúc điên cuồng đến cực hạn ủa lên, vượt qua cả cái nóng này còn cào thường trực. Đó là cơn cuồng nộ.

“Chúng mày đều là Hoàng Quỷ phòng?” Trần Bì gầm lên, xách cái đầu Trường Bào lên ném về phía gã béo trắng. Cả đám người ai nấy đều lắc đầu quầy quậy: “Không phải, không phải.”

“Còn đũa nào là Hoàng Quỷ?” Về mặt Trần Bì là sự kết hợp giữa tinh táo và cuồng nộ, gã béo trắng chỉ về phía gã thuộc hạ của Trường Bào. Đó là gã Văn Thư kế nhiệm, lúc này thấy tình hình không ổn, gã quay đầu toan bỏ chạy. Trần Bì lập tức quăng Cừu Trảo Câu ra, móc câu chộp đúng cổ gã, giật mạnh. Máu bắn tung tóe, cả đám Hoàng Quỷ lập tức bỏ chạy tứ tán. Trần Bì trở tay phi con dao phay đi, chém chết một thằng. Rồi một tay kéo Cừu Trảo Câu về, móc câu về được giữa chừng thì cổ tay hắn rung lên, sợi thừng gắn móc câu ngáng chân một thằng khác, làm gã ngã chổng vó ra đất. Trần Bì giơ chân đạp lên cổ họng gã, nghiền nát.

Còn hai thằng khác đã chạy ra xa, Trần Bì móc một khẩu pạc hoọc, hai phát súng kết liễu luôn hai thằng. Hắn quay đầu nhìn lại, ba bang năm phái đều chạy biến.

Nhưng bọn chúng không phải vì khiếp sợ Trần Bì, nét mặt chúng ai nấy đều hưng phấn bùng bùng. Gã béo trắng kia nói với thủ hạ: “Gọi tất cả các anh em lại đây, Ban Đà của Hoàng Quỷ đã chết rồi!”

Bạn đang đọc truyện [Lão Cửu Môn] Phiên Ngoại Trần Bì A Từ được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 25: Ác chiến

Hai mắt Trần Bì trắng dã, có thể lặn ra ngắt xiù bất cứ lúc nào, hắn phải gắng gượng giữ mình tỉnh toán hoàn toàn là dựa vào ý chí và đau đớn.

Hắn đưa tay lên xọc vào vết thương, dùng móng tay rút cây kim bị xiên sâu vào trong da thịt ra, rồi vứt xuống đất. Thấy đồng cò miễn thuế bị ba bang năm phái cướp sạch đặt trên bàn, hắn bèn đem nhét vào túi mình. Đoạn, quay trở lại bên cạnh gã đàn ông bị dao phay chém chết.

Lưỡi dao tuy chém ngập vào sống lưng gã nhưng thực ra gã vẫn chưa chết hẳn, đang nằm co giật ở đó. Trần Bì vác gã lên vai, toàn thân gã mềm oặt, đầu rũ trên bả vai hắn. Trần Bì đỡ đầu gã lên, “Pháo Đầu ở đâu?”

Người nọ không động đậy được gì, nhưng có thể nhướn mí mắt để chỉ đường. Trần Bì nhìn quanh một lượt, ai nấy đều đã chạy sạch cả, hắn bèn rút con dao gọt dưa ra, chặt đầu toàn bộ thi thể ở đây, xâu thành một chuỗi bằng dải dây lưng quần của chính bọn chúng, xâu cả cái xác con Sát Tàn Hoài vào. Xong xuôi, hắn giắt chuỗi đầu người vào hông, đi theo hướng mí mắt chỉ.

Đi được mấy bước, như sức nhớ điều gì, hắn quay lại nhặt hai cây kim sắt dưới đất lên.

Cùng lúc đó, đám người Béo Trắng nhanh chóng tụ họp ở Bách Bình Lâu. Bang nào phái ai nấy đều mang theo súng kíp, số còn lại xách bay rãnh búa ngắn, bao vây guồng nước của Hoàng Quỷ chặt kín đến mức một con ruồi cũng không lọt. Thế nhưng chẳng một ai dám xông vào.

Bộ phận nối guồng nước với bờ đã bị chặt đứt, nếu muốn lên bè của Hoàng Quỷ ắt phải xuống nước mà bơi, nhưng hiển nhiên ba bang năm phái không am hiểu môn này.

Đại ca Nhỏ Thỏ của Hoàng Quỷ nhìn đám người vây quanh mình với vẻ khó hiểu, nhưng ngay sau đó hắn liền hiểu có biến cố gì đã xảy ra, bèn âm thầm gỡ súng, đỡ bà già mù ra ngồi cạnh guồng nước, sau đó mới gọi với lên bờ: “Làm cái chi vậy?”

Béo Trắng xách đầu Trường Bào lên: “Hoàng Quỷ, Ban Đà của mi đã chết, có một số chuyện, e là phải đàm phán lại rồi, phòng?”

Nói xong, gã nháy mắt ra hiệu với người sau lưng. Phía sau gã là một người đội nón lá, vác đòn gánh, gánh hai sọt áo toi nón lá. Một lão già lẳng lẳng nấp sau sọt áo toi, vết sẹo lửa trên mặt cho thấy lão chính là một thợ săn lành nghề trên núi. Một nòng súng kíp chìa ra khỏi sọt áo toi, chĩa về phía đại ca Nhỏ Thỏ.

Béo Trắng nói nhỏ bằng giọng địa phương: “Bắn bay sỏ nó, bắn chuẩn vào.”

Lão thợ săn gật đầu: “Muốn sỏ nó bay lên cái bàn bên trái, hay cái bàn bên phải?”

Đại ca Nhỏ Thỏ đứng nhìn về phía xa, đột nhiên quay đầu lại nói bằng một thứ tiếng địa phương không ai hiểu với bà già kia. Thứ gì đó trước ngực bà già động đậy, rồi đột nhiên vạt áo bung ra, một vật màu vàng đất rơi tõm xuống nước.

Béo Trắng thấy vậy lập tức buông tay, giật lùi về phía sau. Đầu người rơi bịch xuống đất, còn chưa kịp lặn đến mép nước đã có một cánh tay dài gầy dẹt vung ra khỏi mặt sông, kéo đầu Trường Bào tọt xuống nước. Bàn tay này móng nào móng nấy dài như điều thuốc lá, vừa xám ngoét lại vừa vàng ệch.

Loáng cái, thứ đó đã quay trở về trước ngực bà già, cuộn lại thành một cục. Đầu người bị quăng lên bè, lặn lông lốc đến dưới chân đại ca Nhỏ Thỏ.

Đại ca Nhỏ Thỏ cúi đầu xuống nhìn. Tuy Trường Bào đã bị Trần Bì chém nát thành thịt băm, nhưng đầu sao cũng làm anh em nhiều năm liền, hắn liếc

một cái là nhận ra Trường Bào ngay. Hắn ngồi sụp xuống đất, phía bên kia Béo Trắng tiếp tục gọi: “Hoàng Quý, Ban Đà chết rồi, lũ trổng bôi mi nuôi không dọa được bọn ta nữa đâu. Một tên ăn mày còn giết được Ban Đà của mi, huống hồ là cả đám bọn ta. Giờ ta cho mi một con đường sống, giết sạch lũ trổng bôi đi, sau đó rút khỏi Trường Giang này.”

Đại ca Nhỏ Thỏ nhìn Béo Trắng. Chị Quan bèn nói: “Nhà mi đem giấu các em của ta đi đâu rồi? Mau trả các em lại đây.”

Đại ca Nhỏ Thỏ ôm lấy cái đầu Trường Bào, quay mặt đi. Không ai nhìn thấy trên khuôn mặt hắn là hai bên khóe miệng kéo ngoác ra hết cỡ, thật không ngờ, không phải hắn đau buồn mà lại là mừng đến phát điên.

Trường Bào chết rồi, mẹ kiếp, Trường Bào chết thật rồi.

Đây là kết quả mà hắn không ngờ đến nhất. Suốt bao nhiêu năm qua, gã Ban Đà tiên sinh này cứ nặng nề ép hắn làm châu chấu nước. Phải, làm châu chấu nước, chính hắn đã dẫn các anh em từ Hồ Nam xuôi xuống đây, nhưng cũng không thể cứ làm châu chấu nước mãi được. Cả ngày trời chỉ ở trong nước, lúc nào cũng nơm nớp đề phòng, phải, thế lực Hoàng Quý ngày càng lớn, Ban Đà tính toán chặt chẽ không chệ vào đâu được, từng bước từng bước thực hiện dã tâm của Hoàng Quý, nhưng đó lại là dã tâm của ai?

Ban đầu, hắn cũng cứ tưởng đó là dã tâm của mình. Hắn muốn ai chết, Ban Đà sẽ khiến kẻ đó phải chết, cho dù đôi khi phải mất đến tám tháng một năm, nhưng chắc chắn không đưa nào thoát khỏi cái chết. Thứ mà ba bang năm phái e sợ lại không phải sự hung hăng tàn nhẫn của Hoàng Quý, mà là mảnh khỏe và thủ đoạn của Ban Đà.

Càng về sau hắn càng thấy mình lực bất tòng tâm. Dần dần, hắn mới phát hiện, thì ra đây không phải là dã tâm của hắn mà là của Ban Đà.

Hắn vốn đâu muốn những điều này. Hắn từng muốn chuyển vào trong thành, mua một vài cửa hàng để làm ăn, dần dần quên đi những kẻ đã hãm hại hắn, những kẻ hắn đã giết. Hắn từng muốn làm người bình thường, nhưng Ban Đà lại không cho phép. Ban Đà cứ khẳng khẳng nói rằng, y muốn dẫn các anh em ra ngoài làm châu chấu nước là vì lợi ích của anh em mà thôi, cho nên nhất định phải tiếp tục việc này. Hắn không phản kháng lại được, vì hắn biết mình đã bị Ban Đà đẩy lên lưng còp. Đám người bên dưới rất sợ hắn, sợ lũ trổng bôi hắn nuôi, vậy nên hắn không thể xuống khỏi lưng còp, vì một khi hắn xuống, kẻ chết đầu tiên chính là hắn.

Nhưng giờ đã khác rồi. Ban Đà đã chết. Hắn không ngờ gã hoa thiêm tử tên Trần Bì đó lại có thể giết được Ban Đà.

Đại ca Nhỏ Thỏ đứng lên, cố gắng không biểu hiện sự mừng rỡ của mình ra ngoài. Hắn ném cái đầu Trường Bào xuống bàn cơm, sau đó lấy một cây thẻ tre, bắt đầu viết chữ lên đó, hoàn toàn không thèm đếm xỉa đến đám người trên bờ.

Chị Quan kéo áo Béo Trắng, chỉ xuống nước, “Nhìn kỹ xem.” Béo Trắng loáng thoáng nhìn thấy một đồng lồng sắt treo bên dưới đám bè trúc. Không biết trong lồng là thứ gì. Gã cười khẩy, nói với lão thợ săn: “Bên trái.”

Trong nháy mắt đó, lão thợ săn lập tức nổ súng. Đại ca Nhỏ Thỏ mới viết được chữ đầu tiên, cả cái đầu đã bị bắn nổ tung. Não trương và mảnh vụn hộp sọ bắn tung tóe lên cái bàn bên trái, văng đầy lên cả mặt Trường Bào.

Ngay sau đó, cả đám ba bang năm phái đồng loạt ủa xuống nước, bơi về phía bè trúc. Thi thể đại ca Nhỏ Thỏ vẫn đứng sừng sững ở đó, chỉ còn lại nửa cái đầu, ấy thế mà vẫn không ngã xuống. Một con mắt còn lại vẫn lạnh lùng nhìn trùng trùng xuống mặt hồ. Sau đó, đại ca Nhỏ Thỏ với một nửa cái đầu nát bét bỗng cử động, lừng lững bước về phía trước, toét miệng cười.

Bạn đang đọc truyện *[Lão Cửu Môn] Phiên Ngoại Trần Bì A Tư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.